

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/23 • 8 Haziran 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

15-16 Haziran Direniş'i'nin ışığında

Parti, sınıf,

devrim!

İÇİNDEKİLER

Parti, sınıf, devrim!..	3
15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi.....	4
CHP Kürt sorununa ilişkin çözüm paketini açıkladı.....	5
Faşist baskı ve terörde yeni dalga.....	6
Sınıf devrimcileri 15-16 Haziran Direnişi'ni selamlamaya hazırlanıyor.....	7
Grev yasağı, sınıfa yönelik karşı-devrimci bir saldırdır!	
Volkan Yaraşır.....	8
Hava işkolunda grev yasağı ve sendikal hareketin mecalsizliği	9
"Grev yasağına karşı birleşik mücadele!".....	10
THY'de bekleyiş sürüyor.....	11
Deri-İş ve sınıf sendikacılığı üzerine.....	12-13
Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Haziran Ayı Toplantısı.....	14-15
Gerici cephe Suriye'de etnik, dinsel, mezhepsel çatışmaları kışkırtıyor.	16-17
"Direnişler yeniden okunmalı, bilince çıkarılmalı!".....	18-19
Aliağa OSB'de direniş!.....	20
Mısır'da öfke yeniden Tahrir'e aktı!	21
Dinci-gericilik kadın düşmanlığında sınır tanımıyor!	22
Kürtaj tartışmaları üzerine.....	23
Kadınlar kürtaj yasağına karşı sokaklarda!.....	24
Kapitalist sömürü düzenine karşı tek alternatif sosyalizmdir!.....	25
Üniversitelerde faşist saldırılar.....	26
"Barınma hakkımızı savunalım!".....	27
TMMOB 42. Olağan Genel Kurulu gerçekleştirildi.....	28
Devrimci sanatçılar anıldı.....	29
'84 Ölüm Orucu direnişçileri ölümsüzdür!	30
Mücadele Postası.....	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/23 * 8 Haziran 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Burjuva siyaset sahnesinde Kürt sorununu "çözmek" iddiasıyla sermaye partileri arasında bir görüşme trafiğinin sürdüğü gün çeşitli kentlerde tıp öğrencilerine ve sağlık emekçilerine yönelik kapsamlı bir gözaltı dalgası başlatıldı. Bu saldırının bir gün sonrası (7 Haziran) ise, bu kez Van'da BDP'li merkez ve ilçe belediye başkan ve yöneticilerini hedef alan ikinci bir gözaltı terörü yaşandı. Belli ki sermaye devleti ve her türden düzen partisi güya Kürt sorununu çözmek iddiasıyla "yeni açılımlar" peşinden koşarken asıl amaçlarının Kürt sorununu çözmek değil, Kürt sorununun sermaye devleti için yarattığı güncel çıkışma ve açmazı bir parça hafifletmek olduğu anlaşılıyor. Ancak Kürt sorunu gibi kökleri derin tarihsel, siyasal, sosyal ve sosyolojik bir sorunun çözümü bakımından düzen siyasetinin yapabileceği pek bir şey bulunmuyor.

Sermaye devletinin Kürt sorununu çözmek derken asıl amaçladığı şey inkar, imha ve asimilasyon politikalarını katıksız bir biçimde sürdürmektir. Bir taraftan düzen siyaseti sorunun çözümü konusunda adım atıyor görünürken öte taraftan inkar, imha ve asimilasyon politikalarını tamamlayan çok yönlü bir kuşatma ile gözaltı ve tutuklama terörünü devreye sokarak sorunun düzen sınırları içinde çözümünü bile çıkamaz sokmuş bulunuyor.

Açık ki sermaye iktidarının Kürt sorununu düzen sınırları içinde çözme iradesi ve zemini hiçbir biçimde yoktur. Her günkü gelişmeler bunu bir kez daha doğrulamaktadır. Dolayısıyla düzen siyasetinden bu sorunun çözümü konusunda bir beklenti içinde olmak ham bir hayalden öte başka bir anlam taşımamaktadır. Kürt halkının özgürlük ve eşitliği kazanmasının biricik yolu devrimci bir çizgi-program temelinde sermaye iktidarını yıkmayı hedefleyen bir mücadele pratiği ile işçi ve emekçilerin birleşik ve ortak kavgasından geçmektedir.

Sınıf devrimcileri 15-16 Haziran Direnişi'nin 42. yıldönümünü çeşitli etkinlik/panellerle selamlayacaklar.

Büyük işçi direnişi 42 yıl sonra da siyasal sınıf mücadelemizde bizlere yol göstermeye devam ediyor. Bugün 15-16 Haziran Direnişi'nin yolunda "Parti, sınıf,

devrim!" şairi her zamankinden daha güncel ve yakıcı bir ihtiyaçtır. Yeni 15-16 Haziranlar'ı yaratmak, dahası aşmak "Parti, sınıf, devrim!" davasını büyümekten ve devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçmektedir.

Devrimci bir sınıf hareketi yaratma mücadelesi her şeyden önce etkin, enerjik, inisiyatifli bir çabayı zorunlu kılmaktadır. Sınıf devrimcileri 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yıldönümünde görev ve sorumluluklarına bu güncel ve tarihsel perspektiften bakmaktadırlar.

Ekim Gençliği'nin Haziran-Ağustos 2012 tarihli Yaz dönemi (138.) sayısı çıktı. Okurlarımız Ekim Gençliği'nin yeni sayısını Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirler.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yolunda...

Parti, sınıf, devrim!

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 42. yıldönümüne yaklaştığımız bugünlerde sermaye iktidarının saldırıları, 1970'lerle kıyaslanamayacak derecede geniş kapsamlı ve fütursuzdur.

Bu saldırı furyası yeni değil elbet. İşçi sınıfı ve emekçiler çok sayıda hükümet eliyle icra edilen 30 yıla yayılan neoliberal yıkım saldırılarına maruz kalmıştır. Buna karşın saldırı furyasının son on yılına damgasını vuran dinci-Amerikancı iktidarın pervasızlığını, şu ana kadar hiçbir sermaye uşağı hükümet sergilemeyi göze alamamıştır.

12 Eylül faşist cuntasının bile dokunmayı göze alamadığı kazanımlara saldırma cüreti gösteren AKP'nin, tek parti hükümeti olmasının yanısıra, dinci-gerici koalisyonun odak noktası olarak iktidar olması, sermaye ve emperyalistlerden destek alması, tam bir gözü dönmüşlikle emekçilere saldırmasını mümkün kılmıştır.

Sınıf hareketinin kimi çıkışları, anlamlı direnişleri olsa da, sermaye ve emperyalistler hizmetindeki AKP iktidarını durdurabilecek düzeye ulaşamaması, yasa/kural tanımaz saldırganlığı olanaklı kılan bir diğer önemli etmenddir. İşçi ve emekçilerin sarsıcı gücünü hissetmeyen dinci-Amerikancı iktidar, gelinen yerde vahşice saldırmaktadır.

Egemenler arası iktidar mücadelesinden galip çıkan dinci-Amerikancı koalisyon, aynı süreçte işçi sınıfının kazanımlarına göz dikmiş, 'siyasal dinciliği' toplum geneline yaymak için uğursuz politikalar icra etmiş, 'açılım' demagojilerini bir kenara bırakıp Kürt halkına ve Kürt hareketine karşı saldırıya geçmiş, ilerici-devrimci birikimi yozlaştırıp bitirmeye çalışmış, Aleviler'e karşı mezhep ayrımcı politikaları açıktan uygulamaya başlamış, gelinen yerde ise kadınların bedenine el uzatma cesaretini de kendinde bulabilmiştir.

Bu kaba saldırganlığın esas hedefi sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmin çarkının daha kolay dönmesini sağlamak, işçi ve emekçilerin kendi emekleriyle ürettikleri toplumsal servetten aldıkları payı asgari düzeye çekmek, hak arama bilinci ve mücadelesini silmektir. Bu kaba saldırganlığı tamamlayan bir diğer adım ise, ortaçağ zihniyetini, koşullar elverdiğince zoru da kullanarak emekçilere dayatmaktır.

İşçilerin sınıf kimliğini yozlaştırıp, sadaka dilenen birer mürit durumuna düşürmek için dini 'ibadet edimi' olmaktan çıkarıp gerici planların 'siyasal aracı' haline getiren Amerikancı AKP iktidarı, emekçileri ortaçağ karanlığında körleştirip, sömürü ve kölelik düzenini tahkim etme planını icra ediyor.

Suriye'de iç savaş ve mezhep çatışmalarını kışkırtan dinci-Amerikancı iktidar, Roboski katliamına imza atmakla kalmamış, bu barbarlığı savunmuş, dahası bunu, kürtaj tartışmalarını başlatmanın vesilesi olarak kullanmıştır. Bu adımla hem Kürt halkına hem kadınlara saldıran ortaçağ zihniyetli iktidar, vahşi bir katliamın faili olmasına rağmen, kaba demagoji ve "tasmalı gazeteci" takımının desteğiyle üste çıkabilecek derecede de yüzüstüleşmiştir.

Fütursuzluk bu noktada durmuyor. 4+4+4 yasası ile gerici zihniyetini milyonlarca çocuğa dayatan

dinci-gerici iktidar, grev yasaklarıyla işçi sınıfının en etkili silahını elinde almak için de hamle yaptı. Grev yasağının 15-16 Haziran direnişinin yıldönümünün hemen öncesine denk gelmesi, tesadüf olsa bile, işçi sınıfı için ayrı bir öneme konu edilmelidir. Zira grevi yasaklayan bu hamle özelleştirme, sendikasılaştırma, esnek üretim, taşeronlaştırma, 'özel istihdam', yani kaba kölelik saldırılarının hayata geçirilmesinin ardından geldi. Bölgesel asgari ücret dayatması, kıdem tazminatının gaspı için çevrilen dolaplar ve eğitim, sağlık gibi temel hizmetlerle ilgili kazanımların ortadan kaldırılması, sahneyi tamamlıyor.

Sermayenin ve emperyalistlerin verdiği sınırsız desteğe ve mecliste 'tek parti' iktidarına rağmen, işçi sınıfı üretimden gelen gücünü de kullanan kitlesel/militan bir mücadele yükseltebilseydi, AKP iktidarının bu derece pervasız olması mümkün olmazdı. Şu ana kadar birçok hak ve kazanım kaybedilmiş olsa da, sermaye ve onun tetikçisi AKP iktidarına karşı sınıfın devrimci gücünü seferber etmenin koşulları mevcuttur.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin cüreti, kararlılığı, özgüveni ve kazanma azmiyle mücadeleyi yükseltmek, halen işçi sınıfının önündeki tek çıkış yoludur. Zira günden güne saldırganlaşan dinci-Amerikancı iktidara dur demenin başka bir yolu bulunmuyor. İşçi sınıfı, emekçiler ve iktidarın hedefindeki tüm ezilenler ya meşru/militan direnme kararlılığını kuşanacak ya da saldırıları sineye çekmekle kalmayacak yenileriyle de karşı karşıya kalacaklardır.

Oysa 15-16 Haziran direnişi, işçi sınıfının asalak kapitalistlerin hizmetindeki Amerikancı iktidara boyun eğmek zorunda olmadığını, görkemli bir şekilde kanıtlamıştır. Demek ki, esas sorun, işçi sınıfının yenilmez gücünü birleştirip karşı saldırıya geçebilmektir.

Unutulmamalıdır ki, ne pasif yakınmalar ne tevekkül işçi ve emekçilere insanca bir yaşam/onurlu bir gelecek vaat edebilir. Sömürülenlerin birleşip mücadele etmek dışında hiçbir çıkar yolları yoktur. Dolayısıyla ilerici/öncüler başta olmak üzere, sermayenin dayattığı alçaltıcı köleliği reddeden tüm işçiler, mücadeleyi örgütleme sorumluluğuyla hareket

etmeli, şanlı 15-16 Haziran Direnişi'nin derslerinden öğrenmelidir.

Bu saatten sonra, mücadeleyi örgütleme görev ve sorumluluğu sendikal bürokratik kasta bırakılamaz. Böyle bir yaklaşım, faturası ağır bir hata olacaktır. Görev sınıf devrimcileriyle ilerici/öncü işçilerindir. Sayıları az olsa da, sınıftan yana tutum alan, sermayenin saldırganlığına karşı mücadele kararlılığını koruyan sendikacılar da var. Ancak bunları harekete geçirmek de, ancak gücünü tabanda örgütlenmekten alan sınıfın basıncıyla mümkün olabilir. 15-16 Haziran Direnişi'nin görkeminin önemli dayanaklarından birini, taban örgütlülüğüne dayalı bir mücadele sürecinin üzerinde yükselmiş olmasına borçlu olduğu unutulmamalıdır.

15-16 Haziran Direnişi, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde "aşılmayan bir doruk" olmasına rağmen, bundan 42 yıl sonra sınıfın karşı karşıya bulunduğu sorunların kapsamı, bu düzen yıkılmadıkça, hiçbir kazanımın güvence altında olamayacağını da somut bir şekilde göstermektedir. Zira egemen sınıf olarak örgütlenmiş burjuvazi ve onun devletinin işçi ve emekçileri hedef alan saldırıları kesintisizdir. Sistemdeki vahşi rekabet ve kâr oranlarını arttırma dürtüsünün kapitalist üretimin sürekliliğini kaçınılmaz kılan temel etmenlerdir.

O halde işçi sınıfının, sömürü ve baskıya karşı gününbirlik mücadelesini sürdürürken, sömürü ve kölelikten nihai kurtuluş uğruna da mücadele etmesi gerekiyor. Yani demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadele, devrim ve sosyalizm mücadelesinin de bir parçası olmalıdır. Bu mücadele işçi sınıfının devrimci öncü partisiyle birleşme süreci olacağı gibi, partinin de maddi toplumsal zeminine yerleşmesini sağlayacaktır.

Sömürü ve kölelikten nihai olarak kurtulmak, yani eşitlik, kardeşlik ve özgürlük dünyasına ulaşmak ancak sosyalizmde mümkün olacaktır. Bu hedefe ulaşabilmek için sınıfın partiye, partinin sınıfa kavuşması; bilimsel sosyalizmle sınıf hareketinin organik birliği olan parti önderliğinde ise devrime yürümek gerekiyor. Süreç, somut olarak bu yönde ilerlemeye başladığında "Parti, sınıf, devrim!" şiarı da gerçeklik halini alacaktır.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi...**Parti, sınıf, devrim, sosyalizm!**

Aradan 42 yıl geçti. Türkiye işçi sınıfının büyük direnişi bugün de işçi ve emekçilere yol göstermeye devam ediyor.

60'lı yıllarda işçi sınıfı haklarını alabilmek için direnişler, grevler, işgaller, militan eylemler örgütlenme, örgütlenme yolunu seçti. Zonguldak, Kozlu Maden, Paşabahçe, Derby, Singer, Demirdöküm, Alpagut direnişleri işçi sınıfının hakları ve geleceği için mücadeleye atıldığını, bugünlere kazanım olarak kalan birçok hakkın daha o zamanlardan bize miras kaldığını göstermektedir.

Bugün ise elimizden almaya çalışmaları örgütsüzlüğümüzündür.

Tüm bu direnişler, kazanımlar ve işçi sınıfının örgütlülüğü karşısında tüm patronlar, ellerindeki devlet mekanizmasını harekete geçirerek Sendikalar Yasası'nda değişiklik yapmaya çalıştılar. Amaç DİSK'te örgütlenen işçi sınıfının örgütlülüklerini dağıtmaktı.

Sendika ağlarının pasif tutumuna karşın işçi sınıfı 15-16 Haziran 1970'te fabrikalarından çıkarak sokakları, meydanları zapt etti. Hedef vilayetti. Sermayenin saldırısına gereken yanıtı vermek, örgütlülüklerine sahip çıkmaktı. İlk gün, 113 fabrikadan 70 bin işçi yürüdü. İkinci gün bu sayılar katlandı.

Sermaye sınıfı işçi sınıfının yoluna polis ve jandarma barikatları kurdu. Ancak sınıfın örgütlü gücünün önünde duramadılar. Bir bir yıkıldı barikatlar. Sermaye devleti 4 işçiyi katletti ama büyüyen öfkenin önüne geçemedi. Sendikalar yasası sokakta yırtıldı. Meclis, işçi sınıfının militan ve örgütlü gücü, kararlılığı karşısında dayanamadı. DİSK kapatılmadı. İşçi sınıfı sendika bürokratlarının uzlaşmacı tavrına karşı örgütlülüğüne sahip çıktı.

Sendikal bürokrasi on yıllardır oynadığı uğursuz rolüne devam ediyor!

42 yıl önce sokağa çıkan işçi sınıfının önünü kesmeye çalışan sendika bürokrasisi, bugün de işçi sınıfının örgütlülüğünden ziyade sermayeyle uzlaşmacı bir tavır içinde.

42 yıl önce sendikalarına, örgütlülüklerine sahip çıkan işçiler, sendika bürokratlarını da peşlerinden sürüklemişlerdi.

Sendikalar bizim, bizim öz gücümüze dayandığı sürece sendikalarımız bir güçtür.

Bugün de bizlerin yapması gereken, sendikaların başına çöreklenmiş bürokratlara takılmadan örgütlenme yolunu seçmek, örgütlülüklerimize sahip çıkmaktır. Sendikalarımızı bürokratlardan temizlemektir. Bizlerin aيداتları ile sefa sürmelerine, bizlere ihanet etmelerine izin vermemektir.

Biz işçilerin üretimden gelen gücü ve örgütlü birliğinden başka bir silahı yoktur. Haklarımızı ve geleceğimizi kazanmak için başkalarının bizim adımıza mücadelemizi yürütmesini bekleyemeyiz.

Örgütsüzlüğümüzden faydalanıp tüm haklarımıza göz dikiyorlar!

Türkiye işçi sınıfının on yılları bulan mücadeleleriyle kazanılan tüm haklarımıza göz

dikiyorlar. Ulusal İstihdam Stratejisi ile kıdem tazminatı hakkımız gasp edilmek isteniyor. Özel istihdam bürolarıyla biz işçileri alman-satılan-kiralanan birer köleye çevirmek istiyorlar. Esnek çalışma, taşeronluk ile kuralıslığı dayatarak "güvenceli" çalışma hakkımız yok ediliyor. Eğitimden sağlığa dönüşüm politikalarıyla yaşadığımız bin pişman ediyorlar.

Öncüsüyle buluşan işçi sınıfı sömürüyü ortadan kaldıracaktır!

42 yıl önce yasayı sokakta yırtan, örgütlülüğüne sahip çıkan işçi sınıfı çok daha fazlasını, emeğin hakim olduğu bir dünyayı da kuracak tek sınıftır. Çünkü dünyadaki tüm zenginliği kendi elleriyle

üretmektedir, üretim araçlarını, fabrikalarını işler kılan, çeliğe can veren odur. Ancak ne yazık ki, emeğinin tüm ürününe el konan, sömürülen, karnını ancak doyurabilen, iş cinayetlerinde katledilen, patronların gözünde canını hiçbir kıymeti olmayan ücretli kölelerdir.

Bu düzene dur diyebilecek olan bizleriz. Ancak bunun için sadece ekonomik taleplerimizi kazanmamız yetmez. Üretim araçları dahil emeğimizin tüm ürününe sahip çıkmalı, bir avuç asalağın fabrikaların, toprakların, bizlerin ve dünyadaki tüm zenginliklerin üzerindeki özel mülkiyetine son vermeliyiz.

Bunun için ise işçi sınıfı öncü partisiyle buluşabilmelidir. Sermayenin egemenliğine son verip, sosyalizmi kurmaktan başka çaremiz yok.

Haklarımız ve geleceğimiz için gerici-faşist rejime dur diyelim...**15-16 Haziran ruhuyla direnişe!****İşçiler, emekçiler, kardeşler!**

ABD emperyalizmi ve teknelci burjuvaziye hizmette sınır tanımayan AKP iktidarı, işçi sınıfı ve emekçiler ile toplumsal muhalefete yönelik saldırganlıkta sınır tanımıyor. Yasalar ve kurumlar emperyalizmin, sermayenin ve rejimin çıkarları neyi gerektiriyorsa onun için uğruna eğilip bükülüyor. AKP şeflerinin ağızlarından çıkan her söz kural/yasa oluyor. Uymayan, itaat etmeyen, boyun eğmeyen de baskı ve zorbalıkla eziliyor. İşte Kürt halkına reva görülenler... öğrenci gençliğe, ilerici ve aydınlara yapılanlar... Ve işte işçi sınıfı ve emekçilerin maruz kaldıkları...

Binlerce gözaltı ve tutuklama, aydın ve sanatçıların susturulması, Roboski'de olduğu gibi toplu katliamlar, eğitim sisteminin gericiğin kollarına bırakılması, medya eliyle örgütlenen arsız yalan kampanyaları, on yılda iş cinayetlerine verilen 10 bin kurban, sefaletin kıyasına itilen milyonlar, sefaletten saltanatlar kuran asalaklar, sendikaların kapısına kilit vuracak yasal hazırlıklar, kıdem tazminatı başta olmak üzere tarihsel kazanımları gaspetme planları, emir komuta zincirine bağlanmış sendikacılar ve en sonunda da grev yasakları!

Gerici-faşist rejim baskı ve zorbalıkla toplumsal muhalefeti sindirerek, ülkeyi emperyalizm, sermaye ve kendileri için dikensiz bir gül bahçesine dönüştürmeyi hedefliyor. Kürt halkını katliamlarla yok et, tüm diri güçlerini zindanlara kapat, aydınları ve sanatçıları sustur, öğrenci gençliği ya okulun dışına ya da zindana at, genç nesilleri gerici eğitim sistemiyle yozlaştır, mücadeleciler sendikaları kapat, grev haklarını elinden alarak işçi sınıfının elini kolunu bağla... Böylelikle de keyfince yönet. Yani çal çırp, binlerce işçiyi mezara göndermek pahasına iliklerine kadar keyfince sömür, varlığını inkar ettiğin halkı yetmediğinde imha et ve emperyalizme hizmette sınır tanıma...

Kardeşler!

Bu gerici-faşist rejimin son icraati havayolu çalışanlarının grev hakkını elinden almak oldu. Bu yasak sadece havayolu çalışanlarına değil, tüm işçi sınıfına yönelik bir saldırıdır. Çünkü böylelikle işçi sınıfının kan ve can bedeli mücadeleyle elde ettiği bir hak gaspedilmiştir. Keyiflerine göre grev yasağı koyan, yarın mücadeleciler sendikaların kapısına kilit vuracak, sokakları yasaklayacaklardır. Yetmediğinde de zindana kapatacak, olmazsa katledecektir.

Bunun için bu gerici-faşist rejime karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz. Çünkü sözkonusu olan haklarımız ve geleceğimizdir. İşçi sınıfının elini kolunu bağlayıp sermayeye ve emperyalizme yem yapmak isteyen gerici-faşist rejime dur demeliyiz.

Bunu nasıl yapacağımızı tarihimiz gösteriyor. 15-16 Haziran 1970 yılında işçi sınıfı sendikalarının kapısına kilit vurmaya kalkan dönemin hükümetinin bu hamlesine karşı ayağa kalkmıştı. Dalga dalga yayılan ve yüzbinlerce işçinin fabrikalardan çıkarak barikatları aşa aşa İstanbul'u zaptettiği büyük direniş ancak sıkıyönetim ilan edilerek durdurulmuştu.

Ancak bu kadarı da bu gasp planını yırtıp atmıştı. Ama dahası, o büyük görkemli eylem karşısında korkan kapitalistler çareyi ülkeden kaçmakta bulmuşlardı.

İşte 42. yıldönümünde 15-16 Haziran Direnişi'nden öğrenmeye, bu büyük direnişin ruhuyla mücadeleyi yükseltmeye ihtiyacımız var.

42 yıl önce sınıf kardeşlerimizin yaptığı gibi ayağa kalkalım, grev hakkı başta olmak üzere haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkalım.

Gerici-faşist rejimin kavga davetine, yeni 15-16 Haziranlar'ı hazırlayarak yanıt verelim.

Haydi mücadeleye, sokağa, direnişe!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

CHP Kürt sorununa ilişkin çözüm paketini açıkladı...**Kürt sorununun çözümü için mücadeleye!**

Bugüne kadar sermaye devletinin Kürt sorununa ilişkin imha ve inkar politikalarına sadakatle bağlı kalan CHP, yerlerde sürünen itibarını kurtarmayı hedefleyen bir çaba içine girdi. CHP, Kürt sorununun çözümüne yönelik olarak hazırladığı çözüm paketini gündeme taşıdı. CHP yeni çözüm paketi ile ilgili olarak mecliste grubu bulunan AKP, MHP ve BDP ile görüşeceğini açıkladı. AKP, MHP ve BDP sözcüleri de CHP'nin çözüm paketi konusunda görüşlerini dile getirdiler.

CHP Kürt sorununa ilişkin önerileri

CHP 10 maddelik Kürt sorununa ilişkin çözüm paketini açıkladı. Çözüm paketinde meclis bünyesinde bir 'Toplumsal Mutabakat Komisyonu' ile meclisle bağlantılı ve meclis komisyonu ile koordineli olarak çalışacak bir 'Akil İnsanlar Grubu' oluşturulması yer alıyor.

Çözüm paketinde hükümetin, 'terörün sona erdirilmesi ve silahsızlandırma konusunda görüşlerini, devletin ilgili kuruluşlarında görüş ve önerilerini 'Toplumsal Mutabakat Komisyonu'na iletmesi isteniyor. Ayrıca mecliste grubu bulunan partilerin mutabakat doğrultusunda hükümete yardımcı olacakları ifade ediliyor. Toplumsal Mutabakat Komisyonu'nun 6 aylık çalışma sonrasında bir rapor hazırlaması da çözüm paketinde yer alıyor.

Dünden bugüne CHP'nin çözüm önerileri ve sınırları

"Yeni CHP" olarak kendini kotlayan düzen solu, başlangıçta Kürt sorununa ilişkin olarak tek bir kelime etmemeye özen gösterdi. Devletin kurucu partisi kimliğine uygun, imha ve inkara dayanan politik yaklaşımını sürdürdü. Ortaya çıkan tablo CHP'nin Kürt halkından tümüyle tecrit olduğu gerçeğini kanıtladı. Bu durum yeni CHP söyleminin mimarı Kemal Kılıçdaroğlu'nu açılım söylemine sarılmaya itti. Kemal Kılıçdaroğlu Kürt halkı nezdinde inandırıcılığını artırmak için "Öcalan'la görüşülebilir. Biz çıkıp da 'neden görüşüyorsunuz' demedik. Eğer sorun çözümlenecekse, barış gelecektir..." vb., türden açıklamalar yaptı. Kemal Kılıçdaroğlu CHP içinden yükselen tepkiler karşısında söylediğine pişman oldu.

Yeni CHP Van'da "Kürt Sorununun Çözümünde Üçüncü Yol Arayışı Çalıştayı" düzenledi. Kemal Kılıçdaroğlu daha önce Kürt sorunu sözcüğünü ağzına bile almazken, Kürt halkının gönlünü alma çerçevesinde şunları söyledi: "Toplantıda Kürt sorununu da tartıştık. Biz olaya Doğu ve Güneydoğu sorunu olarak bakıyorduk, Kürt sorunu da bunun bir parçası, ama olay sadece bir Kürt sorunu değil, ekonomik, sosyal, kadına yönelik şiddet, örgütlenme sorunları var. Olay, bizim düşündüğümüz gibi, bir üçüncü yol olayıdır. Etnik kimliğe saygılı, inançlara saygılı, ama insan odaklı, insanı kucaklayan, aileyi kucaklayan bir bakış açısına ihtiyaç var." Aynı konuşma içinde Kürt sorununu geri kalmışlıkla izah eden bir yaklaşımı dile getirerek, üçüncü yolun inceltilmiş bir inkar ve imha yolu olduğunu kanıtladı.

CHP'nin son çözüm paketinde Kürt halkının taleplerine dair bulunmamaktadır. Ne anadilde eğitim, ne genel af, ne demokratik özerklik vb. Kürt hareketinin

talepleri konusunda tek kelime edilmemektedir. Bu bil CHP'nin çözüme dair bir bakışa sahip olmadığını en açık kanıttır.

CHP'nin çözüm paketi, AKP ve MHP'nin tutumu

AKP Grup Başkanvekili Mustafa Elitaş CHP'nin Kürt sorununa ilişkin çözüm önerilerini değerlendirdi. Mustafa Elitaş paketi değerlendirmek yerine CHP'nin samimi olmadığı vurgusunu öne çıkardı. Mustafa Elitaş, "CHP'nin samimi olup olmadığını iyi değerlendirilmesi gerekiyor. Çünkü CHP'nin en baş tarafıyla en arka tarafı arasında müthiş bir uyumsuzluk var. Yani kıvrım kıvrım gidiyorlar. Nereye gittikleri belli değil" dedi.

MHP Grup Başkanvekili Oktay Vural, CHP'nin Kürt sorunuyla ilgili Toplumsal Mutabakat Komisyonu kurulması önerisine ilişkin önerisini bölücülük olarak tanımladı. Faşist partinin Kürt halkı ve hareketine yönelik faşist tutumunu ortaya koydu. Oktay Vural şunları söyledi: "CHP'yi de AKP'nin açılım sevdası sarmış durumda. İmralı'nın Hakikatleri Araştırma Komisyonu kurulmasına yönelik bir takım görüş ve düşünceleri istikametinde hareket edilmesinin mümkün olmadığını düşünüyoruz. Nasıl AKP'nin açılım konusundaki girişimlerini reddettiyseniz, yeni açılımların önünü açacak girişimleri de elbette kabul etmemiz mümkün değil."

CHP'nin çözüm paketi ve Kürt hareketi

BDP Grup Başkanvekili Pervin Buldan, CHP'nin girişimine destek verdi. CHP'nin çözüm paketini önemsediklerini belirtti. Pervin Buldan şunları dile getirdi: "Kürt sorununun çözümü noktasında siyasi iradenin Meclis olduğunu düşünüyoruz. CHP'nin bugün atmış olduğu bu adım önemlidir, anlamlıdır ama bunun devamının gelmesi gerektiğini düşünüyorum yani Genel Kurul'da sergileyecekleri tavrın da buna denk düşmesi gerekiyor."

Oysa tıpkı AKP'nin açılımı gibi CHP'nin de açılımı da Kürt hareketinin tasfiyesine yöneliktir. CHP'nin açılımının esası Kürt hareketinin bir sorun olmaktan çıkarılması, Kürt halkının silahlı direnişine son verilmesi, Kürt hareketinin teslim alınmasıdır.

CHP'nin çözüm paketi konusunda herhangi bir

beklenti içine girmek büyük bir yanılgı olarak kayıtlara geçecektir. Demirel, bir zamanlar 'Kürt realitesini tanıyoruz' demiş, bu açıklamanın ardından sermaye devleti, "topyekûn" Kürt halkına saldırmıştı. Özal, bir yandan "Kürt sorunu çözümlenmelidir" derken bir yandan da Musul ve Kerkük'ü işgal planları yapmıştı. Mesut Yılmaz "AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer" dedi ama faili meçhul cinayetler en çok onun döneminde işlendi. Tansu Çiller bir yandan "Bask modeli"nden dem vururken, öte yandan Kürt halkına yönelik kirli savaşı tam bir vahşet boyutuna tırmandırdı. Erdoğan, "Kürt sorunu vardır ve devlet hata yapmıştır" dedi, bu açıklamanın ardından "ya sev, ya terk et" diye tehditler savurdu.

Kürt sorununun kalıcı çözümü için!

CHP'nin açılımının asıl hedefi Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik taleplerini karşılamak değildir. Aksine CHP Kürt halkının inkarına dayalı, olarak Kürt hareketinin ve Kürt halkının teslim alınmasına yönelik sermaye devletinin politikasına kan taşımaya, bu çerçevede düzenin birleşik cephesini örmeyi amaçlamaktadır. CHP'nin bir diğer amacı ise Kürt halkı tarafından çok iyi bilinen sicilini bir parça aklamaktır.

CHP'nin son açılımının özü özeti Kürt halkının varlığından doğan ulusal demokratik haklarının yok sayılmasıdır. Çözüm paketinde hala Kürt halkının iradesi yok sayılmaktadır. Kürt hareketi çözümün parçası olarak görülmemektedir. Kürt halkına anadilde eğitim hakkı tanınacağına dair tek bir kelime yer almaktadır.

Kürt sorunu düzen partilerinin çözüm paketlerine sığmayacak kadar derin tarihsel kökleri ve kapsamlı toplumsal boyutları olan bir siyasal sorundur. Düzen partilerinin çimentosu tıpkı sermaye düzenini gibi inkarcılıkla karılmıştır. Bu düzen böyle kaldıkça Kürt ve Türk halklarının tam hak eşitliği, gönüllü birliği ve kardeşliği temelinde bir çözüm ummak ham hayaldir.

Kürt sorununun devrimci çözümü için gerekli olan her iki halkın devrimci mücadele içinde ortaklaşması ve ancak böylesi bir mücadelenin sağlayacağı demokratik eğitimden geçmesidir. Bu yolla imha ve inkara dayalı düzenin şırınga ettiği zehirli düşünce, eğilim ve davranışlardan işçi ve emekçiler kurtulur. Bu ise ancak ve ancak Kürt sorununun devrime dayalı bir mücadele programı ile mümkün olabilir.

Faşist baskı ve terörde yeni dalga...**Hedefte sağlık öğrencileri var!**

“KCK operasyonları” adı altında sürdürülen faşist baskı ve devlet teröründe yeni bir dalga daha hayata geçirildi.

“KCK’nin Halk Sağlığı Birimi”ne yönelik olduğu iddiasıyla estirililen devlet terörünün hedefinde bu kez sağlık emekçileri ve tıp öğrencileri var. 6 Haziran sabahı 5 ilde yapılan baskınlar sonucunda SES Öğrenci Komisyonu ve TTB Tıp Öğrenci Kolu (TÖK) üyesi öğrenciler gözaltına alındı.

Ankara’da 24 gözaltı

Ankara’da SES Öğrenci Komisyonu üyelerine yönelik olarak düzenlenen operasyonda, 24 tıp öğrencisi gözaltına alındı.

Sabah saatlerinde TMSH polisleri tarafından evlere ve yurtlara yapılan baskınlarda gözaltına alınan SES Öğrenci Komisyonu üyeleri Terörle Mücadele Şubesi’ne götürüldü. Baskınların, öğrencilerin DTK toplantısına katıldıkları gerekçesiyle gerçekleştirildiği öğrenildi.

İstanbul ve Diyarbakır’da baskınlar

İstanbul Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı polisler de başta Bağcılar ve Esenyurt olmak üzere çeşitli ilçelerdeki evlere eş zamanlı baskınlar düzenledi.

Diyarbakır’da da SES Öğrenci Komisyonu üyelerinin kaldığı ev ve yurtlara baskınlar yapıldığı bildirildi.

Ayrıca **Kırıkkale** ve **Mardin**’de de aynı operasyonun parçası olarak baskınlar yapıldığı öğrenildi.

Gözaltına alınan öğrencilerin Ankara’ya gönderildiği, dosyada gizlilik kararı olduğu için gözaltı sayısı ve gerekçesi hakkında net bilgi alınmadığı belirtilirken, gözaltı sayısının yaklaşık 90 olarak tahmin edildiği ifade ediliyor.

Gözaltına alınan öğrencilerin büyük kısmının Tıp Fakültesi öğrencisi olduğu, diğerlerinin ise Eczacılık ve Diş Hekimliği Fakülteleri ile Ebelik Okulu öğrencileri olduğu öğrenildi.

Ankara’da gözaltı terörü protestosu

6 Haziran sabah saatlerinde “KCK operasyonu” adı altında yapılan Ankara merkezli operasyonda 90’a yakın öğrenci gözaltına alındı. Büyük bölümü Tıp Fakültesi’nde öğrenim gören öğrencilerin derhal serbest bırakılması için Ankara’da eylem gerçekleştirildi.

TTB Merkez Konseyi, TÖK, Eğitim-Sen Genel Merkezi ve SES Genel Merkezi tarafından örgütlenen eyleme Ekim Gençliği’nin de aralarında bulunduğu ilerici-devrimci kurumlar da destek verdi.

Final dönemine denk getirilen bu operasyonda gözaltına alınan öğrencilerin sınav ve eğitim haklarının engellendiği vurgulanırken bu duruma bir an önce son verilmesi için İçişleri ve Adalet Bakanlığı’na çağrı yapıldı. Son dönemde artan gözaltı ve tutuklamaların eleştirildiği açıklamada “Çok ses tek yürek” mitinginde söylediği Kürtçe marş yüzünden yargılanan TÖK üyesi Zülküf Akelma hatırlatıldı. Tüm bu yaşananların AKP’nin ileri demokrasisi örneği olduğu söylenerek baskılara karşı mücadele çağrısı yapıldı.

“AKP politikalarına karşı mücadele eden herkesi bir örgütle ilişkilendirerek yargılayan bu anlayışa dur demenin zamanı gelmiştir, geçmektedir.” sözleriyle bitirilen açıklamada baskınların ve gözaltıların örgütlü mücadeleyi engelleyemeyeceğini vurgulayan sloganlar atıldı.

Eylemde Lami Özgen ve Eriş Bilaloğlu da operasyonu kınayan konuşmalar yaptılar.

Kızıl Bayrak / Ankara

Çayan Birben defnedildi

Yalova’da polisin biber gazlı saldırısıyla katledilen Çayan Birben, Rize’nin Pazar ilçesinde düzenlenen cenaze töreniyle son yolculuğuna uğurlandı.

Pazar ilçesine bağlı Subaşı Köyü camisinde düzenlenen cenaze törenine, annesi Gücel ve babası Ahmet Birben, avukatı Melike Korkmaz, Bağımsız İstanbul Milletvekili Abdullah Levent Tüzel, ÖDP Genel Başkanı Alper Taş ve Birben’in akrabaları katıldı. Polis cinayetine tepkinin bir yansıması olan cenazede yüzlerce kişi polise tepki gösterdi. Cenazede “Katil devlet hesap verecek!” sloganları atıldı.

Çayan’ın babası Ahmet Birben, ne yapacağını bilmediğini belirterek, “Doktorlara baskı yapmışlar. Bile bile gazı temizlemeye çalışmışlar. Bizim doktor akrabamız gelmiş olmasaydı hala hastanede yatıyor olacaktı.” diye konuştu.

Çayan’ın babası Ahmet Birben oğlunun bir hatırasını da aktardı. “Çayan’ım okul yıllarında isminden dolayı çok sıkıntılar çektim. Öğretmeni ismini değiştirdi, Çayan 2 gün sonra öğretmenine ismimi değiştirdim ismim Mahir Çayan Birben demisti” dedi.

Birben’in avukatı Korkmaz ise, Çayan Birben’in ölümünün polisin orantısız güç kullanmasından kaynaklandığını belirtti. Korkmaz şöyle konuştu: “Adli Tıp raporunda biber gazıyla ilgili bir sonuç çıkacağını düşünmüyorum. Kendisine çok fazla oksijen verildiği için ciğerleri temizlenmiş durumda.”

Cuma namazının ardından kılınan cenaze namazı sonrası Birben’in cenazesi, aynı köydeki aile mezarlığına götürülmek üzere omuzlara alındı. Birben’in cenazesi, aile mezarlığına defnedildi.

Gerilla cenazelerine polis terörü

26 Mayıs günü Kayseri’nin Pınarbaşı ilçesinde gerçekleştirdikleri eylem sırasında şehit düşen HPG gerillaları Ramazan Akyılmaz (Andok Farqin) ve Cengiz Özek (Eriş Dildar) 6 Haziran’da düzenlenen cenaze törenleri ile toprağa verildi.

Gerilla cenazelerine saldıran polis 1 kişiyi katletti. Polisin terör estirdiği saldırılarda çok sayıda kişi de yaralandı.

Gerilla Yılmaz’ın cenazesi Diyarbakır’ın Silvan ilçesinde binlerce kişinin katıldığı törende sloganlar eşliğinde toprağa verildi. Cenaze törenini engellemek isteyen polis TOMA desteği ile kitleye saldırdı. Polis saldırısında aralarında çocukların da olduğu çok sayıda kişi baygınlık geçirdi, yaralandı.

Polis saldırısına taşlar ve molotoflarla yanıt veren kitle “Şehit namirin!” sloganı ile gerilla Yılmaz’ın cenazesini Şehitlik Mezarlığı’nda toprağa verdi.

Gerilla Özek’in cenazesi ise Hakkari’nin Yüksekova ilçesinde toprağa verildi. Burada da törenin ardından taziye evine doğru yürüyüşe geçen kitleye polis saldırdı. Polis silah kullandığı saldırı sırasında polis kurşunu ile göğsünden yaralanan 20 yaşındaki Özgür Taşan hastaneye kaldırıldı.

İki kişinin daha yaralanarak hastaneye kaldırılmasından sonra Taştan’ın hayatını kaybettiği öğrenildi.

Sınıf devrimcileri 15-16 Haziran Direnişi'ni selamlamaya hazırlanıyor

Sınıf devrimcileri, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yıldönümü dolayısıyla düzenleyeceği etkinliklerin çalışmalarını sürdürüyor. Fabrikalarda, emekçi semtlerinde 15-16 Haziran Direnişi'nin ışığında "Parti, sınıf, devrim!" şiarını yükseltme, yeni 15-16 Haziranlar yaratma çağrısı yapılıyor.

Tuzla'da panel çalışmaları

Tuzla'da sınıf devrimcileri, BDSP'nin 17 Haziran'da gerçekleştireceği panelin afişlerini Esenyalı Mahallesi, Aydınli Mahallesi, Aydos Mahallesi, Sanayi Mahallesi ve işçi emekçilerin geçiş güzergâhlarına yaptı. Aydınli Mahallesi'nde yapılan Kızıl Bayrak satışında emekçiler panele çağrıldı.

Tersane işçilerinin sabah işe gidiş güzergâhlarında ROTA'nın "15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin ruhuyla mücadeleye" başlıklı özel sayı bildirisi ajitasyon konuşmaları eşliğinde ulaştırılıyor. Dağıtımlar sırasında, Elta direnişinin kazanımının işçiler üzerinde olumlu bir hava yarattığı gözlemleniyor.

Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde ise Tuzla İşçi Bülteni'nin özel bildirisi fabrikalarda iş çıkış saatlerinde işçilere ulaştırılıyor.

Bir süredir sınıf devrimcilerinin faaliyet götördükleri ADÖKSAN fabrikasının patronu ve kemik yalayıcısı müdürleri tahamülsüzlüklerini yine gösterdi. En son 1 Mayıs öncesinde yapılan bildiri dağıtımına ADÖKSAN patronu küfürlerle ve fiziki saldırıyla müdahale ederek faaliyeti provoke etmeye çalıştı. Gereken cevabı alan sömürücü asalak bu kez Tuzla İşçi Bülteni'nin "15-16 Haziran büyük işçi direnişi kararlılığıyla mücadeleye" başlıklı özel sayı bildirisinin dağıtımını sırasında kemik yalayıcı insan kaynakları müdürünü, sınıf devrimcilerinin üzerine saldı. Dağıtımını engellemeye ve provoke etmeye çalışan müdüre gereken cevap sınıf devrimcileri tarafından verildi. Faaliyete tahammül edemeyen müdür, bu kez polisleri çağırdı. Keyfi bir şekilde faaliyeti engellemeye çalışan müdür-polis ittifakı sınıf devrimcilerin kararlılığıyla boşa düşürüldü ve bildiriler işçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak gazetesinin son sayısı emekçi mahallelerinde ve fabrikalarda işçi ve emekçilere ulaştırılıyor. Esenyalı Mahallesi ve Teksif Sendikası'nın örgütlü olduğu RİMAKS fabrikasına gerçekleştirilen satışlarda mücadeleyi büyütme ve sosyalizmin kızıl bayrağı altında birleşme çağrısı yapıldı.

Ümraniye'de 15-16 Haziran hazırlıkları

BDSP'li sınıf devrimcileri 17 Haziran Pazar günü Halis Kurtça Kültür Merkezi'nde yapılacak panele işçi ve emekçileri davet ediyorlar.

OSİM-DER'de yapılan 15-16 Haziran gündemli kahvaltı öncesi derneğin çevresine büyük işçi direnişinin tarihini ve güncel önemini anlatan duvar gazetesi yapılarak işçi ve emekçiler kahvaltıya çağrıldı.

3 Haziran günü yapılan kahvaltıya katılan işçilerle birlikte 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi,

sınıf hareketinin tarihsel ve güncel sürecini anlatan sunum ve söyleşi yapıldı.

Sunumun ardından canlı sohbetlerle süreç tartışıldı.

İzmir'de 15-16 Haziran paneli hazırlıkları

10 Haziran günü Tepekule Kongre ve Sergi Sarayı'nda gerçekleşecek olan panelin çağrı afişleri, hafta başından itibaren İzmir'in dört bir yanına asıldı.

Önce Bostanlı, Karşıyaka, Bayraklı, Alsancak ve Konak hattına yaygın bir şekilde yapılan afişler, daha sonra Çiğli'de ve Buca'da da yine yaygın bir şekilde kullanıldı. Buca'daki afiş çalışması sırasında gözaltına alınan ve daha sonra bırakılan sınıf devrimcileri, afiş çalışmalarına devam ederek, NATO, Cezaevi, Buca Belediye ve Tmaztepe hattı boyunca panel çağrı afişlerini yaptılar.

Yine Menemen-Asarlık hattına yapılan afişler ile

demir-çelik işçileri panele çağrıldı. Afiş çalışmaları sürerken emekçiler davetiyelerle de panele çağırılıyor. Ayrıca panel davetiyeleri, sendikalar, devrimci kurumlar ve siyasi partilere bırakıldı.

Kızıl Bayrak / Tuzla- Ümraniye - İzmir

Sınıf devrimcilerinden seminerler

Sınıf devrimcileri mücadeleyi büyütme, sağlam ideolojik temellerde yürümek için eğitim seminerlerine ağırlık veriyor. Sınıf devrimcileri Ankara ve İzmir'de uzun süredir sürdürdükleri seminerlerle programlarını tamamladılar.

İzmir

İzmir'de Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği'nde gerçekleştirilen seminerler dizisi 'Sınıf Hareketi Tarihi' semineriyle son buldu. Yaklaşık 5 aydır 'Demokrasi sorunu', 'Bağımsızlık sorunu', 'Ulusal Sorun', 'Kadın sorunu' başlıklarıyla gerçekleştirilen seminerlerin en sonuncusu olan 'Sınıf Hareketi Tarihi' 3 Haziran Pazar günü verildi.

Seminer, Osmanlı Devleti'nde ilk fabrikanın kuruluşundan yani işçi sınıfının ortaya çıkışının ele alındığı anlatımla başladı. Sınıf hareketi, 19.yy, İttihat ve Terakki dönemi, Cumhuriyet dönemi ve 60'lı yıllardan günümüze kadar kategorilendirilerek anlatıldı. Tüm bu süreç boyunca işçi sınıfının nicel olarak gelişirken, sömürü koşullarına karşı verdiği mücadeleleri, gerçekleştirdiği eylemleri ve bu eylemlerin militanlaşması üzerinden tarihsel gelişim süreci üzerinden anlatıldı. Bu mücadeleler içinde kurulan sınıf örgütleri, sosyalist partiler ve egemenlerin bu mücadeleler karşısındaki saldırıları vurgulandı. Yine 60'lı yıllardan başlayarak Türkiye sınıf hareketi tarihi içerisinde önemli bir yer tutan Derby, Paşabahçe, Alpagut, 15-16 Haziran direnişi, Zonguldak madenci grevi ayrıntılı bir şekilde anlatıldı.

Seminer, son olarak dönemin devrimci hareketlerinin, TKP ve TİP'in sınıf hareketine bakışı ve o dönemki yönelimlerine değinilerek son buldu.

Ankara

Ankara BDSPP, yaz sürecini daha güçlü bir hazırlıkla örgütleyebilmek için çalışmalarında eğitim seminerlerine ağırlık veriyor. Seminerlerde siyasal sınıf çalışmasındaki eksiklikleri ve zorlanma alanları ortaya konularak yaz sürecindeki faaliyetten güçlenerek çıkabilmek için hazırlıklarını sürdürüyor.

Ankara BDSPP "Kitle çalışmasının sorunları" başlığıyla başlattığı seminer dizisinin 3. ve son bölümünü 5 Haziran günü Mamak İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirdi. Gerçekleştirilen bu son seminerde "Kitle çalışması ve örgütlenme sorunu", "Kitle eylem ve etkinliklerine hazırlık" ve "Kampanyalar ve kitle çalışması" başlıkları tartışıldı. Bu başlıklar üzerinden pratikte yaşanan zorlanmalar ve eksiklikler ortaya konularak canlı tartışmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir - Ankara

Grev yasağı, sınıfa yönelik karşı-devrimci bir saldırıdır!

Volkan Yaraşır

Havacılık sektöründe grev yasağının "kanunlaşması", finans kapitalin işçi sınıfına yönelik sistematik karşı devrimci saldırılarının bir parçasıdır. Yani; asgari ücretin bölgeselleştirilmesi, kıdem-ihbar tazminatının gaspı, sistematik güvencesizleştirme, esnekleştirme, sendikasılaştırma, mülksüzleştirme ve yoksullaştırma politikalarının uzantısıdır.

AKP iktidarı finans kapitalin çok boyutlu ve çok kapsamlı saldırılarını, gündelik hayatı yeniden dizayn ederek, gericiliği "sıradanlaştırıp", "normalleştirerek" son derece hassas ve iyi hesaplanmış biyo-politik uygulamalarla pekiştiriyor.

TC'nin tarihsel devlet, toplum, birey ilişkileri parçalanıyor. Küresel finans kapitalin ihtiyaçlarına ve bölge politikalarına uygun yeni devlet-toplum-birey ilişkilerini inşa ediyor. Bir anlamda TC kendi özgünlüğünde "renkli devrim" süreci yaşıyor. AKP bu sürecin temel aktörü ve katalizörü olarak rol oynuyor.

"Hayırsever", "cemaatçi" kapitalizm; bir yanıyla kapitalist entegrasyonun ifadesi olurken, öte yanıyla karşı devrimin sürekliliğini içeriyor.

Kapitalizmin yapısal krizinin yaşandığı koşullarda, sınıfın örgütsel gücünün ve mücadele kapasitesinin parçalanması stratejik önem taşıyor.

Finans kapital sınıfı boyunduruk altına alıp, onu köleleştirip, sefilleştirmeyi amaçlıyor. Bu yönde tarihsel kazanımlara saldırıyor. Esnek üretim modellerini devreye sokuyor ve sistematik güvencesizleştirme politikalarını hızla hayata geçiriyor. Anadolu topraklarını küresel finans kapitalin yeni atölyesine dönüştürüyor. "Terbiye edilmiş", "itaatkâr", "rıza gösteren" ve "şükreden" bir sınıf yaratılmak isteniyor. "Protestan" İslam bu sınıfın yaratılmasında ideolojik bir tutkal olarak işlev görüyor. Gericici yapısal düzenlemeler bir toplum mühendisliği olarak devreye sokuluyor.

Anadolu'nun küresel atölyeleşme süreci, Çin/Vietnam çalışma rejiminin inşasıyla birlikte gerçekleştiriliyor. Çin/Vietnam çalışma rejiminin inşası, yani "köle işçilik" ve "beleş ücret" sistemi finans kapitalin soluk almasına yol açıyor. TC içeride sınıfı bloke ettiği ve felç ettiği oranda, dışarıda agresyon politikalarını uygulayabiliyor. Bölgede güç olma ataklarını realize edebiliyor.

Sınıfın yıkıcı enerjisini taban örgütlenmeleri açığa çıkarır

Finans kapitalin karşı devrim mahiyetindeki saldırılarını derinleştirebileceği bir döneme girdik. Kapitalist kriz ve TC'nin transformasyon süreci, sınıfın ontolojisine yönelik stratejik saldırıları içeriyor.

Bugün hava işkolunda grev yasaklama hamlesinin, bütün sektörlerde fiili grev yasaklamalara dönüştürülmesi olasıdır. Hatta bu adım böylesi bir zemine meşruluk kazandırmaktadır. Öte yandan fiili sendikasılaştırma operasyonlarıyla zaten son derece zayıf olan sendikal örgütlülüğün dağıtılmasını hedeflemektedir. Neo-korporatist uygulamalarla bu alan, siyasal iktidarın güdümündeki sendikalarla doldurulmaya çalışılıyor. Tasfiye ile korporatist operasyonlar bir arada

yürütülüyor.

Finans kapital güvencesizleştirme taktikleriyle işçi sınıfının geleceğini gasp etmeye çalışıyor. Esnekleştirme uygulamalarıyla sınıfın bugünü çalıyor ve yok ediyor. Taşeronlaştırmalarla sınıfı atomize ediyor, şekilsizleştiriyor ve enkazlaştırıyor.

Sınıfı bir sosyal enkaza dönüştürecek bu karşı devrimci saldırılara, sınıfın yanıtı aynı sertlikte olması zorunludur.

Kriz, bütün işçi havzalarında sınıfsal öfke ve kını biriktirmektedir. Her havza patlamaya hazır bir volkan gibidir. Bugün Hey Tekstil, Togo, Savranoğlu, Billur Tuz gibi direnişler, lokal eylemler aslında sınıfsal öfke ve kinin çıplak dışı vurumudur. Sorun bu öfke ve kinin kristalize edilmesidir. Bu havzaların tutuşması ve patlaması anlamına gelecektir.

Finans kapitalin grev yasaklama gibi cepheden saldırılarına yanıt, cepheden mücadeleyi örgütleyecek araçları ve yöntemleri hayata geçirmek olmalıdır.

Sınıfın yıkıcı enerjisi ancak ve ancak emek ve sermaye çelişkinin yani sınıfsal antagonizmanın en yoğun, en keskin ve en çıplak yaşandığı odak olan işyerlerine dayanan örgütlenmelerle, taban örgütleriyle açığa çıkarılabilir. Bu süreçte inatla, ısrarla ve yılmadan tüm havzalarda ve tüm işkollarında, işyerlerinde taban örgütlenmelerini kurmayı hedeflemeliyiz. Sınıfsal öfke ve kını örgütlemeliyiz. Sendikalı, sendikası, güvenceli, güvencesiz, marjinal sektörlerde çalışanları hatta sokak işçilerini taban örgütlenmelerini yaratmaları için harekete geçirmeliyiz. Ajitasyon ve propagandayı bu ekseninde yoğunlaştırmalıyız. Her alanda taban örgütlenmeleri deneyimlerini çoğaltmak sınıfın hızla nesnel ve öznel şekillenmesine yol açacaktır.

Sınıfa yalnız olmadığını, sınıfın örgütsel gücünü yaratarak göstermeliyiz. Taban örgütlenmeleri sınıfa özgüven kazandıran, kendi gücünün farkına vardırıan, muktedir olma gücünü açığa çıkaran öz örgütlenmelerdir. Ancak böylesine bir çaba sınıfın militan ruhunu açığa çıkarabilir ve bugün sınıfın militan bir ruhla kuşanması yaşamsal bir zorunluluktur.

Özelde grev yasağına ve Hava-İş Sendikası'nı baktığımızda sendikanın, 2007'de yaşadığı toplu sözleşme süreci bugün yaşananların ön habercisi olmuştu. Hava-İş Sendikası'nın geçen zaman içinde

taban örgütlenmelerine dayanan bir savunma hattını oluşturamaması, gelen saldırıya karşı militan bir direnişin örülememesine yol açmıştır. Çünkü böylesine son derece konsantre bir saldırı ancak militan bir direnişle bertaraf edilebilirdi.

Bugün Birleşik Metal-İş'in Bosch'ta yaşadığı problemlerin temelinde de benzer sorunlar yatmaktadır. Böylesi bir örgütlenme yaratılmadığı koşullarda, palyatif adımlarla metal sektöründe hamleler yapma ve Türk Metal gibi gerici faşist bir yapının saldırılarını boşa çıkarma olanaklı değildir.

Artık taban örgütlenmesine dayanmayan hiçbir sendikal yapının ayakta kalması mümkün değildir. Ancak taban örgütlenmeleriyle sınıfın yıkıcı enerjisi açığa çıkarılabilir ve finans kapitalin son derece soğukkanlı, iyi hesaplanmış, stratejik saldırıları bertaraf edilebilir. Taban örgütlenmelerinin sınıfın aklı, yüreği ve çelikten yumruğu olduğu unutulmamalıdır. Aynı zamanda sınıfın bağımsız ve birleşik gücünün tek güvencesi taban örgütlenmeleridir.

Finans kapitalin grev yasaklaması gibi cepheden saldırıları diyalogla, kulis çalışmalarıyla ve uluslararası basınla değil sınıfın devrimci enerjisini kristalize eden, militan mücadele ve örgütlenme aracı olan taban örgütlenmeleriyle boşa çıkarılabilir. Hiç değilse bu örgütlenmelerin yaratıldığı koşullarda "yenilsek de" düşmanın zaferini Pirus zaferine çevirebiliriz.

Bugün işçi sınıfının sınıfsal kinini ve öfkesini açığa çıkaracak, bunu örgütleyecek yapılanmaların inşası yakıcı bir ihtiyaçtır. O zaman görev taban örgütlenmeleri silahıyla sınıfı kuşandırmaktır. Ve sınıfa kendi kurtuluşunun, kendi elinde olduğunu ısrarla göstermektir.

Türk-İş'ten zoraki kınama

5 Haziran günü Ankara'da Türk-İş Genel Merkezi'nde toplanan **Türk-İş Başkanlar Kurulu**'nun sonuç bildirgesi yayımlandı. Hava işkolunda grev yasağı, kıdem tazminatının gaspı planı, Toplu İş İlişkileri Yasası ve Türk-İş'e bağlı çeşitli sendikaların sürdürdüğü direnişlerin değerlendirildiği sonuç bildirgesinde göstermelik "destek ve dayanışma" sözleri verildi.

"Hava işkolunun grev yasağı kapsamına alınmasının, hükümetin çokça dile getirdiği ileri demokrasi yaklaşımıyla taban tabana çeliştiği görüşünü" dile getiren Başkanlar Kurulu, TBMM gündeminde bulunan Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısı'nın ilgili maddesinde hava işkolu grev yasağı kapsamında olmamasına karşın, torba yasanın bir maddesiyle hava işkoluna grev yasağı getirilmesinin "demokratik rejim işleyişi ile bağdaşmadığını" ifade etti. Grev yasağının kınandığı sonuç bildirgesinde, Hava-İş Sendikası'nın THY işyerlerinde yaptığı eylemin desteklendiği de belirtildi.

Başkanlar Kurulu, kıdem tazminatında hak kaybına yol açacak bir uygulamanın Türk-İş açısından genel grev sebebi sayılacağını hatırlattı.

Hava işkolunda grev yasağı ve sendikal hareketin mecalsizliği

Tıp alanında erken teşhis ve tedavi insan yaşamı açısından hayati önemdedir. İnsan hayatını kurtarmadaki bu bilimsel gerçek pek çok kez sınıf mücadelesi için de geçerlidir. Zamanında görül(e)meyen ve müdahale edil(e)meyen engeller, bir süre sonra işçi hareketi için yeni ve daha büyük engellerin oluşmasına neden olabilir. Hava işkolunda grev hakkını gasp eden kanun teklifinin TBMM gündemine getirilmesi ve sermaye hükümeti AKP eliyle meclisten geçirilmesi de, geç kalınan teşhis ve tedavi örneklerinden biridir. Sermaye hükümetlerinin, işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını gasp etmeye yönelik adımları artık hiç kimseyi şaşırtmıyor. Kıdem tazminatı hakkının gaspından torba yasa saldırısına, özel istihdam bürolarından işçi düşmanı bir dizi yasaya kadar en temel hak ve özgürlüklerin sermaye hükümetlerinin gündeminde olması oldukça doğal. Zira sermaye iktidarının, sömürü üzerine kurduğu saltanatını sürdürmesinin başkaca yolu yoktur.

Grev yasağı ve sendikal hareketin tablosu

Ancak, burada asıl tartışılması gereken bu saldırıların birebir muhatabı olan kesimlerin sergilediği pratiktir. Bu kapsamda, uzun yıllardır Türk Hava Yolları'nda örgütlü Hava-İş Sendikası ve sendikal hareketin tamamının patronların saldırı planlarına karşı aldığı tutumlar hayati önemdedir. Bu saldırılar karşısında fiili-meşru mücadele çizgisi izlenmediği koşullarda sonuç bir kez daha hüsrana ve daha büyük saldırı dalgaları olacaktır. Hava-İş Sendikası'nın toplu sözleşme hakkının fiilen ve hukuken gasp edilmesi anlamına gelen grev yasağı da sendikal hareketin içinde bulunduğu tabloyu ortaya koymak açısından turnusol işlevi görmüştür. Sermaye hükümetinin, grev yasağını meclisten bu kadar kolay geçirmesinin arkasında yatan en temel neden, dincilericiliğin iktidar koltuğuna daha çok yerleşmesi olsa da diğer bir nedense "gelişi Çarşamba'dan belli olan" bu saldırının Hava-İş yönetimi tarafından sessizlikle izlenmiş olmasıdır.

2007'den 2012'ye...

Bu tabloyu anlamak için 2007 yılına, 45 gün süren Telekom grevi sürecinin hemen öncesine bakmak yeterlidir. Telekom grevinin hemen öncesinde, THY çalışanlarının ortaya koyduğu grev iradesi sınıf hareketinde büyük bir çalkalanmaya neden olmuştu. Kilit bir sektörde, 10 bini aşkın havayolu işçisinin greve çıkma ihtimali sermaye hükümeti ve THY tekelinin etkilerinin tutuşmasına yetmişti. İşçileri ve Hava-İş Sendikası'nı köşeye sıkıştırmak isteyen THY yönetiminin grev oylaması taktiği de işçiler ve sendika tarafından boşa düşürülmüştü. THY işçisi sadece kendi haklarına sahip çıkmakla kalmamış, grev gibi etkin bir mücadele silahının hem işçiler hem de sermaye tarafından yeniden hatırlanmasını da sağlamıştı. Ancak, o dönem AKP hükümeti ve onun desteğini arkasına alan THY yönetimi, havayollarında sendikal örgütlenmenin tasfiyesi saldırısının bitmeyeceğini ilerleyen yıllarda her fırsatta gösterdi.

THY A.O ve THY Teknik A.Ş'de örgütlenmenin tasfiyesine girişen THY yönetimi, sık sık keyfi biçimde işten atma saldırılarına başvurdu. Yer yer işkolu itirazları ile toplu sözleşme süreçlerinin tıkanmasına neden olan

THY yönetimi, iktidar gücüne de yaslanarak sendikayı tasfiye için her yolu denedi. Bu saldırılara zaman zaman sendika cephesinden yanıtlar verilse de THY işçileri iç örgütlülük ve eylem kapasitesi açısından bu saldırıları göğüsleyebilecek bir seviyeye ulaşamadılar.

Etkisiz tepki

Böylelikle, bundan 5 yıl önce toplu sözleşme görüşmelerinde hak gasplarına karşı grev iradesi gösteren havayolu çalışanı, aynı iradeyi, hava işkolunda grev yasağı getiren ve toplu sözleşmeyi patronun iki dudağı arasına alacak olan grev yasağına karşı gösteremedi. Çünkü, havayolu çalışanı bugünkü saldırıları göğüsleyebilecek bir örgütlülüğün mahrum bırakılmıştır. Bu durum, kendisini iki farklı yönden göstermiştir. Birincisi, grev yasağına karşı 29 Mayıs'ta gerçekleştirilen iş bırakma eylemi THY yönetimine maddi olarak büyük bir darbe vurmuştur. 10 bini aşkın Hava-İş üyesinin önemli bir kısmının fiilen katılmadığı iş bırakma eylemi böylesi bir etki yaratmışken THY yönetimi, 300'ü aşkın çalışanı işten attığını açıklayabilmiştir. Kuşkusuz ki, emek ve sermaye cephesi arasındaki savaşta kapitalistler böylesi saldırılara başvuracaklardır. Ancak, burada üzerinde durulması gereken asıl nokta, yüzlerce üyesi işten atılmış olan Hava-İş yönetiminin sonuç alıcı bir mücadele programı ortaya koyamamış olmasıdır. İşten atmaların ardından alınan süresiz eylem kararının güçlü bir biçimde sahiplenilmemesi de tabloyu özetlemeye yetmektedir. Hava-İş yönetimi, grev yasağının meclisten geçmesinin ardından, düzen partisi CHP'ye sarılmış ve meclisten geçen kanunun Anayasa Mahkemesi'ne taşınacağını açıklamıştır. İşte, grev hakkının gasp edilmesine uzanan süreç, varolan hakları daha da geliştirmek yerine uzlaşmacı ve varolanı korumak üzerine kurulu sendikal çizgiyle bugünlere geldi. Üstelik, bu süreçte sendika yönetiminin mevcut çizgisine muhalefet eden kişi ve gruplar da mevcut yönetim tarafından çeşitli yöntemlerle bastırıldı. Sendika yönetimini eleştiren veya sorgulayanlar türlü yollarla tasfiye edildi. Ve tüm bunlar "devrimcilik", "sınıf sendikacılığı" adına yapılan operasyonlar oldu. Türk-İş yönetimine muhalif oldukları iddiasıyla "AKP'ye ve sendika ağalarına" meydan okuyan sendikal yönetimler, uzlaşmacı bürokratik sendikal anlayışın en uç örneklerini kendi sendikaları içerisinde uygulamaya koydular. 20 yılı aşkın süredir buldukları koltuklarda, mücadelenin gereklerini yerine getirmediler.

Bugün hava; yarın metal, petrokimya...

Ancak tüm bu tartışmalarla beraber kesin olan şey şudur ki, sermaye hükümeti, hava işkolunda grev hakkının gasp edilmesinden aldığı güçle önümüzdeki dönemde yeni baskı ve yasakları gündeme getirecektir. Bu açıdan, havayolundaki grev yasağı yarın metal, tekstil ve petrokimya gibi pek çok sektörde keyfi yasak ve dayatmaların gerekçesi haline getirilebilir. Bundan kuşku duymamak gerekir. Bu açıdan, 2012-2014 MESS

Grup TİS sürecinin startını vermeye hazırlanan metal işçileri, önümüzdeki bu zorlu mücadele sürecinde bu tür yasaklara ve baskılara karşı hazırlıklı olmalıdırlar.

Türk-İş ihanet bataklığında!

Sermaye iktidarı, sınıfa yönelik cepheden saldırının mesajını bu kadar net verirken Hava-İş'in üyesi olduğu Türk-İş yönetiminin, böylesine önemli bir gelişme karşısında aldığı tutum ise utanç vericidir. Türk-İş bürokratları, grev yasağı meclisten geçtikten ve yasalaştıktan sonra toplanan Türk-İş Başkanlar Kurulu'nda göstermelik bir kınama açıklamasından başka hiçbir adım atmamışlardır. Bu suskunluk fesadı, hükümetle derin işbirliği yapan sendika bürokratlarının sınıfa karşı yeni bir ihaneti anlamına gelmektedir. TEKEL, Kamu TİS süreci, çeşitli işçi direnişlerinin yalnız bırakılması, torba yasa gibi süreçler gözönüne alındığında Türk-İş bürokratlarının aldığı bu tutum hiç de şaşırtıcı değildir. Görevi, sermaye adına işçi sınıfı içerisinde ajanlık yapmak olan bu bürokrat takımı, grev hakkının yasaklanmasından en ufak bir rahatsızlık duymamaktadır. Havayolundaki grev yasağı bir başka açıdan, Türk-İş yönetiminin, içerisinde bulunduğu ihanet bataklığını bir kez daha tescillemiştir.

Her şeye rağmen...

Ancak, gerek Hava-İş yönetiminin uzlaşmacı sendikal çizgisi gerekse de ihanetçi Türk-İş çetesinin icraatlarına rağmen, hava işkolundaki grev yasağı sınıfa yönelik toplum saldırı dalgasının önemli bir ayağı ve 'mızrak ucu' olarak görülmelidir. Sürekli büyüyen ve dünyanın en kârlı havayolu tekellerinden biri haline gelen THY, grev yasağı için hükümetle kafa kafaya vermiştir. Bu bilinçle havayolu emekçilerinin, ilk günkü kararlılıkla devam etmese de yürüttükleri mücadele ve karşı karşıya kaldığı baskılar sınıf dayanışması ile yanıtlanmalıdır.

Sendikal haklara yönelik saldırı karşısında tarihi önemde bir mücadele olan 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin 42. yıldönümü öncesinde gelen grev yasağı, başta havayolu emekçileri olmak üzere sınıfı mücadeleye çağırılmaktadır. Şanlı direnişin ışığında, grev yasaklarını sokakta parçalamak üzere ilerici sendikalar, devrimci ve sol güçlere büyük görevler düşmektedir. Ve tabii ki bu mücadele sürecinin panzehiri taban örgütlülükleridir. Güçlü bir taban örgütlülüğü işçi sınıfının sermayeye ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelesinde örgütlülüğünü güvence altına alması demektir.

“Grev yasağına karşı birleşik mücadele!”

Genel-İş, ÇHD ve KMO yöneticileri hava işkolunda grev yasağına ilişkin görüşlerini gazetemizle paylaştılar.

“Aba altından sopa gösteriyorlar”

Mahmut Şengül (Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No’lu Şube Başkanı): Sürecin bu noktaya geleceği meclis hükümeti ve Başbakan’ın çıkışlarıyla kendini belli ediyordu.

Bugün sadece havayollarında değil toplumun farklı kesimlerini kapsayan çeşitli konularda insanların yatak odasına girilmesi, Başbakan Erdoğan’ın “Ben her şeye karışırım” demesi de bu işin pervasız bir boyuta ulaştığının göstergesidir. En son havayollarında bir gecede yangından mal kaçırır gibi apar topar grev yasağı konması diğer sendikalara da aba altından sopa göstermektedir. Burada en büyük görev konfederasyonlara düşüyor. Bu konu gözardı edilebilecek, sessizce geçiştirilebilecek bir konu değildir. Bu yasak yarın öbür gün farklı işkollarına da yansacaktır. Konfederasyonların en kısa sürede kendilerine çeki düzen verip bu konuda ortak mücadeleyi ve Türkiye genelinde şalter indirmeyi önlerine koymaları gerekir. Karar alıp bunu da örgütleriyle birlikte altını doldurarak hayata geçirmeleri gerekiyor. Aksi taktirde bugün sendikalarda barajın tartışıldığı, bir gecede grev yasaklarının geldiği, Erdoğan’ın hayatın farklı alanlarına “Ben Başbakanım müdahale ederim” dediği noktada, tamamen faşizan ve dikta bir yönetim anlayışıyla saldırılarda bulunulduğu bir dönemde sivil toplum örgütleri ve sendikaların sessiz kalmasını doğru bulmuyorum. Bu konuda tüm konfederasyonlar üzerine düşeni yapmalıdır. Tabanın da; çalışanlar, işyeri temsilcileri ile beraber şubelerini, bölgelerini ve

genel merkezlerini zorlayıcı bir şekilde davranması gerektiğini düşünüyorum.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi’nin yıldönümü öncesinde yaşanması anlamında da bu saldırılar oldukça önemli. 15-16 Haziran, bu yapıyı kırma hamlelerinin ardından gelmişti. O zaman, 15-16 Haziran’ın ardından askeri darbe yaşanmıştı, bugün ise sivil bir darbe gerçekleşti. Bence bu, 15-16 Haziran’dan sonraki askeri darbeden daha da büyük bir darbedir. Bu konuda grev yasağında olduğu gibi tabanın konfederasyonları zorlayıp şalter indirmesi gerekiyor.

“Grev yasağı en önemli haklarının gaspıdır”

Gülvin Aydın (ÇHD İstanbul Şb. YK üyesi): 02.06.2012 tarihli Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe giren bir yasayla Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu’nun

29. maddesi değiştirildi. Yasada yapılan bu değişiklik havacılık hizmetlerinde bundan sonra yasal grev yapılamayacak. Böylece işçi ve emekçiler cephesinde sermaye lehine yeni bir hak gaspıyla karşı karşıya kalmış olduk. Sonuç olarak, havacılık hizmetlerinde çalışanların ellerinden önemli bir silahları almış oldu. Başka deyişle sahip oldukları haklarını korumaya yarayacak temel önemdeki yasal haklarını kaybetmiş oldular. Bu durum hem iç hukuka hem de uluslararası hukuka aykırıdır; ancak AKP hükümetinin “ileri demokrasi” düzeninin tam da özüdür.

Esasen hukuksal alandaki her türlü düzenleme sermaye sahiplerinin ihtiyaçlarına denk düşüyor. Bu durum aynı zamanda sermaye sahiplerinin emek karşısında ne kadar güçlendiğinin de göstergesi. 1983

tarihli Grev ve Lokavt Kanunu’nda 1988 tarihinde yapılan değişikliklerle yasadın aynen aktardığımız “su, elektrik, havagazı, termik santrallerini besleyen linyit üretimi, tabii gaz ve petrol sondajı, üretimi, tasfiyesi, dağıtım, üretimi nafta veya tabii gazdan başlayan petrokimya işlerinde” ve “Kamu kuruluşlarınca yürütülen itfaiye, sehirçi deniz, kara ve demiryolu ve diğer raylı toplu yolcu ulaştırma hizmetlerinde” grev yasağı getirilmişti. Taşıma, ulaştırma alanındaki saldırılar yeni değil. Şimdi havacılık hizmetlerine grev yasağı getirilmesi işçi sınıfına dönük yeni saldırılara da işaret etmektedir. Grev yasağına karşı eylem yapanların polis terörüne maruz kalmaları, işten atılmaları bu saldırıların başlangıcı. 12 Eylül faşist askeri darbesinden sonra kabul edilen mevcut yasada geçmişte ve bugün bu türden değişikliklere gidilmesi 12 Eylül zihniyetinin de gerisine düşüldüğünü gösteriyor. Yine, bu durum, haklarımızın nasıl bu kadar kolay gasp edilebildiğini, bundan sonra haklarımızı yitirmemek ve kaybettiklerimizi geri almak için neler yapabileceğimiz üzerine düşünmemiz gerektiğini de gösteriyor.

“Birleşik mücadele bloğu örmeliyiz”

Selin Top (Kimya Mühendisleri Odası İstanbul Şube Sekreteri): Sermayenin koruyucusu devlet ve onun şu dönemki temsilcisi AKP antidemokratik uygulamalarına pervasızca devam ediyor. Tasarladıkları yeni dünyada sanat, bilim, bireysel hak ve

özgürlüklere yer yok. AKP ustalık döneminde, tüm ezilenlere karşı saldırıları neredeyse 12 Eylül dönemini geride bırakacak boyutlara taşıdı. Öyle ki hava işkolunda grev yasağı Evren döneminde dahi gerçekleştirilmemişti.

Sermaye, kendisini sarsabilecek tek gücün ezilenlerin birliğinin olduğunun farkında ve bunu engellemek için arkasına aldığı devlet, yasa koyucular ve kolluk güçleri ile kazanılmış haklara saldırıyor. Hava işkolundaki grev hakkının kaldırılmasını öngören yasa teklifine karşı yapılan havayolu çalışanları grevi öylesine ses getirdi ki burjuva medyada dahi manşet haberler arasında yer aldı.

AKP hükümeti küresel dünyanın, küresel pazarların ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde bir neo-islam cumhuriyeti yaratıyor ve aslında planlarını Orta Vadeli Program ile açıklıyor. Hava işkolundaki grev yasağı çok büyük bir saldırı programının ayaklarından birisi sadece.

İşten çıkarılan THY çalışanı arkadaşlarımızın, Hava-İş’in haklı mücadelesinin yanındayız ve destekliyoruz. İçinde bulunduğumuz bu antidemokratik ortamda yapmamız gereken söylenmek ve izleyici olmak değil, bir birleşik mücadele bloğu örmektir.

Enerji işçilerinden yürüyüş

Enerji Sen üyesi işçiler işten atmalara ve taşeron köleliğine karşı 5 Haziran günü DİSK Genel Merkez binasından Taksim’de bulunan BEDAŞ önüne yürüdüler.

BEDAŞ önüne gelindiğinde Elektrik Mühendisleri Odası MYK üyesi Erhan Karaçay, ÖDP İstanbul İl Başkanı ve TAŞİŞ-DER temsilcisi yaptıkları konuşmalarla, işçilerin yanlarında olduklarını belirterek birlikte mücadele etmenin önemine vurgu yaptılar.

Enerji Sen Genel Başkanı Kamil Kartal da bir konuşma yaparak, atılan işçilere destek için gelen 4 işçinin daha işten çıkarıldığını belirtti. AKP, polis, valilikler ve BEDAŞ yöneticilerinin Enerji Sen’in örgütlediği her yerde ortak hareket ettiklerine işaret eden Kartal, işçiler üzerinde işyerinde ve dışarda baskı uygulandığını belirtti. Kartal, hiçbir baskının kendilerini yıldırmayacağını, yıllar da geçse atılan işçiler alınana kadar mücadelelerini sürdüreceklerini dile getirdi. Kartal, yürüttükleri mücadelenin özgürlük kavgası olduğunu ve özgürlüklerini sokak sokak örgütlenerek kazanacaklarını dile getirerek konuşmasını bitirdi.

İşçiler adına açıklamayı BEDAŞ işçisi Arif İnan Başgedik okudu. İşçilerin ödenmeyen haklarını istedikleri ve bunun için mücadele ederken işten atıldıklarını hatırlatan Başgedik, halen ücretlerin ödenmediğini ekledi. Başgedik, BEDAŞ’ın işçilerinin örgütlenmesinden ve mücadele etmesinden rahatsız olduğunu, işten atılmaların esas sebebinin bu olduğunu vurguladı.

Basın açıklamasının ardından işçiler kurdukları direniş çadırında halaylar çekmeye başladılar. Eyleme EHP ve Halkevleri’nin de aralarında yer aldığı ilerici kurumlar da destek verdiler.

THY'de bekleyiş sürüyor

Hava işkolunda grev yasağına karşı 29 Mayıs'ta iş bırakan Türk Hava Yolları (THY) işçilerinin THY Dış Hatlar Terminali girişindeki bekleyişleri sürüyor. İşçilere SMS ve mail yoluyla işten atıldıkları bildirilmişti. THY yönetimi, SMS yoluyla işten atıldıklarını duyurduğu 100 çalışana, 'yanlışlık oldu' diyerek tekrar işbaşı yapmaları için geri çağırıldı. İşten atılan işçilere resmi tebligatlar da yapıldı.

İşçilere yapılan tebligatlarda işten atılma gerekçesi olarak "yasadışı eyleme katılma" gösteriliyor. İşçiler ise patron karşısında haklarını korumak için tek silah olan grev haklarının ellerinden alınmasına karşı seslerini duyurmak ve kamuoyunda yankı uyandırmak için 29 Mayıs'ta iş bıraktıklarını, bunun karşısında işverenin ise iyice pervasızlaşarak o gün eylemde olmayan, raporlu

THY çalışanlarının dahi işten çıkartıldığını belirtiyorlar. İşten atılan THY işçileri işe geri dönene kadar bekleyişlerini sürdüreceklerini ve vazgeçmeyeceklerini belirtirken, patronla Hava-İş Sendikası'nın görüşmeleri de sürüyor. Şimdiye kadar yapılan görüşmelerden sonuç çıkmadı.

THY işçileri görüşmeler olumlu sonuçlanmadığı takdirde farklı eylem biçimleriyle seslerini duyurmaya devam etmeyi planlıyorlar. THY işçileri Dış Hatlar Terminali önünde sürdürdükleri bekleyişlerinin insanlar tarafından ilgiyle karşılandığını, bununla birlikte demokratik kitle örgütleri, ilerici, devrimci örgütlerin de destek verdiğini söylüyorlar ve bu desteği büyütme çağrısında bulunuyorlar.

Uzun ve ağır çalışma saatleri içerisinde büyük bir baskı altında çalıştıklarını, bununla birlikte iş yasasında tanımlanmayan bir sektör olduğu için tek güvencelerinin sendika ve grev hakkı olduğunu söyleyen işçiler, grev haklarının geri verilmesini talep ediyorlar. Bu kapsamda yasal süreç başlatılmış durumda.

Küçükçekmece BDSP de 5 Haziran günü gerçekleştirdiği ziyarette süreç üzerine bilgi aldı. Sınıf dayanışmasını yükseltmenin önemini vurgulandığı ziyaret sırasında Kızıl Bayrak gazetesi de havayolu işçilerine ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Hava-İş'e destek sürüyor

Grev yasağına ve işten atmalara karşı mücadeleye başlayan Hava-İş Sendikası'yla sınıf dayanışması büyüyor.

KESK ve Sendikal Güç Birliği Platformu bileşenleri Hava-İş üyelerini 2 Haziran günü Atatürk Havalimanı'nda ziyaret etti. Grev için verilen mücadelenin tüm işçi sınıfını ilgilendirdiği belirtilen konuşmalarda, birlikte mücadelenin önemine vurgular yapıldı.

Hava İş üyeleri adına Atılay Ayçin bir selamlama konuşması yaptı. Ayçin, sınıf kardeşlerini selamlayan kısa konuşmanın ardından sürdürdükleri mücadele hakkında bilgilendirmede bulundu. Ayçin, 12 Eylül referandumunu hatırlatarak, AKP hükümetinin 12 Eylül'le hesaplaşmasının yalan olduğuna işaret etti. Havalimanında çalışanlar hakkında yapılan karalamalara da cevap veren Ayçin, işçilerin 3 yıldır 1 kuruş zam almadığını ve buna karşı en ufak bir eylem yapılmadığını belirtti. Ayçin, sendikasızlaştırma anlamına gelen grev yasağına ve işten atmalara karşı sonuna kadar mücadele edeceklerini ve bunun deneyiminin kendilerinde olduğunu vurguladı.

KESK Genel Başkanı Lami Özgen, SGBP sözcüsü TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk ve BTS Başkanı Yavuz Demirkol birer konuşma yaparak işçileri selamladılar.

Sanatçı Hakan Yeşilyurt Hava-İş üyelerinin her zaman yanlarında olduğunu belirterek, 'Çav Bella' marşını işçilerle birlikte seslendirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

THY'ye boykot çağrısı

Grev yasağı ve THY yönetiminin işten atma saldırısına tepki büyüyor. Bir dizi ilde yapılan protesto eylemlerini THY boykot çağrıları ve imza kampanyaları izliyor. İnternet üzerinden yayınlanan boykot çağrısında "tek bir kişi dahi işten atılırsa THY'den bilet almayacağım" denerek bilet satış numaralarını arama çağrısı yapılıyor.

İstanbul'da bir grup akademisyense hava işkolunda grev yasağının yasallaşmasını imza kampanyasıyla protesto ediyor. Aralarında Prof. Dr. İzzettin Önder, Prof. Dr. Mehmet Türkay, Prof. Dr. Yüksel Akkaya, Prof. Dr. Gülhan Türkay, Prof. Dr. Neşe Özgen gibi isimlerin bulunduğu akademisyenler grev yasağının hukuki bir yanlıştan öte devlet ve patron kurumlarının ilişkisi üzerinden yapılamayacağını savunuyor.

ILO artık 'kara listesiz'

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) 101. Konferansı tamamlandı. "İnsanca bir iş için geleceği inşa etmek" başlığıyla İsviçre'nin Cenevre kentinde toplanan konferans 83 yıldır yayınladığı sendikal hak ihlalleri raporunu açıklamayacak.

Bugün alınan karar sermayenin ihtiyaçları dahilinde en ufak bir muhalifliğe dahi tahammül göstermediğini ortaya koydu. Kararın arkasındaki nedense durumu açıklamak için yeterli. Neden, patron ve hükümetlerin grev yasaklarını tartışmaya açmak istememesi.

Hükümetleri temsilen 325, patron örgütlerini temsilen 159 ve işçi sendikalarını temsilen 160 delegenin katılması bile karar mekanizmasının sonuçlarını baştan belirliyor. Sermayenin temsiliyetteki ağırlığı geline aşamada bu kararın şekillenmesinde de rol oynuyor. Kapitalizmin iyi yüzü için kullandığı ILO, bugüne kadar sermayeye hizmette kusur etmemiş, burjuvaziyi rahatsız etmeyecek genel protesto ve açıklamaların ötesine geçmemişti. Patron ve hükümet delegelerinin grev hakkının Aplikasyon Komitesi'nin yetki alanına girmediğini ileri sürerek bu kararı aldıkları açıklandı.

Birleşmiş Milletler üyeleri içinde yalnızca ILO'da var olan delegasyon yapısıyla patron, işçi ve hükümet temsilcileri 'eşit söz hakkına sahip' bulunuyor. ILO Aplikasyon Komitesi'nin konferans öncesi hazırladığı ve 25 ülkenin yer aldığı kara listede Türkiye'nin de adı geçiyordu.

Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu ve DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu yaptıkları açıklamalarla ILO'nun kararına tepki gösterdiler. Kumlu "Artık ILO'nun güvenilirliği tartışılır" derken Serdaroğlu "ILO'nun meşruluğu zarar gördü" ifadelerini kullandı.

Havayolu işçisi yalnız değil

Hava işkolunda grev yasağı getirilmesini protesto eden Türk-İş'e bağlı sendikalar Milas-Bodrum Havalimanı'nda yaptıkları eylemle havayolu işçileriyle dayanışma içinde olduklarını belirttiler.

Muğla bölgesindeki Türk-İş'e bağlı sendikalar tarafından gerçekleştirilen eylemde "Havayolu işçisi yalnız değildir" pankartı açıldı.

Eylemde basın açıklamasını Türk-İş Muğla İl Temsilcisi Süleyman Girgin okudu. Hava-İş üyelerinin mücadelesini selamlayan Girgin, grev yasağının Türkiye'nin ayıbı olduğunu söyledi. İşten atılan havayolu çalışanlarının geri alınmasını talep eden Girgin, AKP hükümetinin havacılık işkolundan başlayarak Türkiye'de grev hakkını tamamen ortadan kaldırmak istediğine dikkat çekti.

Deri-İş ve sınıf sendikacılığı üzerine...

Sendikalar işçi sınıfının ekonomik-sendikal hak mücadelesini yürüttüğü örgütlerdir. Sınıfın gündelik çıkarlarını esas alan bir mücadele yürüten sendikalar işçi sınıfının hiçbir ayırım gözetmeksizin tamamını kucaklayan yığınsal örgütlülüklerdir.

Sendika aynı zamanda işçi sınıfının ekonomik çıkarları çerçevesinde örgütler, eğitim ve sınıf bilincini geliştirir. Bu açıdan bakıldığında sendikalar aynı zamanda iktidar mücadelesinin önemli ve temel bir basamağı durumundadır.

Yukarıda genel olarak sendikanın tanımını yaptıktan sonra esas meselemize gelelim. Trakya'da '80'lerin ortasından bu yana örgülenme faaliyeti yürüten Deri-İş Trakya Temsilciliği gerek sınıf mücadelesinin farklı kesitlerinde, gerekse de siyasal örgütler arası iç mücadelede inişli çıkışlı süreçler yaşamıştır. Deri Organize Sanayi'de veya farklı bölgelerdeki deri fabrikalarında özellikle 2005'e kadar oldukça hareketli süreçler, sendikal örgütlenme deneyimleri yaşandı. Fakat bunların büyük bir bölümü sonuçsuz kaldı. Kimi zaman patronlar sendikal örgütlenme çalışması yürütülen fabrikaları kapattı, kimi zaman işçileri işten atarak, baskı ve tehditle, sindirme politikasıyla örgütlenmenin önüne geçmeye çalıştı. Kimi zaman da sendikanın iç çatışmaları sonucu (özellikle son dönemki gelişmeler buna örnektir) örgütlenme faaliyeti orta yerde bırakıldı. Tüm bu olumsuz sonuçların toplamında deri işçileri Trakya bölgesindeki sendikal örgütlenme çalışmasına yönelik ciddi bir tepki ve güvensizlik içindedir. Bu yüzden, Deri-İş Trakya Temsilciliği'nin geçmiş süreçlerine bakmak yararlı olacaktır.

Deri-İş Trakya Temsilciliği'ne bugüne kadar üç temsilci getirilmiş bulunuyor. 1. temsilcilik döneminde '93 yılında Humenik Ayakkabı Fabrikası, Derkon gibi ortalama 15 fabrikada örgütlenme çalışması yürütülmüş, 1993-2000 arasındaki temsilcilik döneminde ise ciddi bir durgunluk olmuş ve gözle görülür hiçbir örgütlenme faaliyeti yürütülmemiştir. 2002-2012 yılları arasındaki temsilcilik döneminde ise Güneş Deri, İleri Deri, Yeşil Kundura, Grup Suni Deri, Desa'da örgütlenme çalışmaları yürütülmüş ve direnişler örgütlenmiştir. Fakat bu direnişlerin hiçbirinden tam olarak sonuç alınmamıştır.

Özellikle yakın dönemde sendika genel merkezi ve Trakya Temsilciliği arasında yaşanan tartışmalar ve bu tartışmaların örgütlenme mücadelesine yansımaları ibret vericidir. Uzun süredir Deri-İş Genel Merkezi ve son temsilci Ali Bayram arasında yaşanan sorunlar artık işçilerin de tanık olduğu bir hal almıştı. Zira gelinen yerde örgütlenme anlayışında ve pratiğinde iki farklı tutum söz konusudur. Yaşanan tüm bu sorunlara yönelik ne Deri-İş Genel Merkezi ne de temsilcilik tarafından çözücü adımlar atılmıştır. Böyle olduğu içindir ki Yeşil Kundura, Desa ve son olarak da Trexta işçileri bunun bedelini ödemiştir. Bunların hepsi bir tesadüf olabilir mi? Yüzlerce deri işçisi bu süreçlerin, tartışmaların, eleştirilerin bir tarafı olmuş fakat nedense belirleyici olamamıştır. Burada hâlihazırda ciddi sorunlar vardır. Çünkü sınıfsal temelde bir mücadele anlayışı sorunu söz konusudur. Son örgütlenme süreci içerisindeki Trexta Deri fabrikası yeni ve canlı bir örnektir. Çünkü sendikal bürokrasi ve sınıf dışı bakışın Deri-İş Sendikası'nı getirdiği yeri net bir şekilde gözler önüne sermektedir. Bu sendikal

anlayışı ve bu anlayışın yön verdiği pratiği sorgulamak ve eleştiri konusu yapmak sınıf devrimcileri için bir sorumluluktur.

Trexta fabrikası 450 civarında ve büyük çoğunlukla kadın işçilerin çalıştığı bir fabrikadır. Çerkezköy Organize Sanayisi'nde kurulu olan ve Nokia, Black Berry gibi firmalara deri kılıf üretimi yapan fabrikada zorunlu ve uzun mesailer, düşük ücretler, baskı ve hakaret, tuvaletlerin kilitlenmesi, işçilere en yakınlarının cenazesine katılmak için bile izin verilmemesi vb. sorunlar yaşanmaktadır. 2011'de Deri-İş Sendikası Trakya Temsilciliği işçilerin talebi doğrultusunda fabrikada örgütlenme çalışması başlattı.

90 işçinin katıldığı bir toplantı yapıldı ve bu toplantıda bir komite kuruldu. İşçilerin büyük bir çoğunluğu sendikaya üye olmaya hazır olduğu halde Genel Merkez işçileri üye yapmadı, noter onayı olmayan "Sendika Üyelik Formu" doldurdu. Yaklaşık 130 kadar işçi bu formları doldurdu. Bunun hemen ardından Genel Merkez yönetimi Trakya Temsilcisi Ali Bayram'ı 1 aylık izine çıkardı. Temsilcinin izne ayrılmasının ardından fabrikada işten atmalar yaşandı. Temsilci izin sonrası geldiğinde içeride önceki dönemden sadece 1 işçi kaldığını gördü ve bunun ardından tekrar sendikal örgütlenme çalışması başlatıldı.

6 işçinin işten atılmasının ardından bu kez direniş başladı. Avrupa'dan temsilciler geliyor basın açıklaması yapıyor, kararlı sözler söyleniyordu. Hemen ardından direniş kısa bir süre sonra "gelecek bir tarihe!" kadar bitirildi. İşçiler Genel Merkez'den gelenlerin tutumlarına tepkili, vaatler veriliyor ancak bu vaatler hiçbir şekilde yerine getirilmiyor. Genel Merkez "süreci dışarıdan örgütleriz" diyor. Genel Merkez'den gelen birkaç kişi işçilerle görüşüyor fakat bir sonuç alamıyor. Örgütlenme çalışması için gelenler bir sonuç alamadan Genel Merkeze dönülüyor. Özellikle de direnişte olan işçilerin Genel Merkeze dönük tepkileri bu süreçte öne çıkıyor. Dışarıda tepki, içeride olan sendikanın sürece yüklenmemesi işçilerin tepkisini sendikaya yöneltiyor.

Daha sonrasında temsilciliğin iradi çabası ile içerisinde bizim de yer aldığımız bir örgütlenme süreci tekrar başlatıldı. Oldukça yorucu, yıpratıcı bir süreç olmasına rağmen noter tasdikli üyelikler yapılmaya başlandı. Trexta işçilerinin birbirlerinden uzak ilçelerde ikamet etmeleri süreci daha da

zorlaştırdı. Adresler bulunarak işçiler tek tek evlerinde ziyaret edilip ikna edilmeye çalışıldı.

Bu ziyaretler ve ikna çabaları sırasında birçok işçi, "geçen yıldan beri neredeydiniz!", "Siz örgütlendi diyorsunuz ama hala aynı yerde sayıyoruz, şimdi maaş bile alamıyoruz, ne yapıyorsunuz!" gibi tepkiler gösterdiler. Tüm tepkilere rağmen çalışmalar devam etse de işçilerin geçmiş döneme göre hem sendikaya, hem de işçi arkadaşına daha da güvensiz oldukları görüldü.

Ancak bir süre sonra, harcanan emek işçiler cephesinden karşılık bulmaya başladı. Yeniden daha da örgütlü bir şekilde komite kurularak tabana doğru bir çalışma başlatıldı. İşçi duraklarında, demokratik kitle örgütlerine gidilerek, işçilerin semtlerinde, kahvelerde, evlerinde Trexta işçisiyle buluşularak örgütlenme faaliyeti hızlandırıldı. Ayrıca örgütlenen işçiler bu sürecin öznesi yapılarak iç örgütlülüğü sağlamlaştırmak için yoğun bir uğraş verildi. Sonuç olarak zaten son işten atılanların küçük bir kısmının sendikal olmasının, patronun bu çalışmayı çözememiş olmasının göstergesi saymak gerekiyor. Ve tek tek, kimi zaman küçük gruplar halinde işçiler her gün sendikaya üye olmaya devam ettiler.

Tüm bunlar yaşanırken örgütlenme çalışmasının bilgisi genel merkeze aktarıldı. Yapılan üyelikler merkeze gönderildi. İşte böyle bir örgütlenme çalışması yürütülürken, genel merkez tarafından "temsilciliği kapatacağız" vb. söylemler dillendirilmeye başlandı.

Genel merkez yönetimi, temsilciyi çağırarak temsilciliği geçici bir süre kapatacaklarını, kendisine de çıkışının verileceğini ilettiler. Hemen ardından Trexta'da işten atmalar yaşanmaya başladı. İçlerinde az sayıda sendika üyesinin de bulunduğu onlarca işçi işten atıldı. Sendika yasal süreci zorlamadığı gibi işçilerden hukuki yardımı bile esirgedi. O hafta içi avukat gönderileceği söylenmesine rağmen ne o hafta ne de daha sonra avukat geldi. İşçiler ne arıyor, ne soruluyordu ve Trexta işçisi kaderine terk ediliyordu.

Dar grupçuluk mu, sınıf sendikacılığı mı?

Deri-İş Trakya Temsilciliği ile genel merkez arasında özellikle son iki yıldır bir dizi sorun yaşanmakta. O günden bugüne mevcut temsilcinin temsilciliği bırakması isteniyor. "Ya bendensin ya

değilsin” deniyor bir anlamıyla. Özellikle son iki yıl yerelde buna benzer bir dizi kısır tartışmalar sürüyordu. Bölgede yaşayan işçiler ikiye bölünmüş, taraflaştırılmış konuya ilişkin alakalı alakasız herkesin söyleyeceği birşeylerin olması tablonun kendisini daha iyi anlatıyor. Bunlar yaşanırken var olan sorunların katlanarak devam etmesinin faturasını yine deri işçisi ödemiştir. Sorunları tespit etmek için sınıf için sınıf sendikacılığını iyi anlamak, sınıfa bu sorumlulukla yaklaşmak ideolojik-politik sağlam bir bakış gerektirir. Dar, ben merkezci, pragmatist bir bakış küçük burjuva dükkancılığa hizmet eder, emek hareketini darlaştırır, kısırlandırır, kötürümleştirir. Deri-İş Genel Merkezi ve arkasındaki siyasal anlayışın tutumu süreci bu noktaya getirmiştir.

Bu duruma cepheden karşı duracak bir anlayışın kendini hiçbir zaman ifade edememesi de ayrı bir sorundur ve darlıktır. Gelişmelerin bu aşamaya gelmesi, Trexta işçisine olduğu gibi faturayı yüzlerce işçinin ödediğini anlayamamaktır. Günün kurtarma politikalarına su taşınmıştır. Süreç, artık gün kurtarılamayacak duruma geldiğinde Genel Merkez anlayışının darlığını görüp de cepheden tutumlar almayanları da dışına atmıştır. Bu bir sonuçtur. Sürekli Genel Merkez’den anlayış beklemek, bir gün bu anlayışın gösterileceğine inanmak ancak saflık olur. Buradaki sorunun sınıfsal bir temelde olduğunu anlamamak, bunun sonuçlarının bedelini en ağır bir şekilde işçilerin ödemesine izin vermek (iç tartışmalara daralan tepkiler olsa da!) bir anlamda desteklemektir. Böylesi anlayışa verilecek tek yanıt cepheden sınıfsal bir duruş sergilemektir. Genel Merkez’in bu tutumunu mahkum etmekte. Ancak bu koşullarda işçiler orta yerde bırakılmaz, Trexta işçisine bu sorumsuzlukla hareket edilmesinin önünde daha tok bir tutuma zorlanırdı. Yol budur, yöntem de budur!

Trexta işçisi şahsında işçi sınıfı yalnız bırakılmıştır!

Emekten yana olan anlayışlar taraflar tarafından Trexta işçisi yalnız bırakılmıştır. Bu bir anlayıştır, sınıfsal olarak bakamamak, dar çıkarları temel alan bir bakıştır. Geçmişe dair hiçbir ders çıkarmayarak işçi sınıfına ve onun mücadelesine zarar verilmiştir. Burada sadece derideki sendikal örgütlülük değil, sınıfın diğer bölüklerini de ilgilendiren, etkileyen bir sonuç ortaya çıkmıştır. Kendine “devrimci”, “ilerici” sıfatlar yakıştıranlar işçileri ortada bırakmıştır. Bunun hiçbir gerekçesi olamaz. Eğer sorun temsilcilikteki temsilciyse bunun faturasını işçiye çıkararak bir anlayış işçi sınıfının haklı mücadelesinin yanında olamaz, olmamıştır da. Bu anlayış hiçbir şekilde kabul edilemez, edilmemelidir de. Sendikaları kendi dükkânları gibi gören anlayış sınıf çıkarları doğrultusunda hareket edemez, edemediği de ortadadır. Burada, bu tabloda iyi niyet aramak ham hayal olur. Bu tablo aynı zamanda şunu gösteriyor; sen benim siyasal anlayışımın içerisindeysen, tamam diyorsan her şeyimle seninle anlaşırım. Ama tamam demiyorsan seni yıpratır, yalnızlaştırır, önüne geçmeye çalışır, yok ederim demektir.

Genel Kurul ve sendikacılık

Deri-İş Genel Kurulu 24-25 Temmuz 2010 tarihinde yapıldı. Daha o zaman mevcut yönetim tarafından kürsüden “üye yapamıyoruz, kampanya başlatalım! Maddi sorunlarımız var küçülmeye gitmemiz gerekiyor!” gibi sözler sarf edildi. “Üye yapamıyoruz” deniyor, daralma söz konusu fakat

Trexta’da işçiler örgütlenmeye başlarken temsilcilik kapatılıyor, tüm yetki alınıyor, buradan bir şey çıkmaz denilebiliyor! Peki büyümeden, örgütlenmekten kasıt nedir burada? Mevcut yönetime tabi, kağıt üzerinde üyelik mi isteniyor, asıl ihtiyaç olan “üyelik formları”nın doldurulması mı?

Öyle görünüyor ki, seçilen yönetim, yeni sendikalar yasası yürürlüğe girince tekstil işkolundan bir sendikayla birleşerek, sendikal geleceğini güvencelemenin yollarını arama derdinde. Bu arada ayağına takılanlardan da kurtulmak istemekte. Bu olsa olsa sendikal bürokrasinin dar hesaplarının ürünüdür. Bürokrasiden medet umulmamalıdır. Bu anlayış sınıfsal mücadele için bulaşıcı bir hastalık gibi küçük-burjuva kırıntılarla yetinerek yayılmasına katkıda bulunarak onun mücadelesini zaafa uğratır.

Son genel kuruldan hatırlatıyoruz “Küçülmeye gitmemiz gerekiyor!” cümlesi zaten sendikal hak alma mücadelesine nasıl bakıldığını daha da net gösteriyor. Sendika sanki bir fabrika, bir şirket sorunlar yüzünden daralmaya gidiyor! Burada sendika olarak bu sorunu nasıl aşılacağına yol ve yöntemleri tartışılacağı yerde, işin kolayından şirketi, fabrikada üretimi (bu da işçileri atarak olur!) küçültmek daha mantıklı gelebiliyor. Buradaki ideolojik bakışın sınıf mücadelesine ne kadar yabancı olduğunun göstergesidir. Küçülmek yerine öncü işçileri örgütlemenin önünde ne gibi bir engel vardır. Eğer ki kariyerist ve bürokratik bir durumumuz yoksa! Ama görünen tablo açıktır. Deri-İş Sendikası’nın özellikle şu anki örgütlenme ve eğitim uzmanları kadroları deneyimsiz, birikimsiz sınıftan uzak bir kimlik taşıyorlar. Yıllardır şu ya da bu şekilde mücadele içinde olan bir sendika kendi öncülerini, kadrolarını tabandan oluşturamamıştır ve bu bir tesadüf değil, bir tercihtir.

Mücadele mümkündür, değiştirmeliyiz!

İşçiler her şeyin farkındadır. Deri işçileri geçmişten bu yana direnişlerde, mücadelede ön saflarda yer almayı, bedel ödemeyi bilmiştir. İstediği, yol gösterildiği vakit içerisinde nasıl da kendi davasına inanmış, eğilip bükülmeyen, dürüst işçilerin olduğunu herkes bilir. Yeter ki onları öne çıkarmaya çalışın, önünü açın. Fakat sendikal bürokrasi ve dükkancılık mantığı kuşkusuz buna izin vermez, veremez de! Verebilmesi için işçi sınıfının çıkarlarına ve davasına tepeden tırnağa inanması gerekir. Buradan bakması gerekir. Geçmişin mirasıyla yaşamaya çalışırsanız geçmişte kalırsınız.

Evet sınıf sendikacılığı yapmak kuşkusuz sınıfsal bir zeminden bakmayı gerektirir. Böylesi bir bakışı olmayan bir anlayış omurga oluşturamaz. Omurgası olmayan bir mücadele hattının ise işçi sınıfına ve emekçilere vereceği hiçbir şey yoktur. Günün kurtarmaya dönük, dostlar bizi alışverişte görsün mantığıyla koltukları bırakmama adına her şey mübah olur.

“Söz, yetki ve karar işçilere!”

Unutulan şudur ki; işçi sınıfı davasında sınıf biriktirir ve unutmaz. Bugün için sendikal bürokrasinin toplam tablosu böyle olsa da bu durum mutlaka değişecektir. İşçi sınıfının şu haliyle uyuyan bir dev olduğunu unutmamalı. Bir gün bu dev uyanacak, hesap soracak ve geleceğine sahip çıkacaktır.

Trakya BDSF

TOGO işçisiyle omuz omuza!

Sınıf devrimcileri TOGO işçilerinin sesini işçi ve emekçilere taşımaya devam ediyor. **Mamak** ve **Ulus**’ta Mitaş işçilerinin servis noktasında Metal İşçileri Birliği imzalı, TOGO direnişini anlatan ve direnişe destek olma çağrısı yapan bildiriler dağıtıldı.

Dağıtım sırasında işçilerle sohbet edildi. Direnen TOGO işçilerinin süreçleri hakkında bilgi verilen sohbet sırasında İzmir Aliğa’da bulunan ve Mitaş’ın taşeron firması olan Micha’da sendikalı oldukları için işten atılan MİCHA işçilerinin direnişi hakkında da konuşuldu.

İşçiden İşçiye Bülteni TOGO özel sayısı

TOGO işçileriyle dayanışma çağrısını yükselten sınıf devrimcileri “İşçiden İşçiye Bülteni TOGO özel sayısı” ile de TOGO direnişinde yaşanan eksiklikler ve direnişi büyümenin önemini işçilere taşıyor.

TOGO özel sayısında, direnişçi işçilerin yaşadıkları süreç, sermayenin işçilere yaklaşımı ve işçilerin kölelik koşullarında çalıştırılmalarını anlatan bir yazının yanı sıra direnişte komitenin önemini anlatan bir yazı yer alıyor. Ayrıca işçiler ile direniş süreci üzerine yapılan röportaj da özel sayıda yayınlandı. “İşçiden İşçiye Bülteni TOGO özel sayısı” işçiler arasında da olumlu şekilde karşılandı. Süreci anlamak üzerinden bu yayının anlamlı olduğunu ifade ettiler.

Sınıf devrimcileri gün boyu işçileri yalnız bırakmadıkları gibi direnişin her alanında işçilerin yanında olduklarını pratikleriyle de ortaya koyuyorlar.

Kızıl Bayrak / Ankara

TOGO işçileri destek bekliyor

TOGO işçileri direnişin sesini emekçilere taşımaya devam ediyor. Direnişi fabrika önünden emekçi mahallelerine taşıyarak direnişle dayanışmaya çağrısını yükseltiyorlar.

TOGO işçileri, TMMOB Genel Kurulu’nda açtıkları stant ile direnişlerine destek istediler. İki gün boyunca açtıkları stantta bildiri dağıtarak süreçlerini TMMOB Genel Kurulu katılımcılarına aktaran işçiler ayrıca standı koydukları dayanışma sandığıyla da destek istediler.

Genel Kurul’un ardından Kızılay’daki TOGO mağazaları önünde bildiri dağıtımını gerçekleştiren işçiler Ankaralı emekçileri de direnişlerine destek olmaya çağırdı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Haziran Ayı Toplantısı...

Değerlendirme ve kararlar...

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Haziran ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının gündeminde şu konu başlıkları bulunuyordu:

- THY'de grev yasağı
- 15-16 Haziran Direnişi'nin 42. yıldönümü
- MESS Grup TİS süreci
- Yerel gündemler
- Bülten üzerine planlama

- THY'de grev yasağı:

AKP hükümetinin havacılık işkolu için çıkardığı grev yasağını işçi sınıfına yönelik tarihsel önemde siyasal bir saldırı olarak değerlendiren MYK, saldırının taşıdığı anlam, önem ve ortaya çıkardığı mücadele görevleri ile ilgili bir dizi sonuç çıkarmıştır.

1. Havacılık işkolu için getirilen grev yasağı işçilerin elindeki en önemli mücadele silahını gaspetmek, böylelikle sermayenin semirmesi için işçilerin elinin kolunu bağlamak demektir. Benzerlerine ancak askeri faşist rejimlerde rastlanabilecek hoyratlıktaki bu saldırıyla, AKP iktidarı emek düşmanı bir gerici-faşist rejim kurduğunu tescillemiştir.

12 Eylül darbesinin tüm saldırı biçimleri bugün AKP eliyle uygulanmaktadır. Binlerce gözaltı ve tutuklama, toplu katliamlar, eğitim sistemini genç kuşakları yozlaştırmak için yeni baştan kurulması, mücadele eden gençliğin üniversitelerden atılması ya da zindanlara kapatılması, işbirlikçi sendikacıların emir komuta zincirine alınması, mücadeleciler sendikaların kapısına kilit vurma hazırlıkları ve en sonunda da grev yasakları... Emperyalist yağma ve kapitalist sömürünün önünde engel bırakmamak için çalışan bu gerici-faşist rejime karşı işçi sınıfının mücadeleyi yükseltmesi acil bir zorunluluktur. İşçi sınıfı kendisine vuran bu son saldırı başta olmak üzere, toplumun diğer kesimlerine yönelik baskı ve zorbalığa karşı sesini yükseltmelidir.

2. Grev hakkının gaspı sadece havayolu çalışanlarını değil bir bütün olarak işçi sınıfını vurmuştur. Çünkü grev hakkı işçi sınıfının kan ve can bedeli kazandığı haklardandır, bu nedenle hangi sınıf bölüğüne yönelik olursa olsun bu hakkın tartışılması dahi kabul edilemez. Bugün, havayolu çalışanlarının grev hakkını çiğneyen gerici-faşist rejim sermayenin bekası uğruna yarın aynıını her zor duruma düştüğünde yapma yoluna gidecektir. En önemli mücadele silahını sermayeye ve uşaklarına teslim eden işçi sınıfı, düşmanlarını daha kapsamlı saldırılar için cesaretlendirir. İşçi sınıfının grev hakkını gaspedenler kıdem tazminatı gibi tarihsel kazanımları gaspetmekten de çekinmezler.

Havayolu çalışanlarını vuran bu saldırı bir bütün olarak işçi sınıfı için bu kadar hayati, bu kadar önemli, bu kadar yakıcıdır.

3. Bu denli kapsamlı ve hayati bir saldırı karşısında sendika bürokratlarının tutumu dikkat çekicidir. Bu hain bürokrat takımı, işçi sınıfına yönelik bu kudurgan saldırının suç ortağıdır. Öyle ya

gerici-faşist rejim böylesine bir pervasızlığa imza atarken sendika ağaları durumu tam bir suskunlukla geçirtmişlerdir. Sendikal hak ve özgürlüklerin üzerine bir kalemde çizmek anlamına gelen bu saldırıyı boş gözlerle seyretmişlerdir. Böylelikle de gerici-faşist rejime büyük bir hizmette daha bulunmuşlardır. İşçi sınıfı bu sınıf düşmanlarını, bu hainleri unutmamalı, mutlaka hesabını sormalıdır.

Diğer taraftan ise üst kademe bürokratlara karşı alternatif olma iddiasında olan SGBP'nin alt kademe bürokratları da sınıfta kalmıştır. Çünkü alternatif olmak iddiası böyle zamanlarda ortaya konulan fiili tutumlarla sınanır. Ama bu platform saldırı kendi bileşenlerinden bir sendikayı vurmasına karşın eylemli bir yanıt üretmekten acizdir. Bu, bu platformun tüm iddiasının lafta olduğunu bir kez daha teyit etmekte, onun her bakımdan çöküşünü tescillemektedir.

4. İşçi sınıfı grev hakkına uzanan eli kırmalıdır. Bunun için mücadeleyi yükseltmeli, grev hakkına sahip çıkmalıdır. Bu mücadelenin hedeflerinden biri bugün gerici-faşist rejimin saldırısına uğrayan havayolu çalışanlarını sahiplenmek, diğeri ise havayolu çalışanlarının ne yapacağından bağımsız olarak grev hakkını savunan kararlı bir mücadele örgütleyebilmektir. Öyle ki grev hakkına el uzatmaya yeltenenler bunu yaptıklarına pişman edilmelidir. Bunun için tüm ileri sınıf güçleri, saldırının mahiyeti konusunda diğer sınıf güçlerini aydınlatmalı, uyarmalı ve mücadele çağrısını büyütmelidir. Bununla birlikte bulunan tüm alanları eylem alanı haline çevirmek üzere harekete geçilmelidir. Bu doğrultuda sendikalarımızı harekete geçmek üzere zorlamalı, olmadığında da bizzat sorumluluğu üstlenmeliyiz.

5. Birlik, bu bakış ve sorumlulukla davranacak, metal işçilerini mücadeleye taşımak hedefiyle hareket edecek, gücü ölçüsünde eylemli mücadeleyi yükseltecektir. Bu doğrultuda yaygın bir uyarma ve

bilinçlendirme çalışması ile birlikte eylemli mücadeleyi büyütme hedefine bağlı bir biçimde imkanlarını seferber edecektir. MYK bu çerçevede bazı somut planlamalar yapmıştır.

- 15-16 Haziran direnişinin 42. yıldönümü:

Bu koşullarda 42. yıldönümünü karşıladığımız 15-16 Haziran Direnişi çok daha büyük bir anlam kazanmıştır. Çünkü tarihimizin en şanlı sayfasını oluşturan bu direniş, düzen güçlerinin dayatmalarının nasıl göğüsleneceğini tüm açıklığıyla göstermektedir. Bugün olduğu gibi elini kolunu bağlamayı hedefleyen saldırı yasına karşı işçi sınıfı o zaman ayağa kalkarak, yolları ve kentleri zaptederken tepkisini göstermişti. Sendika bürokratları engelini de aşarak sel gibi akan işçi hareketi karşısında burjuvalar çareyi ülkeyi terk etmekte bulurken, hükümet de sıkıyönetime başvurmuştu. Ancak yine de saldırı yasını geri çekmek zorunda kalmıştı. İşte bugün de işçi sınıfının tutması gereken yol 15-16 Haziranlar'ın yoludur. 15-16 Haziran 1970'teki gibi ayağa kalkmalı, haklarımıza uzanan elleri kırmalıyız. 42. yıldönümünde bu büyük direnişten öğrenmeli, saflarımızı onun ruhuyla eğitmeliyiz. Yıldönümü vesilesiyle düzenlenecek etkinliklerde ve işçilerin yan yana geldiği tüm ortamlarda bu büyük direnişi ve bugüne ilişkin derslerini anlatmalıyız.

- MESS Grup TİS Süreci:

1. MESS Grup TİS süreci yetki başvurularının ardından taslak hazırlıklarıyla devam etmektedir. Fakat bu kadarı kağıt üzerindeki prosedürdür. Tarafların iç hazırlıkları ve ileriki aşamalara ilişkin planları bir yana, mücadele bugünden oldukça keskin bir biçimde sürmektedir. Öyle ki Bosch

süreci daha önce de defalarca altını çizdiğimiz gibi doğrudan bu sürecin seyrini belirleyecek önemde bir mücadele sahası olmuştur. MESS bu bilinçle Bosch'ta bir taraf olmuştur. Kuşkusuz ki yetki konusunda karar merci olan hükümet de sınıfının çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yapmak isteyecek, her türlü düzenbazlığa başvurmaktan kaçınmayacaktır. Bunun için metal işçileri ortaya çıkabilecek bu sonuca hazırlıklı olmalıdır. Bu ise bir yandan işçilerin iradesini bu biçimde çığneyecek bir tutuma karşı eylemli bir yanıt vermek olduğu kadar, diğer yandan da olası bir kararı fiilen geçersiz hale getirmek üzere safları sıklaştırmak olmalıdır.

2. Daha önce de güçlü bir grev iradesi ortaya koyan havayolu çalışanlarının grev hakkının gaspedenlerin yarın da, MESS Grup TİS sürecinde aynı yola başvurmaktan sakınmayacaklarını unutmamalıyız. Çünkü sözkonusu olan sınıf mücadelesinin tüm bir seyrini etkileyebilecek türden bir mücadeledir. Bu nedenle hükümet metal işçilerinin grev silahını elinden almaktan da kaçınmayacaktır. Metal işçileri bunu bilerek hareket etmeli, hakları ve gelecekleri için grev haklarına

sahip çıkmalı, grev hakkına yönelecek her saldırıya karşı şimdiden hazırlıklı olmalıdır. Bunun için de havayolu çalışanlarına yönelik saldırıya karşı en tok yanıtı vermek için tüm güçleriyle mücadele etmelidirler.

3. Bu da bir kez daha göstermiştik ki, MESS ve bir bütün olarak sermaye cephesi, bu dönem TİS sürecinde önceki dönemin derslerini de hesaba katarak kazanmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Unutmamak gerekir ki havayolu çalışanları da önceki TİS dönemlerinde grev kararlılığıyla kazanmışlardır. Bu da demektir ki metal işçileri, TİS sürecine hazırlanırken bir önceki dönemin sınırlarını aşacak çetin bir mücadele olacağı bilinciyle davranmalıdır. Yani artık grev tehdidiyle sonuç almak mümkün olmayacak, grev yapıyormuş gibi görünmek yetmeyecek, grev silahını kullanmak zorunlu hale gelecektir. Ayrıca havayolu örneğinde olduğu gibi grev silahını metal işçisinin elinden alabilecek hamlelere karşı da hazırlıklı olmak şarttır.

4. Bu, metal işçilerinin bu bilinçle donatılmasından fabrikaları gerçek birer kale haline getirecek biçimde örgütlülüklerin kurulmasına, grev

fonu oluşturmaktan sermaye ve uşaklarının cephesine karşı koyacak güçte bir siyasal sınıf cephesini hazırlamaya kadar uzanan görevler alanı demektir. Bu görevler bugünden başlayacak bir seferberliğin konusudur.

Öncü metal işçilerinin gösterecekleri inisiyatif burada sürecin gelişme seyrini belirleyecektir. Bununla birlikte bu süreçte mücadelenin odağı Birleşik Metal Sendikası olacaktır. Birleşik Metal'in yönetici ve kadroları eğer bilinen davranış çizgilerini devam ettirirlerse bundan en büyük zararı metal işçileri görecektir. Bunun için ileri ve öncü metal işçileri Birleşik Metal yönetiminin bu darlığını aşma sorumluluğuyla hareket etmeli, bunun için de her şeyden önce inisiyatifini ellerine alacak bir ruhla davranmalıdırlar.

5. Bu anlayışla, işçilerin doğrudan tüm bir seyrine hükmedecekleri bir TİS süreci için taban örgütlenmelerinin hayati rolünün altını bir kez daha çizmek istiyoruz. İleri, öncü ve sınıf bilinçli metal işçilerini olabilecek tüm fabrikalarda TİS komitelerini kurmaya, bu komiteleri de fabrikalar arasında, havza ve kent ölçeğinde merkezileştirmeye çağırıyoruz.

6. MYK bu gündem başlığı altında son olarak Birlik'in çalışmalarını ve hazırlıklarını gözden geçirmiş, yeni bir somut planlama yapmıştır.

- Yerel gündemler:

Bu gündem başlığı altında yerelerde yaşanan gelişmeler üzerinde durulmuştur. Bunlar arasında ise özellikle Güngör Otomotiv'de yaşananlara özel bir önem verilmiştir. Zira bu fabrikada Türk Metal tüm kirli yüzüyle sahne almıştır. Fabrikada bir süredir çalışmalar yürüten Metal İşçileri Birliği'nin bu müdahalesini bastırmak üzere patronla el ele verilmiş, fabrikadaki ileri ve öncü işçiler atılarak buradaki sınıf örgütlenmesi yok edilmeye çalışılmıştır. Bu saldırı karşısında mücadele etmekte kararlılık gösteren işçilerin karşısına da Türk Metal çetesi faşist beslemelerini çıkarmıştır. Birçok örnekte ve bu arada Bosch'ta olduğu gibi tek bir fabrika işçisini dahi yanına almayı başaramayan bu çete, işçilerin haklı mücadelesini milliyetçi-şoven çığırkanlıkla bastırmaya çalışmış, ancak amacına ulaşamamıştır.

Metal İşçileri Birliği (MİB), patron-Türk Metal ortaklığıyla gerçekleştirilen bu saldırı karşısında Güngör Otomotiv işçilerinin onurlu mücadelesini selamlamakta, bu mücadelenin kazanması için tüm Birlik bileşenlerinin seferber olacağını duyurmaktadır. Beraberinde de bu mevzide yaşanan saldırının işkolunda sermaye-Türk Metal saldırganlığının bir parçası olduğu gerçeğine dayanarak tüm metal işçilerini Güngör Otomotiv işçilerinin mücadelesine destek olmaya çağırılmaktadır.

MYK ayrıca Birlik'in bir taraf olduğu ART'deki mücadele sürecinin bir parçası olan 3. ART direnişini de selamlamakta ve dayanışmayı büyütme çağırılmaktadır.

- Bülten üzerine planlama:

MYK Bültenin haziran sayısının son hazırlıklarını gözden geçirmiştir. Temmuz sayısı ise Haziran ayının son haftasında hazırlanacaktır. Bunun için tüm katkıların bu tarihe kadar gönderilmesi gerekmektedir.

Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu

6 Haziran 2012

Borusan'da direnişe coşkulu başlangıç

Borusan Lojistik'te düşük ücretlere ve kural dışı çalışmaya karşı başlattıkları sendikal faaliyet sırasında 'performans düşüklüğü' bahanesiyle işten atılan DİSK/Nakliyat-İş üyesi işçiler coşkulu bir eylemle 1 Haziran günü direnişe başladılar.

Borusan Lojistik'in Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'ndeki deposunda buluşan işçilere DİSK yöneticilerinin yanı sıra çeşitli sendikaların yöneticileri ile Nakliyat-İş üyeleri destek verdi.

Eylemde konuşan DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu, Borusan'ın hiçbir işyerinde sendikamın olmadığını söyledi. DİSK'in mücadelecilik kimliğinden bahseden Serdaroğlu şöyle konuştu: "Borusan patronu AKP'den cesaret alıyor. Hava-İş'in yaşadığını görüyorsunuz. Haklarını arayan Kürt'lere, kamu emekçilerine, sendikalara saldırıyor. Hava-İş'e yapılan grev yasağı saldırısı, her iş kolunda görülecek faşizmin herkes tarafından görülmesi gereken başlangıcıdır. 1 Mayıs'ta bakamı konuşturdular. Ankara'da kamu emekçilerine %3,5-4 orta oyunu tamamlandı. Bakanı meşrulaştırıyorlar, Hava-İş'e sahip çıkmıyorlar. Onları adam edeceğiz. Hep haklılar kazanmıştır. Azınlıklar örgütlü olduğu süreç çoğunluğu yenmiştir. DİSK olarak mücadelenizin yanındayız."

Basın açıklamasından sonra işçiler çadırlarını kurarak pankartlarını astılar. Ardından deponun arka kapısına sloganlarla yürüyüşe geçen işçiler, yapılan teşhir konuşmalarından sonra halaya durdular. Buradaki eylemin ardından Borusan Lojistik'in Şekerpınar ve Tepeören'deki depolarının önüne gidilerek sendika düşmanlığı teşhir edildi.

İşçiler, Borusan Lojistik'in Kocaeli ve Kırcaç'ta bulunan depolarında da örgütlenme çalışmalarının devam ettiğini belirttiler.

Eylemden sonra, Nakliyat-İş'in daha önce örgütlenme faaliyeti yürüttüğü Balnak isimli lojistik firmasına geçildi. Daha önce işten atılan ve işe iade davasını kazanıp işe başlayan işçilerden ikisi 31 Mayıs günü işten atılmışlardı. İki hafta çalıştırılıp hakları verilmeden atılan işçilere iş çıkış saatinde arkadaşlarının da destek verdiği gözlemlendi. Balnak patronu teşhir edildi ve Tuzla Deri Organize Sanayi'ne geri dönüldü.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Baymak'ta sendikal ihanet

2011 yılı ortalarında Baymak'ta örgütlenen Türk Metal Sendikası 2012 yılında toplu sözleşme yetkisini aldı. Baymak'ın MESS'e üye olmasıyla fabrikada ara toplu iş sözleşmesi imzalandı.

Örgütlenme sürecinde onlarca işçinin işten atılmasına ses çıkarmayan Türk Metal çetesi sendika temsilcisini de antidemokratik biçimde atama usulü belirledi.

Temsilcilik seçiminin demokratik bir şekilde yapılmasını talep eden işçiler de Türk Metal çetesi tarafından tehdit edildi. Ara TİS sürecinde saat ücretine brüt 30 kuruş zam yapılan ve yıllık kömür yardımının 180 TL olarak belirlendiği Baymak'ta imzalanan sözleşmede aylık brüt 45 TL, kademeli olarak 6 ayda bir ikramiye yapıldı. Mesai saatleri ücretinde ise herhangi bir değişiklik yapılmadı. Beklentilerinin çok altında bir sözleşme imzalandığını belirten Baymak işçileri sendika yöneticileri tarafından tehdit edildiler.

Metal İşçileri Birliği (MİB) ise Tuzla'da kurulu Baymak'ta yaşanan sendikal ihanete ve kölelik dayatmalarına karşı "Baymak işçisinin değeri brütten 30 kuruş mu?" başlıklı bildiri kaleme alarak işçileri mücadeleye çağırdı. Bildiride Baymak işçilerine taban örgütlülükleri kurarak mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı. Türk Metal'in karalamasına rağmen işçilerin bildirilere ilgisi yoğundu.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Gerici cephe Suriye’de etnik, dinsel, mezhepsel çatışma

Emperyalist saldırı birleşik/bölge

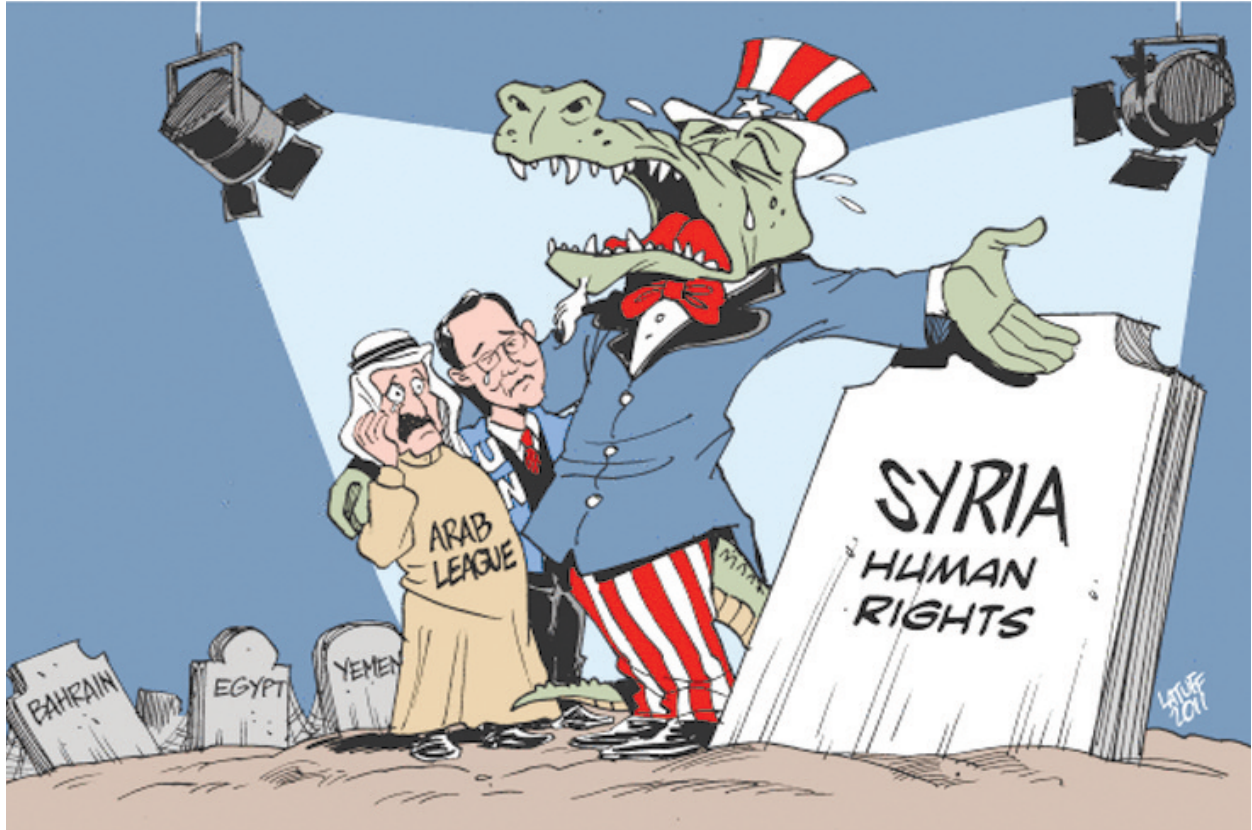
Suriye’deki çatışmaların bir süre durulması, bölgedeki “üçlü gerici odağı” Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlüsü ile Washington’daki emellerini tedirgin etti. Zira bu gerici cephenin rezil emellerine kan dökülmeden ulaşması olanaksızdır. Oysa çatışmaların durulması, “Annan Planı”nın uygulanmasına imkan verecek, bu ise Baas yönetiminin rahatlaması, emperyalistler güdümündeki dinci-gerici muhalefetin ise zayıflaması anlamına gelecekti.

Oysa gerici cephe ile Suriye’deki tetikçileri, Şam’da Amerikan kuklası bir yönetim kurabilmek için, tam bir gözü dönmüşlikle saldırmaktadır. Bu saldırganlığın doruğa çıktığı yer, Hula’daki akıl almaz katliam oldu. Onlarca çocuk ve kadının da barbarca katledildiği haberiyle harekete geçen gerici cephe Ankara, Riyad ve Doha’dan emperyalist saldırı için çağrılar yayınlamaya başladı.

Halkların kanı üzerine siyaset inşa eden ABD ile bölgedeki suç ortakları Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlüsü, “Annan Planı çöktü” nakaratını, sevinçle tekrarlamaya başladılar. Gerçekte Annan Planı baştan çökmüştü. Tayyip Erdoğan’dan Suudi Kralı’na, Katar Emiri’nden Suriye’deki silahlı çetelere... Tüm bu gerici odakları Annan Planı’nın uygulanamaz olduğunu, bunun Baas yönetimine zaman kazandırmaktan başka bir işe yaramayacağını vaaz edip duruyorlardı. Nitekim Annan Planı’nın kabulünden sonra da dinci-gerici çetelerin intihar eylemleri ve silahlı saldırıları devam etti.

Planın kabulü ve gözlemcilerin Suriye’ye gitmesi, saldırılarda bir azalma yarattı ve nispi bir durulma oldu. Ancak bu kısa sürdü. Zira nedeni, çetelerin silah stoklarının azalmasıydı. Suudi Arabistan ve Katar tarafından parası ödenen ABD silahlarının, Türk istihbaratı ve ordusu eliyle Baas karşıtı çetelere ulaştırıldığına dair haberlerin yayınlanmasından hemen sonra saldırıların artması, Annan Planı’nın kimler tarafından sabote edildiğini ortaya koyuyor. Vurgulamak gerekiyor ki, ne Suriye’deki çeteler ne Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlüsü ne emperyalistler bu planın başarıya ulaşmasını istiyor; istemedikleri için de sabote ettiler.

Hula katliamı gerekçe gösterilerek emperyalist saldırı için çağrılar yükseltilmesine gelince... Çağrılar, bu vahşi kıyımın kimler tarafından gerçekleştirildiğine dair fikir veriyor. Önceden haberleri varmış gibi benzer ifadelerle açıklama yapan “üçlü gerici odağı” ile Suriye’deki tetikçilerin, adeta Hula katliamını bekler gibi bir halleri vardı. Türkiye ile batılı emperyalistlerin ortada kimin yaptığı henüz belli olmayan bir katliam olmasına rağmen, Esad yönetimini kınayıp Suriye büyükelçiliklerini kapatmaları da, bu kanıyı güçlendiriyor.

Gerici odakların katliam karşısındaki tepkileri, emperyalistlerle bölgedeki suç ortaklarının Suriyeliler’in kanının akmasıyla zerre kadar ilgilenmediklerini bir kez daha kanıtlamıştır. Türkiye’de eğitilen ve gerici cephe tarafından silahlandırılan çetelerin birçok vahşi katliam yaptıkları ortada iken, halen desteklenmeleri, Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlüsü başta olmak üzere bu desteği veren tüm devletleri, Suriye halklarının kanının akıtılmasından sorumlu kılıyor. Zira ne pahasına olursa olsun Baas’ı yıkıp Şam’da dinci-Amerikancı bir yönetim kurmak isteyenler, iç savaşı da mezhep çatışmalarını da arsızca kışkırtıyorlar.

Hula katliamı üzerine fırtına koparan gerici güç odakları, 108 kişi içindeki kadın ve çocukların, bizzat kendileri tarafından desteklenen silahlı çeteler tarafından katledildiği gerçeğini saklamaya çalışıyorlar. Yüzlerce silahlı çetenin saldırıya geçtiği bölgede gerçekleştirilen katliamda hedef alınan kadın ve çocukların tümü, Baas yönetimine destek veren ailelere mensuptur. Katliamın yakın mesafeden ateş açılarak veya kesici aletlerle, kaba bir vahşetle yapılması da failerin dinci çeteler olduğu kanısını güçlendiriyor. Diğer bir önemli veri ise, dinci çeteler tarafından kaçırılan 35 Alevi’nin cesetlerinin de Hula’daki cesetler arasında bulunmasıdır. Olay yerindeki evlerde hasarın olmaması, katliamın Tayyip Erdoğan’ın iddia ettiği gibi bölgenin tanklar tarafından bombalanmasıyla değil, bölgeyi kontrol

eden çeteler eliyle gerçekleştirildiğine işaret ediyor.

Pek çok veri vahşi katliamın dinci çeteler tarafından gerçekleştirildiği kanısını güçlendiriyor. 108 kişinin arasında çatışmalarda ölen çete mensuplarının da olması, vahşi bir mizansen hazırlandığı izlenimi yaratıyor. Zira kaçırılıp katledilen 35 Alevi, Baas yanlısı ailelere mensup 38 çocuk ve çok sayıda kadın ile Suriye ordusuyla çatışmada öldürülen çete mensuplarına ait cesetler biraraya getirilerek, “vahşet sahnesi” oluşturulmuştur. Bu barbarlık, Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlüsü ile emperyalistler tarafından desteklenen silahlı çetelerin “eseri”dir.

Hal böyleyken Tayyip Erdoğan’dan Suudi Kralı’na, Katar Emiri’nden ABD, Fransa, İngiltere rejimlerine ve savaş çığırtkanı medyaya kadar... Tüm bu uğursuz koro, Hula katliamını gerekçe göstererek, “Suriye’ye bir an önce askeri saldırı başlatılmalıdır” nakaratını tekrarlamaya başladı.

Bu tutum, çeteleri silahlandıran ABD ile suç ortaklarının Hula’ları yaygınlaştıracak icraatlara devam ettiklerinin kanıtıdır. Ortaçağ kalıntısı Körfez krallarının petro-dolarları ile Ankara’daki dinci-Amerikancı iktidarın çetelere verdiği yoğun destek, iç savaşın durmasını değil, Suriye halklarının kanının daha uzun süre akıtılmasına hizmet ediyor.

Türkiye’de yapılan bir basın açıklaması ile “Suriye İsyancı Cephesi” adında yeni bir silahlı çetenin oluşturulduğu bildirildi. Bu yeni çete adına açıklama

rı kışkırtıyor...

irganlığa karşı sel direniş!..

yapan kişi, 12 bin silahlı adamları olduğunu iddia etti. Bu açıklama, Ankara'daki dinci-Amerikancı iktidarın, Suriye halklarının kanının akıtılmasından dolaysız bir şekilde sorumlu olduğunun yeni bir ispatı olmuş; çatışmaların Türkiye sınırına yakın bölgelerde yoğunlaşması da, suç ortaklığına dair verileri pekiştirmiştir.

Ağır silahlar dahil olmak üzere, Baas karşıtı çetelerin sürekli silahlandırılması, Esad yönetimini de daha sert tutumlar almaya zorluyor. Uluslararası kuşatma ve silahlı çetelerin saldırılarıyla boğuşan Baas yönetimi, açmaz içinde olsa da, ABD ile bölgedeki suç ortakları önünde boyun eğmeye niyetli görünmüyor. Tersine, saldırılara meydan okuyor.

Öte yandan bölgesel çıkarları gereği olsa da, BM Güvenlik Konseyi'nin Suriye karşıtı karar almasına izin vermeyen Rusya-Çin ikilisinin tavrı da Esad yönetiminin manevra alanını genişletiyor. Bu da çetelerin ABD ile işbirlikçileri tarafından silahlanmaya devam etmesi durumunda, çatışmaların daha da şiddetleneceğine, etnik, dinsel, özellikle de mezhepsel çatışmaların yaygınlaştırılacağına işaret ediyor. Kökten dinci çetelerin Lübnan'da da Nusayri Aleviler'e karşı saldırıya geçip katliam yapmaları, bu uğursuz çatışmanın Suriye ile sınırlı kalmayacağını şimdiden göstermiştir.

Suriye'deki olaylar, gelinen yerde Baas yönetimi ile karşıtları arasında cereyan etmiyor. Çatışmanın özü ve kapsamı, emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki gerici güç odaklarının, Suriye şahsında bölge halklarına karşı taarruza geçtiği bir aşamaya gelmiştir. Baas yönetiminin baskı ve katliamlarının olayların bu noktaya varmasında payı olduğu yadsınamaz. Fakat bu durum ABD emperyalizmi, "üçlü gerici odağı" başta olmak üzere bölgedeki suç ortakları ile Suriye'deki silahlı çetelerin, bölge halklarını hedef alan bir "karşı-devrim cephesi" oluşturdukları gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Bu cephe, Suriyeli emekçilerle ilerici güçlerin Baas karşıtı mücadelesini de kısaca almak için uğraşiyor. Zira Suriyeli muhaliflerin önemli bir kesimi ne kökten dincilerle ne "üçlü gerici odağı" ile ne de emperyalistlerle işbirliği yapıyor. Halkları birbirine kırdırma planı, bu ilerici güçleri de kısaca alıp pasifize etmeyi hedefliyor.

"Karşı-devrim cephesi"ni mahkûm edip halklar nezdinde teşhir etmek, halkları birbirine kırdırma uğursuz planına karşı mücadeleyi yükseltmek ve Baas yönetimine muhalif ilerici güçleri desteklemek... Bunlar, Türkiye başta olmak üzere, bölgedeki tüm ilerici-devrimci güçlerin temel sorumlulukları arasındadır. "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarını her alanda yükseltmek ve bölge halklarının birleşik mücadelesini örmek, bu aşamada tarihi bir önem taşımaktadır.

"Karşı-devrim cephesi"ni mahkûm edip halklar nezdinde teşhir etmek, halkları birbirine kırdırma uğursuz planına karşı mücadeleyi yükseltmek ve Baas yönetimine muhalif ilerici güçleri desteklemek... Bunlar, Türkiye başta olmak üzere, bölgedeki tüm ilerici-devrimci güçlerin temel sorumlulukları arasındadır.

Dünya Ekonomik Forumu'nda savaş çığırkanlığı

Dünya Ekonomik Forumu'nun İstanbul'da düzenlediği Ortadoğu- Kuzey Afrika ve Avrasya Bölgeleri Zirvesi bugün Swissotel'de başladı.

WEF, 42 yıllık tarihi boyunca bölgesel toplantısını ilk kez üç farklı bölgeyi ele alarak İstanbul'da gerçekleştiriyor.

İsviçre'nin Davos Kasabası'nda üç yıl önce katıldığı Dünya Ekonomik Forumu'nda yaptığı "one minute" çıkışı sırasında "Davos'a bir daha gelmem" diyen dinci-gerici AKP hükümetinin şefi Tayyip Erdoğan, Türkiye'de ilk kez düzenlenen Dünya Ekonomik Forumu'nun açılış konuşmasını yaptı.

Erdoğan, forumun açılışında yaptığı konuşmada savaş çığırkanlığını elden bırakmadı.

Türkiye'nin "zor bir coğrafyanın ortasında tüm sorunlara rağmen istikrarla demokrasiyle büyüyen bir güven adası olma konumunu muhafaza eden bir ülke" olduğunu iddia eden Erdoğan, Türkiye'nin "büyümesine" övgüler yağdırdı.

Erdoğan, Suriye'ye yönelik saldırganlık politikalarını da gerekçelendirmeye çalıştı. Erdoğan şöyle konuştu: "Bir ülkedeki savaş, çatışma, göç, terör, yanbaşındaki ülkeyi doğrudan etkiliyor. Bizim Türkiye olarak, bölgesel meselelerde inisiyatif almamız, bölgesel meselelerde kimi zaman sesimizi yükseltmemiz, asla ve asla birilerinin içişlerine karışmak değil, işte bu özen gerektiren hassasiyete dikkat çekmektir"

İki gün süren Dünya Ekonomik Forumu Ortadoğu, Kuzey Afrika ve Avrasya Zirvesi, emperyalistlerin ekonomi planında bölgesel planlarının tartışıldığı, Türk sermaye devletinin bu vesileyle kendi güç gösterisine sahne olduğu bir zirve oldu.

“Direnişler yeniden okunmalı, bilince çıkarılmalı!”

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir yer tutan 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin 42. yıldönümü yaklaşıyor. 15-16 Haziran'daki büyük direnişin tanıklarından, Türkiye Maden-İş, Otomobil-İş ve Birleşik Metal-İş sendikaları içerisinde faaliyet yürütmüş emekli metal işçilerinden **Hüseyin Ataçer**, yaklaşan MESS Grup TİS süreci öncesinde, sorularımızı yanıtladı. Mücadele deneyimlerini paylaştıran Ataçer, son olarak MEK-SAN'da Birleşik Metal-İş işyeri temsilciliği görevini yürütmüştü.

- Önümüzde yaklaşmakta olan bir TİS süreci var. Sınıfın ve metal işçisinin önünde Türk Metal-MESS ablukası geçmişten günümüze belirleyici bir yerde durmaktadır. Siz son TİS dönemini nasıl değerlendirdiniz ve MESS Grup TİS'leri metal işçisine bugün neleri miras bıraktı?

Hüseyin Ataçer: Bu soruyu cevaplamaya başlarken önce şunu belirtmek istiyorum: 1980 faşist darbesi sendikaların durumunda, sınıfın mücadele olanaklarında bir kırılma olmuştur. Dolayısıyla '80 öncesi ve sonrası durumu ayrı değerlendirebiliriz. '80 sonrasında DİSK yaklaşık 10 yıl boyunca kapalı kaldı. Ardından ise %10 barajı ile birlikte '92-'93'te açılabilirdi. Açıldığında ise üyeleri dağıtılmış, örgütsel yapısı bozulmuştu. Sadece geçmişten bir delegasyon yapısı kalmıştı ancak darbenin ardından kadroları dağıtıldığı için bunun da sınırları belirliydi. Yani yeniden örgütlenmesi, yapılanması gereken bir DİSK açılmış oldu. Fakat DİSK yöneticilerinin önemli bir kısmı bunda dahi isteksizlerdi. Hatta işçi sınıfının sendikal birliği, -yani Türk-İş'in hegemonyasına boyun eğilmesi- öne sürülebilmiş ve DİSK'in vakıf olması bile tartışılabilmişti.

Bunlar '90'lara kadar tartışıldı ve DİSK büyük bir mal varlığı ile yeniden açıldı. DİSK'in açılmasına karşı duranlar bile bu mali gücün çekiciliğe kapılmışlardır. Konfederasyonun açılmasının ardından, mal varlığı iade edildi ancak kadroların da önemli bir kısmını, bu karşı duranlar doldurdu.

DİSK açılırken ciddi bir örgütlenme ve yapılanma sorunu ile açılmış oldu. Bu süre içinde ise Otomobil-İş Sendikası Türkiye Maden-İş'te örgütlenmiş ancak darbe ardından dağıtılmış işçilerin bir kısmını örgütlemişti. DİSK'in açılması ardından ise Türkiye Maden-İş '93 yılında hiç üyesi kalmamasına rağmen büyük bir mali kaynağa sahip bir sendika olarak ortaya çıkmıştı. DİSK'e bağlı birçok başka sendika gibi o da elindeki maddi imkanlara karşın ciddi bir örgütlenme sorunu ile karşı karşıyaydı. Bunun üzerine işkolu aynı olan iki sendikanın birleşmesi fikri ortaya atıldı. Bu bir yanda büyük bir fikir ayrılığını da getirdi çünkü ortada ilkesiz bir birleşme vardı ve bir yanda parası için, diğer yanda üyesi için bir birliktelik yaklaşımı görülüyordu. Sonuç olarak ise tartışmadan ortaya Birleşik Metal-İş çıktı.

'80'lerden günümüze miras alınmış bir anlayış var. Ben Maden-İş'te de, Otomobil-İş'te de Birleşik Metal'de de çalıştım. '88-'89-'90 süresinde şöyle bir sendikal anlayış geliyordu: Artık *kavgacı* sendika/sendikacı olmasın, işverenle görüşecek, - esasen- uzlaşacak *barışçı* sendikacı olsun. Bugüne değin sıkça duyulan "Hepimiz aynı gemideyiz, gemi batarsa hepimiz boğuluruz" lafı da işte bu *kavgacı*

olmak yerine *barışçı* olmayı tercih eden bu modelin ürünüdür. Zaman içinde bu iki görüş arasında mücadele sürdüyse de her kongrede bu modelin savunucularının *kavgacı* diye nitelediğini yani sınıf sendikacılığını savunanların yerine birer birer *uzlaşmacılar* yerleşti. Ve bu arada darbe ardından ilk grev NETAŞ'ta patladı. Bu ilk oluşu bakımından çok önemliydi. Sınıfa ve kadrolara büyük moral ve güven getirdi. Bu süreçte Maden İş-Otomobil İş birlikteliği kadro ve maddi olanakların birleşmesi ile güçlenerek Birleşik Metal'i oluşturuyorlardı. Fakat Birleşik Metal'de sınıf sendikacılarının yerini *uzlaşmacı* sendikacılar almıştı. Artık hem Birleşik Metal'in sınıf içinde örgütlülüğü bakımından hem de kadroların sınıfsal bilincinin sınırlılığı bakımından reformizm her şeye hakim oldu. Darbe sonrasında Türk Metal birçok özel ve kamuya bağlı birçok işyerinde devlet desteği ile örgütlülüğünü sürdürmüştü. Türk Metal işçilerin haklarını ve alacaklarını savunmak yerine küresel kapitalizmin çıkarlarına uygun toplu iş sözleşmelerine imza atıyordu. MESS bu süreçte işçilerin alacaklarına ve sosyal haklarına saldırıyor ve karşısında aktif bir güç de görmeden bunu yapıyordu.

'90'ların ikinci yarısında ise TİS'lerde Birleşik Metal'i karşısında bulan MESS, Birleşik Metal'den açıkça rahatsız olmuştur. Birleşik Metal ise bu süreçte Türk Metal'in kendi başına imzaladığı TİS'leri takip etmekten başka yol bulamıyordu. Çözüm vardı aslında ama istemiyorlardı ya da onu çözüm olarak görmüyorlardı. Çözüm işçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik örgütlülüğünde yatıyordu. Bu dönemde vurgulanması gereken, bütün sendikacıların sadece ekonomik talepler ekseninde mücadele anlayışını tercih etmeleridir. Siyasallaşmış, bilinç kazanmış kadrolar adeta istenmiyordu. Tam da '95-'05 arasındaki 10 yıllık bir dönemde Maden-İş'in sınıf sendikacılığında gelmiş mücadeleciler militan kadroları ya emekli oluyorlardı, ya da yerlerini *uzlaşmacılara* bırakıyorlardı ya da giderek kendileri de *barışçı* sınırlara girip *uzlaşmacılara* uyum sağlıyorlardı. Bundan ötürü de iş yerlerinde kadro yetiştirilemez oldu. Her ne kadar sendikalarda eğitimler sürse de, eğitimlerde sınıf vurgusu ile tanışan, mücadele kavramlarına yakınlaşan işçiler iş yerlerine

döndüklerinde duyduklarının arkası gelmeyince, sendikalara hakim o *uzlaşmacı*, sınıfına yabancı çizgiye gerisin geri geliyorlardı. Bugüne kadar da süregelmiş olan budur. Bu süreçte girişilen genel grevlerin, işyeri direnişlerinin ve grevlerin genellikle başarısız olmasında bunun payı büyüktür. İşçi sınıfının temel haklarını savunacak, sermayenin saldırılarına karşı duracak ciddi iç örgütlülüklerden yoksun bu grevler/direnişler başarısız olmuşlardır. Bu sınıfa ve metal işçilerine umutsuzluk ve güvensizlik taşımıştır. Yasak savma eylemlerine dönüşen grev/direniş eylemleri yemek saatlerinde yemekhanelerde bildiri okumaya, işyeri temsilcileri ve şube yöneticileri ile gerçekleştirilen dar katılımlı basın açıklamalarına döndürülmüştür. Sosyal Güvenlik Reformu sürecinde tepkiler bu sınıra gerilemiştir. İşte bugüne bu şekilde gelindi.

Bugün TİS sürecine giderken sınıfın temel kazanımlarından biri olan kıdem tazminatı ortadan kaldırılmak üzeredir. Bu hem sendikacılar hem de sınıf açısından mücadeleye hazırlanma açısından büyük önem taşımaktadır. MESS grup TİS'lerinde başarılı olmanın yolu temsilcilerden üyelere ve genel merkeze iç örgütlenmenin gerçekleştirilmesinde, bilinçlenmekten geçmektedir. Son TİS'te Türk Metal sözleşmeyi imzalarken Birleşik Metal imzalamadı. Bu önemli bir karar olabilirdi ama kadrolar temsilci düzeyinden başlayarak şube başkanlarına kadar olası bir grevin başarısızlığa uğraması korkusuna düştüler. Bu korkunun altında da yeterli donanım ve bilince sahip olmayan kadroların gerçekliği vardı. Buna rağmen MESS böyle bir grevin risklerini göze alamadı ve Birleşik Metal MESS üyesi işverenlerle teker teker görüşerek ilk kez Türk Metal'den bir adım önde bir sözleşmeye imza attı. Bu deneyim bize şunu göstermiştir: Ciddi anlamda metal işçisinin grev hazırlıklarını örgütlemesi, sendikasının politikalarını benimsemesi hem güven ve umut kazanmak, sınıfın yeni politikleşmiş önder kadrolara kavuşmasını gerektirmektedir.

"Biz sendikayız, siyasi parti değiliz" diyen bir bakış mevcuttur. Ancak DİSK'in kuruluşunda da ifade edildiği gibi, mücadele üç ana ayağa oturabilir: Ekonomik, politik ve ideolojik. Bu bakış '80

sonrasında tersyüz edilmek istenmiştir, hatta DİSK'in isminde geçen "devrimci" ifadesinin değiştirilmesi dahi önerilebilmiştir.

“Direnişler yeniden okunmalı, bilince çıkarılmalı!”

- Sınıf sendikacılığı olarak ifade edilen mücadelecilik kimliğin oluşturulduğu bir döneme tanıklık etmiş bir işçi olarak geçmiş TİS süreçlerinde sizce önemle vurgulanması gereken, günümüze ışık tutacak yönler nelerdir?

Hüseyin Ataçer: Maden-İş geleneği kısmen Otomobil-İş'e kısmen de Birleşik Metal'e taşındı. Temsilci seçimleri (atama yerine seçim), genel temsilciler kurulu (6 ayda bir ya da ihtiyaca göre daha kısa bir sürede toplanırdı), şubelerde temsilci kurulları (bunlar her ay toplanırdı) düzenli bir biçimde izlenirdi. Tüm bunlar kadroların yetişmesinde önemli rol oynardı ancak tek başlarına da yeterli olmazlardı. Bunlara ek olarak her işyerinde Türkiye Maden-İş temsilciler kurulundan ünite temsilcilerine (örneğin atölye atölye, işyerinde üretim bölümlerine göre yayılan biçimde), lokal yönetimlere ciddi bir örgütlülük ağı örülerek bu bilinçlenme ve benimseme geliştirilirdi. Ayrıca işyerinde ve şubelerde bir dizi komite ile üyeler gelişir ve sürecin örgütleyicisi olurlardı. Örneğin basın yayın komiteleri düzenli bir üretim içinde duvar gazeteleri vb. hazırlar bunlar işyerlerinde şubelerde güncel olarak kullanılırdı. Bunların yanısıra, eylem komiteleri, güvenlik komiteleri vb. birçok biçimde iç örgütlülük güçlendirilirdi. Ve örneğin 1 Mayıs'a hazırlıklar başlarken bunlardan biri bir 1 Mayıs komitesine dönüşebilirdi. Yani her eylem tabandan örgütlenirdi. Temsilcisinden üyesine ihtiyaca göre çeşitli komiteler oluşur, süreçler böyle örgütlenirdi.

Her TİS sendikanın temel ilkelerine dayanırdı. Bu ilkeler üyelerin benimsediği ilkelerdi. Örneğin "gerçekçilik". Yani talebin somut durum ile örtüşmesi. Tüm işçilerle tartışılıp sendikaya TİS için taslaklar sunulurdu. Bu taslaklarda işyerinin üretiminden, kar oranına ve pazar payına değin araştırmalara dayanılarak yani "gerçekçi" biçimde oluşturulurdu. Talepler biri 5 istedi, biri de 10 istedi o zaman 10 olsun denilerek değil, bu araştırmalarımıza dayanılarak söküp alacağımız maddeleri içerirdi. Böyle olunca da küçük bir esneme payımız olurdu. Ya doğrudan istediğimizi söke söke alırdık, ya da ona çok yakınına.

İlk MESS Grup toplu sözleşmesi yapıldığında 8 ay sürecek bir grev başladı. MESS üyeleri Maden-İş'i greve sürükleyerek hem ekonomik olarak çökertmeyi, hem de sendikada kırılma yaratmayı istediler. Ancak sendikal kadroların bilinci bunu karşılayacak düzeydeydi ve MESS parçalandı. "DGM'yi ezdik sıra MESS'te" sloganımız bu süreci vurgulamaktadır.

Maden-İş yaptığı her grevi ücretsiz gerçekleştirirdi. Yani işçilere hiç ücret ödenmezdi. 8 aylık grev başlayınca çalışan fabrikalarda 1000'er liralık dayanışma fonları oluşturuldu mesela. Bizler de gönüllü olarak bunlara katkıda bulunurduk.

Her fabrikada grev bir okula dönüştü. Şenlikler, film gösterileri, düğünler düzenlendi. Geniş bir işçi kitlesi grevine, haklarına sahip çıktı. İşte geçmiş kazanımlar böyle kazanıldı. Bugün olandan çok daha bilinçli bir kitle vardı. Bunu öylesine söylemiyorum, iki örnek vereyim: 15-16 Haziran ve DGM direnişleri... İkisinde de işçinin hiçbir ekonomik talebi yok. DGM DİSK'e dönük bir saldırı aracı olarak kurulmak istenmişti ve DİSK'li, Maden-İş'li, Türk-İş'li işçilerin çetin mücadelesiyle püskürtüldü. Yine 15-16 Haziran'da DİSK kapatılmak istendi ve böyle püskürtüldü. Bugünün sendikacılarına ve kadrolarına şunu öneririm: Geçmişin bu çetin mücadelelerinden ciddi dersler var. Mutlaka o direnişler yeniden

okunmalı, bilince çıkarılmalı. Bu sendikalar için bugün büyük bir örgütsel sorumluluktur. Geçmiş dönemin kadrolarından mutlaka yararlanılmalıdır.

Anlatmak istediğim bir olay var. Profilo'da birçok işyerinde olduğu gibi DİSK'in çağrısı ile 3 gün grev ilan edildi. DGM'ye karşı gelişen bu eylemde kapılar kaynaklandı. Polis birçok eylemde olduğu gibi fabrikaya ilk gün girdi ve gaz bombası attı. Kapsüllerden biri bir arkadaşımızın anına isabet etti ve onu yere yıktı. Sloganlarla arkadaşımızı kaldırdık, ablukayı aşip hastaneye götürdük. Profilo direnişi böyle başladı. 2. gün Yakup isimli bir arkadaşımızı polis öldürdü. Tepki büyüdü, polise teslim olmayınca asker geldi. Asker ise sözünü tutmadı ve işçileri polise teslim etti. Sermayeye güvenilmeyeceği o gün bilincimize kazınmıştı. Böyle süreçler bilincin gelişmesi, örgütlülüğün güçlenmesinde çok önemlidir.

Yine '78'de 16 Mart katliamının ardından fabrikadan genç işçiler İstanbul Üniversitesi'ne gittik. Dayanışma eylemine destek olduk, sadece bizim fabrikadan 25-30 kişi işgale katıldık. Bizim gibi başka fabrikalardan da genç işçiler vardı. Bunlar öncü işçilerdi. Bu çok önemli bir gündü, onlar katilleri bulamadı ama biz o günün sonunda katilleri tanımiştık. Eylem boyunca marşlar, türküler söylendi. Şehitlerin anısına hesap soracağımıza and içtik. O gün Kürt öğrenciler de vardı. Ben de o güne kadar olmadığı bir biçimde onları tanıdım ve ulusal sorun ile de tanışmış oldum. Yani kadro böyle yetişiyor, bilinç çetin mücadelelerde gelişiyor.

'77 1 Mayıs'ında da görevliydim. Kimi burjuva sözcüleri, sınıf düşmanları solun iç çatışması diyorlar. Devlet katliamın birinci dereceden sorumlusuyken, bunu maskeleyerek isteyerek solun iç çatışması diyorlar. Tamamen devletin örgütlediği bu katliamda yüzbinlerce insanın üzerine gaz bombaları atıldı, panzerler sürüldü.

“İşçiyi tanıyan, onun ruhunu bilen kadrolara ihtiyaç var”

- TİS süreci yaklaşıyor. Bugün nasıl bir hazırlık izlenmeli, Türk Metal-MESS ablukasını nasıl aşılmalı ve mücadele engelleri aşmanın bir aracına çevrilmeli?

Hüseyin Ataçer: Mevcut sendikal yapıda oluşturulmuş işyeri komiteleri ve tüm örgütlülükleri %90 oranında kağıt üzerinde, yani yaşamıyor. Birçok komiteler kurulabiliyor ancak bunlar yasalarda, yönetmeliklerde geçtiği üzere oluşturuluyorlar ve sınıfın örgütlülüğüne, ihtiyacına hizmet etmiyorlar. Bahsettiğim kadro sorununa yanıt olmuyorlar.

Korkulan odur ki, ciddi bir mücadele başlarsa kırılmalar yaşanır. Bunun tedbirini bugünden almak gereklidir. Bunların ne olduğu ise geçmişin deneyimlerinden görülüyor. İnançlı sendikal kadrolar olmalı, sınıfın ve sendikanın politikleşmesi bir zorunluluktur. Apolitik kadrolarla grevler ekonomik-sosyal kazanımlar elde edemez. Geçmişin tüm kazanımları son 15 yılda işte böyle bir havada elimizden alındı. Oysa biz sınıf sendikacılığını savunurken devrimi sendikalara yaptırmaktan bahsetmedik. Devrimi işçi sınıfının partisi yapar. Sendikalar ise sömürü ile mücadele etmeli, devrime hizmet etmelidir. Bunun için kadroların gelişmesi önemlidir. Üretim sürecinden uzak, sınıf bilincinden yoksun kadrolar böyle süreçleri karşılayamaz. Akademisyenlerle, sınıftan kopmuş, ona yabancılaşmış yöneticiler ile örgütlenme olmaz, sınıfın güveni kazanılamaz. İşçiyi tanıyan, onla aynı tezgahı paylaşan, onun ruhunu bilen kadrolara ihtiyaç var. Bu hedefler için çetin bir süreç gerek, onu da gerçekleştirmek için böyle bilinçli, sınıfı tanıyan kadrolar.

Kızıl Bayrak / Gaziosmanpaşa

ART'de direniş kararlılıkla sürüyor

İstanbul Bayrampaşa'da kurulu ART Mobilya Aksesuarları fabrikasında ücret gasplarına ve işten atmalara karşı başlayan direniş sürüyor.

Patron saldırıyor polis izliyor

30 Mayıs sabahı Metal İşçileri Birliği (MİB) öncülüğünde direnişe geçen işçiler direnişin 2. gününde (31 Mayıs) ART patronları Mehmet Özkara, Efe Özkara ve onların uşak takımının küfür ve tehditlerine maruz kaldılar.

ART patronları fabrika önünde asılan pankarttan rahatsız oldular. Arabadan iner inmez sivil polislerle birlikte direnişçi işçilerin yanına gelen ART patronları pankartın indirilmesi ve fabrika önündeki direnişin sonlandırılması için tehditler savurdular.

Patron saldırıyor, polis izliyor

Patronların saldırısı sırasında fabrika önünde bulunan sivil polisler ise patronların faşizan saldırılarını izlemekle yetindiler. Patronların saldırısı geri püskürtüldüğünde devreye giren polis direniş alanındaki bir MİB çalışanını gözaltına almaya çalıştı. Patronların hizmetkârı görevini yapan polisin gözaltına alma saldırısı direnişçi işçiler ve MİB'liler tarafından boşa düşürüldü.

Direnişin sesi büyüyor, işçilere destek artıyor

ART direnişini anlatan bildiriler çevre fabrikalarda çalışan işçilere dağıtıldı. Bildirinin ulaştırıldığı işçilerin çoğu direnişin yanında olduklarını ifade ettiler. Direnişi takip eden duyarlı bir emekçi ise direnişe destek olmak için işçilere öğle yemeği gönderdi.

ART işçileri Taksim'de

3 Haziran Pazar günü öğle saatlerinde Galatasaray Lisesi önünde buluşan işçiler "Metal İşçileri Birliği (MİB) / ART işçileri" imzalı "Ücret haktır gasp edilemez! Emeğimiz ve onurumuz için direniyoruz" ozalitiyle Taksim Tramvay Durağı'na yürüdüler.

İşçiler, İstiklal Caddesi boyunca yaptıkları konuşmalarla ART patronunun işçi düşmanlığını teşhir ettiler, direnişle sınıf dayanışmasını büyütme çağrısı yaptılar.

Taksim Tramvay Durağı'na geldiğinde ise ilk olarak, eski ART işçisi Zeynel Nihadioğlu bir konuşma yaptı. Bayrampaşa bölgesinde ve ART'de yaşanan hak gasplarını sıralayan Nihadioğlu, ART patronu ve onun sözünden çıkmayan polisin direnişe yönelik saldırılarını anlattı.

Basın açıklamasını, işten atılan ART işçilerinden **Ahmet Akyıldız** okudu. Direnişe yönelik polis destekli patron saldırılarına dikkat çeken Akyıldız, sadece ART fabrikası önünde değil, fabrikanın iş yaptığı Samet, İKEA, Bellona gibi mobilya tekelleri önünde de eylemler yapacaklarını ifade etti.

Açıklamanın son bölümünde ise, direnişin Türkiye işçi sınıfının direnişi olduğu vurgulanarak kazanana kadar mücadele edileceği söylendi.

Eyleme BDSP, Devrimci Yolda Özgürlük de destek verdi. Eylemin ardından ART işçileri, iş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçilerin ailelerinin Galatasaray Lisesi önündeki vicdan nöbetine destek verdiler.

Kızıl Bayrak / GOP

Aliağa OSB'de direniş!

24 Mayıs 2012 / İzmir

Aliağa Organize Sanayi Bölgesi'nde (ALOSB) kurulu bulunan ve yüksek gerilim elektrik direkleri üreten MİCHA'da işçiler Türk Metal Sendikası'na üye oldukları için yaklaşık 1 ay önce işten çıkartılmışlardı.

300 işçinin çalıştığı fabrikada işçiler, düşük ücretlere ve kölece çalışma koşullarına karşı Türk Metal Sendikası'nda örgütlenerek, yetki için yeterli sayıya ulaşmış ve başvuru 9 Mayıs 2012'de gerçekleşmişti. Bunun üzerine 11 Mayıs günü 124 işçi patron tarafından, üretim düşüklüğü bahane edilerek işten çıkarıldı.

11 Mayıs'tan bugüne Türk Metal üyesi 124 işçi, fabrika önünde direniş bayrağını yükseltiyor.

Direniş süresince sendikalardan, demir çelik işçilerinden ve Aliağa taşeron işçilerinden destek gören işçiler, direnişi sendika haklarını elde edinceye kadar sürdürmekte kararlı olduklarını ifade ettiler.

İçerde de üye işçilere dönük baskılar sürüyor. İşçiler istifa ettirilmeye çalışılıyor, karşılığında ücret zammı teklif ediliyor. 3 vardiya sisteminin bulunduğu fabrikada ilk başta tek vardiyaya inen çalışma saatleri daha sonra da iki vardiyaya çevrildi. Asgari ücret farkını dahi alamayan işçiler olduğu vurgulandı.

Üretime yeni taşeron firmalar alınarak, işçiler bu taşerona kaydırılıyor. Aynı patrona ait Ankara'da bulunan

ve Türk Metal'de örgütlü olan fabrikada İzmir'de süren direnişe destek olduğu ifade edildi.

Henüz 11'i metal sektörü olmak üzere 20 fabrikanın bulunduğu organize bölgesi, kuralızsömürünün ve ağır çalışma koşullarının dayatıldığı, insan emeğinin ve hayatının hiçe sayıldığı alanlardan biri. ALOSB'nin taşeron cehennemi olduğu işçiler tarafından ifade edildi.

Direnişteki işçiler "İçeriye halaylarla gireceğiz, sendikalıyız, haklıyız. Sisteme, zalime, patrona, taşerona ve köleliğe karşı mücadele ediyoruz. Rüşvet değil hakkımızı istiyoruz" sözleriyle direnişte kararlı olduklarını vurguluyorlar.

Kızıl Bayrak / İzmir

TEDAŞ'ta direniş sürüyor

Direnişlerinin 3. ayını dolduran Enerji-Sen üyesi Adana TEDAŞ işçileri 1 Haziran akşamı Atatürk Parkı'ndan İnönü Parkı'na yürüyerek basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasını, direnen işçiler adına direnişçi işçi **Tayfun Karayaka** okudu. Bildiri dağıtımları, yürüyüşler, gözaltılar ve imza kampanyalarıyla geçen 3 aylık direniş sürecini özetleyen Karakaya, direnişin haklılığının tüm açıklığıyla gözler önünde olduğunu belirtti. Tüm baskılara, saldırılara rağmen direnişin devam edeceğini vurgulayarak açıklamayı sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / Adana

Billur Tuz direnişi sürüyor

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan, Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan işçilerin fabrika önündeki direnişi sürüyor. Şu ana kadar bir değişikliğin yaşanmadığı direniş sürecinde mücadel disiplinli bir şekilde devam ediyor.

2 Ocak'ta başlayan direniş 6. ayına girmiş bulunuyor. Kapı önündeki direniş devam ederken diğer yandan işçilerin açtığı mahkeme süreci de ilerliyor.

Billur Tuz direnişine desteğin ve sınıf dayanışmasının ilk günlere göre azaldığı görülüyor.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Çiğli Belediyesi'nde alacaklar ödendi

Çiğli Belediyesi'nde, belediye şirketi olan Kafesan'da çalışan yaklaşık 600 işçinin eskiye dair alacakları önemli oranda ödendi.

DİSK/Genel-İş Sendikası İzmir 5 No'lu Şube'de örgütlü işçilerin yaklaşık 4 yıllık birikmiş ücret alacakları bulunuyordu. Bu durum belediye işçileri tarafından çeşitli eylemlerle protesto ediliyordu. Ancak bu zamana kadar işçiler tarafından sonuç alıcı bir eylem yapılmamıştı. Son olarak Nisan ayında yapılan eylemde paraların tamamının Mayıs ayında ödeneceği ve bu süre bitene kadar beklenilmesi istenmişti.

Ancak Mayıs ayında da birikmiş ücretler ödenmeyince işçiler daha önce almış oldukları grev kararını uygulayacaklarını ifade ettiler. Sendikanın da işçilerin bu kararının arkasında durması ve artık işçilerin de tahammül sınırlarının kalmaması nedeniyle hemen hemen bütün işçiler greve çıkmakta kararlıydılar. Bu kararlılık sayesinde Çiğli Belediyesi 1 Haziran'dan itibaren işçilerin eskiye dair alacaklarının üçte ikisini ödedi. Kalan alacakların ise Haziran ayı itibarıyla ödeneceği ifade edildi.

İşçilerin en doğal hakları olan, ödenmeyen maaşlarından birikmiş alacaklarının bu kadarının bile ödenmesi için iş durdurmanın gerekiyor olması

Çiğli Belediyesi Kafesan işçilerine bugüne kadar yaptıkları eylemlerin eksikliği de göstermesi açısından da son derece anlamlı oldu.

Kızıl Bayrak / Çiğli

İki yılda 1904 ölüm...

Sermayenin kar hırsı, resmi verilere göre son iki yılda 1904 işçinin canına mal oldu. "Bir iş kazası meydana geldiğinde yüreğim titriyor, o gün yerin altına geçmek istiyorum" diyen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, 2010 ve 2011 yıllarında 134 bin 718 iş kazası meydana geldiğini belirterek, bu kazalarda 132 bin 814 kişinin yaralandığını, bin 904 kişinin ise hayatını kaybettiğini itiraf etti.

İnşaat, enerji, maden gibi pek çok sektörde denetimsizlik ve kuralızsızlık nedeniyle yaşanan iş cinayetlerine seyirci kalan Çelik, uygulamada karşılaşılan sorunlar, koruyucu ve önleyici hizmetlerden bütün çalışanların yararlanmasının sağlanması, iş sağlığı ve güvenliği alanında sürekli iyileştirme felsefesinin yerleştirilmesini sağlamaya çalıştıkları iddiasında bulundu.

Çelik bu açıklamaları yaparken, sadece Mayıs ayı içerisinde en az 69 işçi iş cinayetine kurban gitti. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, işçi ölümleri konusunda aşırı ve hızlı çalışma, önleimsizlik ve taşeronlaştırmanın etkisine dikkat çekiyor.

Mısır'da öfke yeniden Tahrir'e aktı!

Mısır'da emekçilerin 18 günlük halk isyanının ardından devrilen Hüsnü Mübarek'e verilen göstermelik müebbet hapis cezasının ardından halk yeniden Tahrir Meydanı'na döndü.

Kararın açıklanmasının ardından emekçiler eylemlerin merkezi haline gelen Tahrir Meydanı'nı doldurdu. Mahkemenin Hüsnü Mübarek ve eski İçişleri Bakanı Habib El Adli'ye ömür boyu hapis cezası vermesi fakat diğer üst düzey yöneticileri beraat ettirmesi, Mübarek ve oğullarının yolsuzluk suçlamasından aklanması öfkeyi sokağa taşıdı.

Savcılar temyize gittiklerini ve ceza artırımı talep ettiklerini açıkladı. Ancak bu açıklama da emekçilerin öfkesini dindirmedi.

"Adalet" sloganları atan halk, "alınan kararın Mübarek rejiminin hala devam ettiğinin bir göstergesi" olduğunu söyledi. Cumartesi günü duruşma sırasında emekçiler, mahkeme salonunun önüne gelmeye başlamışlardı. Kararın açıklanmasının ardından kalabalık Tahrir'e doğru harekete geçti. Akşam olduğunda ise Tahrir'de geçtiğimiz yılın eylem günlerini aratmayan bir kalabalık vardı.

"Yeniden devrim istiyoruz!" sloganıyla sokaklara çıkan emekçiler, mahkeme ve Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi'ni protesto ederken Mübarek rejiminin artıklarından başkan adayı Ahmed Şefik'i de protesto ettiler.

Protestocular, "Devrim devam ediyor", "Kıyas istiyoruz" ile "Mübarek yeniden yargılsın" yazılı pankartlar taşıdı.

Halk ayaklanmasının başından beri meydanı karikatür ve resimleriyle süsleyen sanatçılar da Tahrir'deki binaların duvarlarına, ayaklanmanın ilk

günlerinde olduğu gibi gündemi yansıtan resim ve karikatürler çizmeye başladı.

Mübarek'in 25 Ocak 2011'de başlayan halk ayaklanması esnasında göstericilere saldırılması talimatını vermekten dolayı aldığı müebbet hapis cezasını hafif bulan protestocular, eski cumhurbaşkanı ve ailesinden "Kıyas" istiyor. Eski rejimin artıklarının korunması ve yargı önüne çıkarılmaması emekçilerin büyük tepkisini çekiyor.

Bu arada, gösteriler sırasında katledilenleri anmak ve mahkemenin Mübarek için verdiği kararın kendilerini tatmin etmediğini göstermek isteyen muhalifler, Tahrir Meydanı'nda, "Temsili mezarlık" oluşturdu. Olaylarda ölenlerin fotoğraflarının yer aldığı sembolik mezar taşları, meydanın ortasına dikildi. Eylemler sırasında gerçekleşen saldırılarda 850 kişi hayatını kaybetmişti.

Kahire'deki eylemlerin yanı sıra ülkenin ikinci büyük kenti İskenderiye'de de binlerce kişi gösterilere devam ederken, iktidarda bulunan Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi ise Mübarek aleyhinde verilen mahkeme kararıyla ilgili henüz bir açıklama yapmadı.

Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi, ülke genelinde gerçekleşen gösterilere karşı sessiz kalmayı tercih ediyor. Gösterilere katılan Müslüman Kardeşler ise, yargı kararı karşısında gelişen hareketi gerici iktidar hesapları için kullanmaya çalışıyor.

Daha önce yaptıkları eylemlerle tepkilerini ifade eden emekçiler, yeniden Tahrir Meydanı'na akmaya başladılar. Geceleride meydana kalan kitlenin giderek kalabalıklaştığı ifade edilirken, emekçilerin sonuç alıncaya kadar eylemlerine devam edeceklerini belirttikleri öğrenildi.

Hamburg'da Neo-Naziler'e karşı yürüyüş!

Hamburg'da demokratik kurumların çağrısıyla Neo-Naziler'in yapacağı yürüyüşü protesto etmek için bir eylem gerçekleştirdi. Yürüyüş Mönckenberg caddesi üzerinde toplanmaya başladı.

Yürüyüşe demokratik kurumlardan Ver-di, IG-Metal, GEW, NVV, IG.BCE, NGG, BAD-NENNDORF, SAV, ANTI-FA ve DIDF gibi kurumlar kendi pankart ve flamalarıyla katıldı. Partilerden ise MLPD, DKP ve Die Linke parti flamalarıyla katıldı.

Yürüyüşün en önünde "Ulusal kuruntu değil, enternasyonal dayanışma!" pankartı ve arkasında diğer demokratik kurumların ve partilerin pankartları ile flamaları yer aldı. Yürüyüşe katılanların büyük çoğunluğunu göçmenler oluşturmaktaydı. Yürüyüş oldukça kalabalık ve canlıydı.

Yürüyüşte "Bütün faşist örgütler kapatılsın!", "Faşistlerin yürüyüşüne izin yok!", "İrkçı faşist örgütlenmelere son!", "Faşist katliamlara son!", "Burada faşistlere yer yok!", "Faşist katliamları unutmayacağız!", "NPD kapatılsın, ırkçılığa karşı el ele!", Nazi yürüyüşüne stop!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganları gür bir şekilde haykırıldı.

Yaklaşık 5 km. yüründükten sonra miting alanına gelindi. Burada Neo-Naziler'in gerçekleştirdiği cinayetlerde ölenlerin isimleri tek tek okunarak anıldı. Neo-Naziler'in gerçekleştirdiği cinayetleri kınayan konuşmalardan sonra miting sona erdi.

Yürüyüşe 10 bin kişi katıldı. Yürüyüşün sonunda Neo-Naziler'in Zob Wandsbek'de yapacakları yürüyüşün engellenmesi için Wandsbek'e gidileceği duyuruldu. Yürüyüşe katılanlar mitingden sonra Wandsbek'e hareket etti. Wandsbek'e gidenler Wandsbek'e yakın bir cadde üzerinde toplandı. Buradan toplu olarak yürüyüşe geçildi. Neo-Naziler'in geçeceği yöne doğru yürüyen kitlenin önü polis barikatıyla kesildi.

Polisle yaşanan çatışmada yollara barikatlar kurularak sokaklar ateşe verildi. Polisle saatlerce süren çatışmalardan sonra kitle dağıtıldı. Bu çatışma esnasında birçok kişi yaralandı ve gözaltına alındı. Polisle çatışanların büyük çoğunluğu anti-faşist otonomcu gruplardan oluşmaktaydı. Göçmen kurumlardan ADHK ve ATİK eyleme katılanlar arasındaydı. BİR-KAR da her iki eyleme katıldı.

Kızıl Bayrak / Hamburg

Bretagne'da 60. Fête du Bol d'Air!

Fransa'nın Bretagne bölgesinin Lanester kentinde Fransa Komünist Partisi'nin her yıl düzenlediği 'Fête du Bol d'Air' adlı açık hava etkinliğinin 60.'sı gerçekleştirildi. TKİP taraftarlarının da katıldığı etkinlik, Enternasyonal Marşı'nın hep birlikte söylenmesiyle başladı.

Bu sene, iki turlu milletvekili seçimleri dolayısıyla, Front de Gauche'un adayları, Joël GALLAIS ve Maryvonne LOISEAU birer konuşma yaptılar. Asgari ücretin yükseltilmesini istediler ve Avrupa'nın Yunanistan'a uyguladığı yasalara karşı olduklarını söylediler. Kitle bu konuşmaları ilgi ile dinledi.

BİR-KAR'ın standına gelen Joël GALLAIS seçimlerde

destek istedi. Etkinlikte, Parti'nin tanıtımını yapan BİR-KAR çalışanları yiyecek ve içecek satışı da gerçekleştirdiler.

Havanın güzel olması nedeniyle katılım oldukça iyiydi. Standın her yanı kızıl bayraklarla süslendi. Ayrıca Che Guevara ve parti afişleri de standta asıldı. BİR-KAR standı, her yıl olduğu gibi bu yıl da Fransız katılımcıların ilgisini çekti.

Front de Gauche partisi ve Fransa-Filistin Dayanışma Derneği de etkinlikte stand açtı. Etkinlikte, Alee le petit beurre isimli şarkıcı ve farklı müzik grupları da sahne aldı.

Kızıl Bayrak / Fransa-Bretagne

Dinci-gericilik kadın düşmanlığında sınır tanımıyor!

Tayyip Erdoğan'ın "sezaryene karşıyım, kürtaj cinayettir" açıklamalarının ardından gerici bir koro eşliğinde peş peşe yeni açıklamalar gelmekte, iş giderek kadın düşmanlığına kadar varmaktadır. Kadın düşmanlığı ve gericilikte sınır tanımayan dinci-gerici AKP'nin şefleri sadece kadının çocuk doğurabilme özelliğini öne çıkararak, kadını hiçeştiren, yok sayan açıklamalarıyla zıvanadan çıkmış haldeler. Kürtaj tartışmaları vesilesiyle tecavüz mağduru kadınları da hedef alan pek çok gerici fikir ortaya kusulmaktadır.

Melih Gökçek'in, kürtaj tartışması ile ilgili olarak, "anası olacak kişinin hatasından dolayı çocuk niye suçu çekiyor. Anası kendisini öldürsün" sözlerinin ardından, TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı ve AKP Sakarya Milletvekili Ayhan Sefer Üstün de "Bosna'da kadınlar tecavüze uğradı ama doğurdular" diyerek bu gerici koroya katıldı.

Ülkenin Sağlık Bakanı sıfatındaki Recep Akdağ da tecavüze uğrayan kadınların çocuklarını doğurması gerektiğini, gerekirse çocuklara devletin bakacağını söylemişti. Hemen belirtelim ki, mevcut halde devletin kimsesiz çocuklara bakmadığı ortadayken, çocuk yurtlarının tecavüz ve şiddet haberleriyle gündeme geldiği bir Türkiye gerçeğinde Recep Akdağ'ın hiçbir inandırıcılığı ve samimiyeti olmadığı ortadadır.

Dinci-gerici AKP'nin bu vekil ve bakanlarının tecavüzü meşrulaştırmaya hizmet etmekten başka bir işe yaramayan açıklamalarının, bir de "insan hakkı/yaşam hakkı" söylemleriyle bir arada yürütülmesi ise ironik olduğu kadar tiksindiricidir. Tecavüze uğrayan kadının yaşam ve seçim hakkını yok sayarak onun adına konuşulması, kuşkusuz yeni değil bu ülkede. Hatırlanırsa geçtiğimiz yıl Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun (HSYK) yargıda iş yükünü hafifletmek amacıyla düzenlediği çalışmada önerilerden birisi de "tecavüze uğrayan kadının tecavüzcüsüyle evlenmesi" olurken, diğer öneri ise daha hızlı rapor alınabilmesi için tecavüze uğrayan kadının 'beden ve ruh sağlığının bozulup bozulmadığı' araştırılmayarak bunun yerine sadece 'beden sağlığının bozulup bozulmadığı' araştırılması idi!

Zaten yargının tecavüz davalarındaki sicili oldukça bozuktur. Kadınlara yönelik cinsel suçların çoğu ya cezasız kalmakta ya da cezalar çok geç ve yetersiz verilmektedir. 13 yaşındayken 26 kişinin tecavüzüne uğrayan N.Ç ile ilgili davada tecavüzcü sanıklar için "iyi hal" indirimi yapılması gibi. Ya da 23 yaşındaki ODTÜ öğrencisi bir genç kadının kaçırılarak tecavüze uğraması olayında, tecavüzcülerden birisine ait sperm örneği bulunmasına rağmen, İstanbul Adli Tıp Kurumu'ndan rapor gelmesinde ısrar eden mahkeme, rapor gelmesinin uzun süreceği gerekçesi ve "masumiyet karinesi" gereğince sanıkları tahliye etmişti! Maalesef yargıda benzer örnekleri bulmak çok zor değil, zira kadın cinayetleri davalarında "haksız tahrik" sıkça uygulanmakta ve ciddi ceza indirimleri yapılmaktadır. Kadının yaşam hakkının hiç tartışılmadığı bu ülkede, özellikle AKP hükümeti döneminde, kadın cinayetlerinde %1400 artış olması bundan dolayı hiç şaşırtıcı değildir.

Kürtaj gibi sadece kadının bedeni ve yaşamı üzerinde söz ve karar sahibi olması gereken bir konuda kendilerini bilirkişi ilan edenler bir de Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez'den fetva aldılar. "Kürtaj haram ve cinayettir" diyen fetva ile sanki haklılıkları tescillenmiş gibi konuşmaya devam etmekte.

Buldukları resmi makamın arkasına yaslanarak gerici fikirlerini kusanlar, bu konuda kadın örgütlenmelerinin görüşlerini "toplumun hepsini kesmiyor" diye dikkate almamakta, Türk Tabipleri Birliği'nin açıklamalarını yok saymaktalar ancak Diyanet'ten fetva ile gerici fikirlerine dayanak bulmaktalar. Fetvalarla ülke yönetmek Osmanlı'dan devralınan geçmişle övünenler için bir özlem olsa da, unutulmamalıdır ki, o övünçle devralınan geçmişte padişahların kardeşlerini daha bebekken boğazlatmaları fetvalarla uygun görülmüştür.

Kürtaj ile ilgili tartışmalarda bilimsel yaklaşımlar görmezden gelinirken, kazanılmış bir hak olan kürtaj hakkının yasaklanmasına dair yasa değişikliği ise hızlıca gündeme geldi. Adeta bir oldu bitti ile yasa değişikliği için çalışmalara başlandı. AKP'li bakanlar jet hızıyla giriştikleri yasa değişikliği için hazırlanacak rapor kısmında bilimsel görüşlere başvuracaklarını söylüyorlar. Hazırlanacak "bilimsel" raporların niteliğini de şimdiden tahmin etmek zor değil. Zira onların sözde "bilim" insanlarının açıklamalarını Adli Tıp raporlarından biliyoruz. Onların bilimsel görüşlerini Selçuk Üniversitesi'nde profesörlük(!) yapan Orhan Çeker gibi zatlar temsil ediyor. Hatırlanırsa geçtiğimiz yıl bilimsel kisveye sahip bu zat, tecavüz konusunda şunları söyleyebilmişti: "Sorunun odağında kim var? Kadın var. Kardeşim sen dekolte giyiniyorsun bu tür çirkinliklerle karşılaşman sürpriz olmayacaktır. Tahrik ettikten sonra sonucundan şikayet etmen makul değildir."

Kukusuz bu bakış, kapitalist düzenin ataerkil yapısının geleneksel bakışıdır ve hukuksal alanda da egemendir. Görüşüne başvurulacak bilim insanlarının AKP hükümeti seçeceği için kürtaj konusu da bağımsız, bilimsel bir bakışla ele alınmayacaktır.

Demagolukta ustalık dönemi!

Tartışmalarda bilerek çarpıtılan yön ise kürtaj isteyenlerin sanki bunu bir doğum kontrol yöntemi olarak gördüklerine dairdir. Bu konuda kürtaj hakkı savunucularının açıklamalarında buna dair bir söz dahi yokken, AKP'liler bilinçli bir şekilde konuyu çarpıtmaktalar ve kendi gerici fikirlerinin yaşama geçmesi için zemin döşemekteler. Yine bir başka

çarpıtma yöntemi olarak kürtaj hakkının 12 Eylül dönemi yasası olduğuna atıf yaparak bilinç bulandırma konusunda da "ustalık döneminde" olduklarını göstermekte.

Kürtajı yasaklayarak engellemek isteyen egemen gerici anlayış, kürtajın yasaklandığında azalmadığını, tam tersine kadın ölümlerini artıran sonuçlar getirdiğini görmelidir. Yaşam hakkı söyleminin sıkça tartışıldığı son günlerde bu konu hakkında tek bir söz dahi edilmemektedir. Bu da sermaye hükümeti AKP'nin ikiyüzlülüğünü bir kez daha göstermektedir.

Kapitalizm her türden gericiliğin kaynağıdır!

Kürtaj tartışmalarının somutluğunda kapitalizmde elde edilen özgürlüklerin kalıcı olmadığı bir kez daha görülmektedir. Zira bu sistem her türden gericiliğin kaynağıdır. Tarihte pek çok örneği görüldüğü üzere ister kürtajın yasaklanması, isterse de farklı çıkar kaygılarıyla zorunlu kısırlaştırma gibi yöntemler kapitalistlerin kadın bedenini kullanarak başvurdukları egemenlik araçlarıdır. Bundandır ki kapitalizmi yıkmayı hedefine koyarak bu konu tartışılmalı, dinci gericiliğin kadın bedeni, emeği ve geleceğini denetim altına alan her türden girişimlere karşı sessiz kalınmamalı, örgütlü mücadele yükseltilmelidir.

Çözüm sosyalizmde!

Kadının özgür seçim hakkı korunarak, kürtaj en aza indirilmek isteniyorsa, öncelikle cinsel bilgi ve doğum kontrolü yöntemlerinin parasız, kolay ulaşılabilir ve nitelikli hale getirilmesi, sonrasında da çocuk bakımını toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözerek tek başına kadının görevi olduğu algısının yıkılması, hukuksal alanda kadın ve çocuk haklarının eşitlik temelinde düzenlenmesi gerekmektedir. Kapitalizmde sorunun bu yönlü çözülemeyeceği ortadadır. Bu ancak sosyalist bir düzende mümkündür. 1917 Ekim Devrimi'yle Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde kadın hak ve özgürlüklerine dair getirilen çözümler örnek deneyimlerdir. Bundan dolayı "kadının kurtuluşu devrim ve sosyalizmde!" sloganı her zamankinden daha güncel önemdedir.

Kürtaj tartışmaları üzerine...

Uludere katliamını kaldıramayan ve oluşturduğu bu gündemle kendini suçlu ilan eden Erdoğan, söz konusu katliamda söylenecek sözün tükendiği noktada faşizmin bir diğer yüzünü göstererek kadın sorununa dair gerici tutumunu tekrar sergilemeye başlamıştır. Sermayenin kirli ellerinin kadın bedenine dokunan bu halini tartışmaya ise tam da bu noktadan başlamıştık; yani yarattığı insanlık suçunu unutturmaya çalışan iktidarın spekülaf bir gündem yaratma gayesinden..

Her ne kadar yaratmaya çalıştığı gündem spekülaf bir amaç ile ortaya atılmış olsa da işin aslı, söz konusu bu gündemin yaşamakta olduğumuz çağa dönük bir gerçeklik olduğudur. Uzun bir süredir dillerinden düşürmedikleri “en az 3 çocuk” sözü, sınıfını temsil ettiği sermayenin daha büyük bir işçi ordusuna gereksinimini bizlere anlatmaktadır. Emeklilik yaşının uzatılması, tazminat hakkının gaspı, güvencesiz çalışma koşulları, işçilerin sendikal örgütlenme haklarının ellerinden alınması, grev yasağı, ticarileşen eğitimin 4+4+4 sistemi ve üniversitelerde Bologna Süreci ile sermayenin laboratuvarı haline gelmesi her hanede niçin 3 çocuk olması gerektiğini bizlere anlatıyor. Sermaye sömüreceği/ezeceği daha büyük bir sınıf istiyor. Bunu gerçekleştirmek için işçi sınıfının çalışma koşullarını gün be gün zorlaştırıyor, emeklilik yükünü yeni nesle yüklüyor, küreselleştiği dünyaya yeni ucuz işgücünü eğiteceği sistem ile hazır hale getirmeyi amaçlıyor..

Peki bu iktidar Uludere’de ne yapıyor?

Bu iktidar Uludere’de burjuva “demokrasisi”nin gerçek yüzünü, öldürdüğü 34 insanın canı ile hafızalarımıza kazıyor. Unutma diyor; senin canın benim mülkiyetimdir. Katlettiği 34 insanın canı ile kulaklarımıza bunu fısıldıyor Erdoğan. Böylece her zaman popülerliğini koruyan bir gündem olan kadın bedenini kullanıyor. “Her kürtaj bir Uludere’dir” diyor. Yani katlettiği 34 insanın canı ile doğacak olan insana ait tüm tasarruf hakkını kendinde görüyor.

Yarattığı bu faşist gündemine yabancı olmadığımız AKP hükümeti sözünü ettiğimiz kürtaj karşıtlığını yasalastırma çabalarına başladı. Yasalastırma gayretleri esnasında ise bilimsel olmayan dilini tüm burjuva medya ve sosyal medya aracılığı ile çekinmeden kullanmaya devam etti. Kürtaj yasağına kurumsal bir destek arayan AKP hükümeti bunu hem kendi açıklamaları ile hem de Diyanet İşleri Başkanlığı aracılığı ile gerçekleştirme yolunu seçti. Söz konusu bu durumda hükümetin dini kullanma yolu ile kamuoyunu kürtaj karşıtlığına hiddetle yöneltme gayreti açıkça belli olmaktadır. Ayrıca dikkat çeken bir diğer durum ise medyada şekillenen tartışmaların AKP hükümetinin sarf ettiği sözler üzerinden ilerlemesidir. Bu durum AKP hükümetinin kanun tasarısını hazırlama süreci içerisinde destek kazanmasına zemin hazırladığı gibi başlı başına kadın sorununa dair yeni tartışma konuları da açmıştır. Medya kürtaj hakkının öncelikli olarak tecavüz mağduriyeti üzerinden tanımlanma gayreti “genel ahlaki” yargıların çizgisini aşamayarak yeni bir ahlaki baskı ortamı kurmayı sağlamaktadır. Tüm tartışmaların çerçevesinde kadının çocuğuna bakmakla yükümlü birey olduğu vurgusu ise kullanılan bir diğer toplumsal cinsiyet yanılgısını gözler önüne sermektedir. Toplumsal cinsiyet rejimi içindeki konumlaması aile üzerinden tanımlanan kadınlar, tek başına birey olarak algılanamaması sonucunda bireysel özgürlüklerini isteme çabaları

büyük bir ayıp/günah/suç olarak algılanmaktadır. Kadınların kararlarının ve dolayısı ile bedenlerinin üzerindeki tasarruf haklarını ifade ettikleri eylemlerin gözüktükleri sonuçlanması ise tanık olduğumuz bir diğer zor gücüdür. Dolayısıyla kurumları ve medya aracılığı ile sermaye devletinin yeniden ürettiği bu toplumsal cinsiyet rejimi, kadının özgürlüklerini hak olmaktan çıkarıp, bedeni üzerindeki tasarruf hakkını da günah olarak nitelendirmektedir.

Kadın bedeninin adeta bir toplumsal üretim aracı haline getirilip “doğur” komutu verilmesi ve üzerindeki tüm hakların halka günah diye tanıtılarak kendi tasarrufundan alınması sermaye devletinin

gelecekte yaratmak istediği nesil ile oluşturacağı ekonomik, politik ortama zemin hazırlamasıdır. Söz konusu bu durum tüm önemi ile güncel olmak ile birlikte bizleri mücadeleye çağırılmaktadır. Kadının kurtuluşu hayatı ile mücadeleyi bir bütün olarak gören bir bakış açısı gerektirmekte olup, bütünlüklü bir sistem eleştirisini de beraberinde getirmelidir. Getirmelidir ki sermaye iktidarının nihai amacı olan kendini var etme ve bunu kullanma yolu olarak benimsediği kadın bedeni, kadına dair diğer tüm sorunların çözümünde yapıcı olgular ve eylemlilikler geliştirilebilsin.

E. Ada

Aynı gericilik, aynı zihniyet!

Sermaye hükümetinin sözcüleri son olarak giriştikleri manipülasyon çalışmalarına 12 Eylül darbesi vurgusunu eklediler.

Dinci-gerici partinin Sağlık Bakanı Recep Akdağ konuşmasında kürtajın kanunlaşmasının 1983 yılında olduğunu ve darbe yönetiminin oldu bittiye getirerek yasayı geçirdiğini ifade etti. Bu açıklamadan sonra söz alan dinci-gerici koro, kürtaj hakkının 12 Eylül darbesinin ürünü olduğunu ve gelinen aşamada kürtajı savunmanın 12 Eylül darbesini savunmak olduğunu ifade ediyor.

Kendi meşruluğunu mevcut yasayı çıkaran yönetimi yermekte arayan gericiler “kötünün iyisi” seçimini dayatıyor. 12 Eylül anayasa referandumunda da benzer bir dile sarılan AKP şefleri temel bir gerçeği gizlemeye çalışıyor.

1983 yılında, her yıl 10 bin kadının sağlıksız koşullardaki kürtaj nedeniyle hayatını kaybettiği bir tablo içerisinde kürtaj yasası hazırlandı. Yarım milyon kadının yaptırdığı ifade edilen kürtaj için yasal düzenleme getirilerek kürtajın devlet kontrolüne alınması amaçlandı.

Danışma Meclisi’nde yapılan tartışmalar sırasında Beşir Hamitoğulları adlı İktisatçı üyenin “Kadın rahmi kalas veya bir kereste deposu değildir. İstenildiğinde yüklensin, istenmediğinde tahliye edilsin.” diyerek kürtaja karşı çıkması da bugünün açıklamalarını anımsatmaktadır.

Sağlık Bakanı Kaya Kılıçturgay’ın açıklamasıya bugün sermaye hükümetinin temel argümanı olan çocuk katillliği meselesine o günden verilmiş bir cevap

niteliğinde. Kılıçturgay, “Biz, öldürülecek bir çocuk olmadığına inanıyoruz. Canlılık kavramı tartışıldı. Sprem de canlıdır, yumurta da. Döllenme başka bir olaydır, canlılığın devamıdır.” diyerek bilimsel bir çocuk tanımı yapmaya çalışıyor.

Söz alan Doktor Yıldırım Avcı dinci parti AKP şefine eşlik edenlerden. Danışma meclisindeki üyelerin çocuklarına dair istatistik veriler sunup 3 çocuk ortalamasını sunuyor.

Danıştay Üyesi Süleyman Sırrı Kırçalı’nın konuşmasıysa kürtaj, çocuk sayısı tartışmalarının devlet cephesinden mantığına işaret ediyor. Hizmet ettiği sınıfın bilincinde olan Kırçalı “Çocuk bir millet için büyük bir güçtür. Çocuk, evlat; tezgâhi yürütecek, sabanı yürütecek, çapayı yapacak...” diyerek ucuz işgücü için kanun tasarısını reddetmeye çağırıyor.

Tüm bu açıklamaların bugün ifade edilen kapitalizmin kadın algısından bir farkı yoktur. Darbecilerin Danışma Meclisi de AKP’nin hükümeti de aynı gericilikten beslenerek burjuvaziye kan taşıyor.

12 Eylül darbesi sonrası çıkarılan anayasadan yasalara kadar her madde emekçilerin sefalet ve sömürsünü katmerlemiş, burjuvaziye engin kaynaklar sunmuştur. AKP eliyle çıkan her yasa ve uygulama da aynı efendilere hizmet etmektedir. Bu yanıyla ‘83 Danışma Meclisi’nde kürtaj yasası için yapılan tartışmaların tutanaklarına bakmak bile arada fark olmadığını göstermektedir.

O dönem yasanın çıkarılması sırasında da bugün yasaklanması tartışmasında da aynı gericilik, kadını ikinci cins gören aynı zihniyet iktidardadır.

Kadınlar kürtaj yasağına karşı sokaklarda!

1 Haziran 2012 | Ankara

Kürtaj eylemine polis saldırısı

Ankara'da Halkevcü Kadınlar'ın, 1 Haziran günü gerçekleştirdiği kürtaj eylemine polis saldırdı.

"AKP elini kadının bedeninden çek" pankartıyla Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı önünde eylem yapan kadınlar, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin'in açıklama yapması ve özür dilemesini talep ettiler.

Bakanla görüşmek isteyen Halkevcü Kadınlar'ın karşısına polis barikadı kuruldu. Polis barikatını oturma eylemiyle protesto eden Halkevcü Kadınlar'a polis saldırdı. Polis barikatına yüklenen ve sürekli sloganlar atan kadınlar, polis kasklarına ve kalkanlarına vurdular. Kararlılıklarını sürdüren kadınlar, buradaki eylemin ardından yolu trafiğe kapatmak isteyince kadınlara polis saldırdı.

Polis engellemesine karşı oturma eylemi yapan kadınları çembere alan polis 28 eylemciyi gözaltına aldı. Polis şiddeti gözaltında da devam etti.

Gökçek'e kürtaj protestosu

Kadın düşmanı açıklamalarıyla tepki toplayan Melih Gökçek, 2 Haziran günü Üniversiteli Kadın Kolektifi üyeleri tarafından protesto edildi.

Ankara Festivali için esnaf esnaf dolaşarak şov yapan Gökçek, kadınların yumurtalı protestosuyla karşılandı. Eylemde Melih Gökçek'in korumaları tarafından saldırıya uğrayan iki genç kadın şiddete maruz kaldı. Melih Gökçek'in sığındığı ayakkabı mağazasına getirilen iki genç kadına şiddet burada da devam etti. Şiddete tepki gösteren bir kadını aynı azgın saldırganlıkla karşılayan koruma ve polis ordusu üç kadını Emniyet Müdürlüğü'ne götürdü. Bu arada dışarıdaki diğer eylemcilerin önüne de polis barikadı kuruldu. Neredeyse tüm caddeyi kapatan polis Melih Gökçek'e sahip çıktı.

Kadınlardan kürtaj yasağına öfke

Farklı kadın örgütlerine mensup kadınların 3 Haziran günü yaptığı eylemde, kürtaj yasağına tepki gösterildi.

Aralarında KESK'li Kadınlar, TMMOB İstanbul Kadın Komisyonu, Kadın Mühendisler Grubu, İHD'li Kadınların olduğu birçok ilerici kurum mitinge katılım gösterdi. Sadece kadın katılımı üzerinden örgütlenen eyleme, bireysel olarak eşleri ve çocuklarıyla katılan erkekler de vardı.

AKP'ye ve kürtajın yasaklanmasına dönük tepkinin

öne çıktığı eylemde, alana gelindiğinde ortak basın açıklaması Türkçe ve Kürtçe okundu. Türkçe açıklamayı okuyan Sercan Adıyaman, her koşulda kadının doğurması yönünde hükümetin yaptığı açıklamaları hatırlatarak, AKP ve devlet yetkililerinin kadın düşmanlığını, çürümüşlüğünü gösterdiğini ifade etti. Adıyaman, doğum kontrol yöntemlerinin çoğaltılması ve kolay ulaşılır hale getirilmesi gerekirken, kadının sadece doğurgan bir varlığa indirgenmesinin, kadının eşit bir insan ve yurttaş değil, kuluçka makinesi ilan edilmesi anlamına geldiğini vurguladı. Kürtaj bahane edilerek kadın emeğinin, bedeninin ve kimliğinin denetim altına alındığı belirtilen açıklamanın devamında şunlar söylendi: "AKP iktidarı, 4+4+4 sistemi ile eğitim alanında; Ulusal İstihdam Stratejisi, grev yasakları ve diğer sendikal yasalarla çalışma

ilişkileri alanında gündeme getirmek istediği yeni kölelik düzenlemeleriyle, kadın bedeni üzerinde mutlak bir tahakküm kurmayı hedeflemektedir. Bunu yaparken de dünyadaki bütün faşist, militarist ve gerici iktidarlar gibi sözde "yaşam savunuculuğuna" soyunmaktadır. Ne Tayyip istediği için, ne de piyasanın ucuz işgücü ihtiyacı için çocuk doğuracağız. Bedenimiz bizimdir, üzerindeki hak ve tasarruf yetkisi bize aittir."

Açıklamanın ardından, miting programı Pınar Aydınlar ve Bandista'nın söylediği ezgilerle devam etti. Mitingte son olarak kadın kürsüsü oluşturularak kadınlara söz verildi. Söz alan üniversiteli, gündelikçi, Kürt kadınlar kimliklerine ve emeklerine sahip çıkacaklarını dile getirdiler.

5 Haziran 2012 | İstanbul

Bakan protestosuna gözaltı

Dünya Ekonomik Forumu'nun düzenlendiği İstanbul'daki Swisotel önünde sezaryen ve kürtaj tartışmalarıyla ilgili olarak Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin protesto edildi.

Otelin önünde toplanan Üniversiteli Kadın Kolektifi üyesi 5 kadın, "Türkiye'de Cinsiyet Eşitliği Uçurumunun Kapatılması" konulu oturuma konuşmacı olarak katılan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin'in yanlarına gelerek özür dilemesi gerektiğini belirterek, kürtajla ilgili yasanın çıkması durumunda binlerce kadının merdiven altında sağlıksız koşullarda ölüme terk edileceğini söylediler. Konuşmanın yapılacağı salona girmek isteyen kadınlar, polis

6 Haziran 2012 | Manisa

tarafından engellendi.

Şahin'in yanlarına gelmeden otelin önünden ayrılmayacaklarını söyleyen kadınlara saldıran polis, eylemcilerin tamamını gözaltına aldı. Gözaltı sırasında kadınlar polislerin sözlü tacizine uğradılar.

SES'ten kürtaj tepkisi

SES Aksaray Şubesi, gündemdeki kürtaj yasağı tartışmalarına ilişkin 5 Haziran günü Çapa Tıp Fakültesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Çapa Poliklinikler önünde biraraya gelen sağlık emekçileri "Kadın bedeninden doğurganlığından kimliğinden emeğinden elinizi çekin! / SES Aksaray Şubesi" yazılı pankartı açtılar.

Açıklamayı Sakine Gücüyeter okudu. Gücüyeter, erkek egemen kapitalist sistemin devamı için kadının rolünün; annelik, 'karı'lık, bakıcılık, ev işçileri olarak çizildiğini, tarlada, fabrikada, atölyede, hizmet sektöründe, evde, emeklerinin sömürüldüğünü ve değersizleştirildiğini belirtti.

Açıklamanın devamında, kürtaj ve sezaryen yönteminin, anneyi ve çocuğu doğum anında ölümlerle sonuçlanan tehlikeli durumlardan kaynaklı başvurulan bir yöntem olduğu vurgulanarak, yasaklanması yerine, doğum kontrol yöntemlerinin çoğaltılması ve daha kolay ulaşılır hale getirilmesi gerektiği ifade edildi. Ayrıca AKP hükümeti döneminde hayata geçirilen 'Sağlıkta Dönüşüm Programı' ile daha çok kar kapısı olarak görülen sezaryenin arttığına işaret edildi.

Eyleme erkek sağlık emekçileri, hasta yakınları ve TAŞIŞ-DER üyeleri de katıldılar.

Manisa'da kürtaj yasağı protestosu

Manisa Emekçi Kadın Platformu, kürtaj yasağına protesto etmek için 6 Haziran günü basın açıklaması düzenledi.

Manisa Tabip Odası binası önünde bir araya gelen platform bileşenleri ve destekçiler, sloganlar ve şarkılar eşliğinde Manolya Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşe çevrede bekleyenlerin de ilgi gösterdiği gözlemlendi.

Eylemde basın metnini Manisa Tabip Odası YK üyesi Derya Pekbıyık okudu. Pekbıyık, kürtajın değil Uludere'nin katliam olduğunu vurgulayarak "AKP hükümetinin saldırılarının önü arkası gelmiyor. Şimdi de kadınların bedenine göz diken hükümete sesleniyoruz: elini bedenimizden çek" dedi.

Kapitalist sömürü düzenine karşı tek alternatif sosyalizmdir!

“Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!”

20. yüzyılın başlarında Rosa Luxemburg tarafından dile getirilen “Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!” şiarı, geride bıraktığımız tarihsel dönem ve bugün için doğrulanan temel bir gerçeği ifade eder. Kapitalizm, insanın insanı ve insanın doğayı mutlak sömürsü üzerine kurulu olan; sürekli olarak iktisadi, sosyal, kültürel ve toplumsal tahribatlar yaratan bir barbarlık düzenidir. İnsanlık bu barbarlık düzenini aşmadıkça, kelimenin gerçek anlamıyla bir “yok oluşa” sürüklenmesi kaçınılmaz olacaktır.

Kapitalizmin insanlığa sunduğu bunalımlar ve savaşlar, sefalet ve yoksulluk, doğanın tahribatı ve insan kıyımıdır. Kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin yol açtığı krizler, işçi ve emekçiler için yıkım, sefalet, açlık ve yoksulluk olarak yansımaktadır. Krizin faturası işçi ve emekçilere kesildikçe, iki düşman kamp, burjuvazi ile proletarya arasındaki çizgiler daha kesin bir hal almaktadır. Kapitalist sistemin mantığının kaçınılmaz bir sonucudur bu.

Kapitalizm, insan yararına ne varsa, onları insana “rağmen” kullanmayı temel alır. Kapitalizm bilimsel ve teknolojik gelişimi, sermaye sahiplerinin çıkarlarına hizmet edecek şekilde kullanır.

Kapitalizm insanları en acımasız biçimde öğüten bir makineden farksızdır. Emperyalistler arasındaki çelişki, çatışma ve pazar paylaşım savaşını emperyalist savaflara yol açmaktadır. Bu savaşlar sonucu milyonlarca insan öldürüldü. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda 72 milyon kişi yaşamını yitirdi.

Emperyalist/kapitalist sistem kendi egemenliğini sürdürmek için insanı, doğayı ve geleceği her geçen gün tahrip ederek yok etmektedir.

Kapitalizm kendi mezar kazıcılarını yaratır!

Ne var ki kapitalizm en üçü köşelere kadar ulaşmış ağırlarıyla işçi ve emekçileri, gençliği, ezilen halkları her yönden kuşatarak ve denetim altına alarak kendi geleceğini garanti altına alacak bir temelden yoksundur. Nitekim dünyanın dört bir yanında proleter kitle hareketleri, direnişler, grevler ve halk ayaklanmaları da patlak vermekte. Tam da yukarıda ifade edilen her yöndeki kuşatılmışlığa rağmen kitleler, kapitalist sistemin en temel

çelişkilerinden birini daha ortaya koyar: “Modern sanayinin gelişmesi, burjuvazinin ayaklarının altından bizzat ürünleri ona dayanarak ürettiği ve mülk edindiği temeli çeker alır. Şu halde, burjuvazinin ürettiği, herşeyden önce, kendi mezar kazıcılarıdır. Kendisinin devrilmesi ve proletaryanın zaferi aynı ölçüde kaçınılmazdır.” (Komünist Manifesto / K. Marks-Friedrich Engels)

Kapitalizmin bugün için çürümüş ve kokuşmuş bir sistem olarak varlığını sürdürmesi ne kadar somut bir olgu ise, bu çürümüşlüğü ve zorbalığı alt edecek proletarya ve ezilen halkların mücadelesi de o kadar somut bir gerçekliktir. Çünkü kapitalist sistem bizzat “mezar kazıcılarını” yaratarak kendi yok oluşunun temelini yaratmaktadır.

Ya Türkiye?

Büyük bir sosyal uyanışa ve iki devrimci yükselişe sahne olan Türkiye'nin geleceği de bu genel süreçten ayrı ele alınmaz. Dinsel gericiliğin tırmandığı, şovenizmin doruğa çıktığı bugün, işçi ve emekçilere yönelik saldırı ve yıkım politikaları tüm hızıyla sürüyor.

Gençlik eğitiminin ticarileştirilmesi temelinde gerçekleştirilen saldırılarla, anti-bilimsel eğitim uygulamalarıyla, geleceksizlik kaygısıyla kuşatılırken; işçi ve emekçiler güvencesiz çalışmaya zorlanıyor, basit iş güvenliği önlemlerinin alınmaması nedeniyle her gün iş cinayetleri ile yüz yüze kalıyor. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesi imha, inkar ve asimilasyon politikaları ile ezilmek ve etkisizleştirilmek isteniyor. Roboski benzeri katliamlarla toplu kıyım uğrattılıyor. Devrimci ve ilerici sol güçler, toplumsal muhalefet güçleri faşist baskı ve terörle sindirilmeye çalışılıyor. Gözaltı ve tutuklama terörü gündelik ve kitlesel bir boyut kazanmış bulunuyor. Sivas katliamı zaman aşımına uğrattılıyor, doğa katledilerek HES'ler kurulmaya çalışılıyor. 4+4+4 eğitim sistemi uygulanarak gerici toplumsal yaşam karanlığa mahkum edilmek isteniyor. En temel haklar torba yasalarla bir bir yok ediliyor. Ancak sermaye düzeni her gün kendi temellerini yıkacak toplumsal-sınıfsal dinamiklerini büyütüyor, mücadeleye yöneltiyor.

Gençliğin geleceği sosyalizmde!

İşçi ve emekçileri açlık ve sefaletle köleliğe mahkum eden, ezilen halkları işgal, savaş yoluyla katleden, doğayı çok yönlü tahrip ederek yaşamı ve geleceği yok eden kapitalist sistem gençliğe de hiçbir gelecek sunamamaktadır. Gençliğin geleceksizlik sorununu giderek derinleştirmektedir. Gençlik her geçen gün diplomalı işsiz ya da kölece çalışma koşulları altında yaşamını tüketen bir sürece sürüklenmektedir. Kapitalizmin gençliğe sunduğu şey karanlık bir gelecektir.

Kapitalizmin karanlığı karşısında gençliğin geleceğini aydınlatabilecek tek yol örgütlü devrimci mücadeledir. Açlık ve sefaletle son verecek, yığınlar üzerindeki kölelik prangalarını kıracak ve halklar hapishanesine dönen bu topraklarda özgür, eşit ve gönüllü birliği yeşertecek olan sosyalist düzendir. Sömürünün ortadan kaldırılması, özgürlüğün

kazanılması, bilimsel üretimin ve hizmetin kâr için değil de insanlığın gelişimi için kullanılması gençliğin geleceksizlik sorununun da tek gerçek çözümü olacaktır.

Ekim Gençliği saflarında örgütlenmeye!

Dünyayı yıkıma sürükleyen kapitalist barbarlık düzenine karşı sosyalizm mücadelesini yükselten ve sınıfın devrimci partisinin sesini gençlik kitlelerine taşıyarak işçi sınıfının devrimci programı etrafında -kenetlenme çağrısı yapan Ekim Gençliği, aynı zamanda gençliği şu temel talepler uğruna mücadeleyi büyütme çağırılmaktadır:

- ☛ Sermayenin üniversitelerdeki bekçisi olan YÖK'ü tarihin çöplüğüne gömmek için,
- ☛ 12 Eylül karanlığını bugüne taşıyan YÖK düzenine ve onun oluşturduğu baskı ve teröre izin vermemek için,
- ☛ Bizlerin müşteri, okullarımızın ticari bir kurum haline gelmesine izin vermemek için,
- ☛ Üniversitelerimizin kapılarının işçi ve emekçi çocuklarına kapatılmaması, eğitim hakkından herkesin yararlanabilmesi için,
- ☛ Eğitimin özelleştirilmesine ve paralılaştırılmasına “dur” demek için,
- ☛ Bizleri susturmaya çalışan faşist ve gerici disiplin yönetmeliklerini yok etmek için,
- ☛ Üniversitelerimizin özerk ve demokratik birer kurum haline getirilmesi için,
- ☛ Okullarımızda söz, yetki, karar hakkına kavuşabilmek için,
- ☛ Anti-bilimsel ve gerici eğitim sistemine karşı bilimsel bir eğitim için,
- ☛ Tüm ulusların kendi anadillerinde eğitim görmelerini sağlayabilmek için,
- ☛ Gençliğin geleceğini elinden alan sınav sistemine karşı çıkmak için,
- ☛ Emperyalist savaflara ve sömürüye karşı tüm dünya halklarının mücadelesine sahip çıkmak için,
- ☛ Faşizme ve şovenizme karşı halkların kardeşliğini savunmak için,
- ☛ Halkların özgürlük ve eşitlik mücadelesinde yerini almak için,
- ☛ Geleceksizliğe, işsizliğe “dur” demek için,
- ☛ Doğanın yok oluşuna karşı mücadele etmek için,
- ☛ Tüm dünyadaki açlık, yoksulluk ve yoksunluğun son bulması için,
- ☛ Kadınlara yönelik her türlü şiddet, baskı ve ayrımcılığın ortadan kalkması için...

Gençliğin bu haklı talepleri kazanmak ve kalıcılaştırmak için kapitalist barbarlık düzeninin karşısına dikilmek ve sosyalizm mücadelesine omuz vermek dışında bir çıkar yolu bulunmamaktadır.

Gençlik içinde işçi sınıfı devrimciliğinin bayrağını taşıyan Ekim Gençliği, tüm gençliği özgürlüğüne ve geleceğine sahip çıkmaya, devrim ve sosyalizm mücadelesine omuz vermeye çağırılmaktadır. Genç komünistler gençliği, “sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!” kavgasına davet etmektedir.

(Ekim Gençliği'nin Haziran-Ağustos 2012 tarihli 138. sayısından alınmıştır.)

Üniversitelerde faşist saldırılar...

Üniversitelerin kapanmasına az bir süre kala faşist saldırılar yaşanmaya başladı. İstanbul Üniversitesi, Marmara Üniversitesi ve Fırat Üniversitesi'nde yaşanan saldırılarda devrimci, ilerici ve yurtsever öğrenciler yaralandı.

İÜ'de satırlı saldırı

4 Haziran günü İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü'nde bulunan Sosyal Bilimler MYO'da faşistlerin devrimci ve ilerici öğrencilere satırlarla saldırması sonucunda 1 öğrenci yaralandı.

İstanbul Üniversitesi Rektörü Yunus Söylet ise saldırılarla ilgili olarak yaptığı açıklamada "Bahar aylarında gençler hareketleniyorlar, sınav stresi de ekleniyor, 1-2 hafta daha dikkatli olmak gerekiyor" diyerek saldırıları sıradanlaştırmaya çalıştı.

Daha sonra ise Çapa Tıp Fakültesi'nde bulunan üniversite öğrencisi Veysel Can Karakaş faşistlerin saldırısına uğradı. Linç edilmek istenen ve polis tarafından gözaltına alındığı söylenen Karakaş'tan bir süre haber alınmadı. Akşam saatlerinde ise Karakaş'ın Haseki Karakolu'na götürüldüğü öğrenildi.

Marmara Üniversitesi'nde saldırı

Marmara Üniversitesi'nde faşistler 4 Haziran günü devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı. Göztepe Kampüsü'nde bulunan Teknik Eğitim Fakültesi'nde satırlarla saldıran faşistler iki öğrenciyi ağır yaraladı. Yaralanan öğrenciler hastaneye kaldırıldı.

5 Haziran günü de İletişim Fakültesi'nde saldırılar gerçekleşti. Taş, sopa ve soda şişeleriyle yapılan saldırılar püskürtüldükten sonra okulda hazır bekleyen çevik kuvvet faşistlerden görevi devraldı.

Polis saldırısı karşısında kararlı duruş sürdürülürken devrimci, ilerici ve yurtsever öğrenciler okula toplu giriş düzenlemek istediler. Ancak okula alınmadıkları gibi okulun içinde birlikte bekleyen polislerin ve faşistlerin küfür ve tacizlerine maruz kaldılar.

Bunun üzerine devrimci, ilerici ve yurtsever öğrenciler hakaretlere sloganlarla cevap verdiler. "Faşizme karşı omuz omuza!", "Marmara goristan jibo faşistan!" ve "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atılırken çevik kuvvet ve faşistler birlikte saldırıya geçtiler.

Faşist çetelerin polisle işbirliği içinde gerçekleştirdiği saldırıdan sonra gözaltı terörü gerçekleşti ve 6 öğrenci gözaltına alındı.

Fırat Üniversitesi'nde faşist saldırılar

Elazığ Fırat Üniversitesi'nde 3 gün yoğunlaşan saldırılarda 2 öğrenci ağır yaralandı. 20-30 kişilik gruplar halinde saldıran faşistler ilerici, devrimci öğrencileri yalnız bulabilmek için pusu atarken, 1 Haziran günü yurtsever bir kadın öğrenciyeye saldırdılar.

Son saldırıda ise bacağından, kolundan ve yüzünden bıçakla yaralanan Eyüp Ekdi, sağlık durumu kritik olduğu için Elazığ Devlet Hastanesi'nde ameliyata alındı.

Faşist saldırı sonrası sermaye devleti ilerici, devrimci ve Kürt öğrenci avı başlattı. Yapılan baskınlar sonrası birçok öğrenci gözaltına alındı.

Tutuklu anarşistlere destek

1 Mayıs Tutsakları Dayanışma İnisyatifi, tutuklanan anarşistlere destek vermek için Taksim'de basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada tutuklamaların, 1 Mayıs nedeni ile gözaltına alınanların muhalif kimliklerinden kaynaklı olduğu, hukuksuz ve keyfice yapıldığı vurgulanarak, tutukluların serbest bırakılması istendi. Toplam tutuklama sayısı 13'e yükseldi.

Tramvay Durağı'nda biraraya gelen katılımcılar "Haymarket'ten Taksim'e 1 Mayıs tutsakları özgürleşiyor! / 1 Mayıs Tutsaklarıyla Dayanışma İnisyatifi" yazılı pankart açtılar. Pankart arkasında Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüyen katılımcılar, "TMY çöpe tutsaklara özgürlük!", "İsyan, devrim, anarşi!", "Bijl bratiya gelan!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları atarak tepkilerini dile getirdiler.

"TMK-ÖYM mağdurları serbest bırakılsın!"

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde açıklamayı tutuklulardan Yanal Yağcı'nın eşi Nuray Şimşek Yağcı okudu. 1 Mayıs'ta kimi yerlere verilen zararın Terörle Mücadele Şube polisleri ve Özel Yetkili Mahkemeler'in çalışma alanına girmemesine rağmen tutuklananların "terör örgütü" üyesi olmakla suçlandığını belirten Yağcı, tutuklamaların muhalif kimliklere yönelik olup, her türden hukuka aykırı olduğunu dile getirdi. Yağcı, dosyada gizlilik olması nedeni ile avukatların bile bilgi alamadığı durumda, burjuva medyada dosyada bulunduğu iddia edilerek kamuoyuna sunulmasının medyanın bu tür toplumsal olaylardaki konumuna işaret ettiğini vurguladı. Yağcı, açıklamanın devamında şunları söyledi: "Tüm bu örneklerin tek ortak noktası, bu insanların hükümete ve sisteme muhalif oluşlarıdır ve tüm bu olanlardan çıkan tek sonuç vardır: Devlet ve onu elinde tutan hükümet, kendisi gibi düşünmeyen herkesi terörist olarak görmektedir."

Her pazartesi Metris Hapishanesi önündeler

Yağcı, arkadaşlarının hapishanenin yöneticileri tarafından "Allahsız teröristler geldi" diyerek adli mahkumlara karşı kıskırtıklarını da dile getirdi. Yağcı, her pazartesi saat 13.00'te Metris Hapishanesi önünde olacaklarını ve tutuklularla dayanışmalarını sürdüreceklerini duyurdu. Eylem açıklamaların ardından bitirildi.

Eyleme HDK Beyoğlu Meclisi, Toprak ve Özgürlük Kooperatifi, Yeryüzüne Özgürlük Derneği, TÖPG, SGD, SDP ve BDP destek verdi.

“Barınma hakkımızı savunalım!”

“Toplumun üyelerinin onda dokuzu için özel mülkiyet fiilen yoktur.

Dahası var; bir toplumda özel mülkiyet, bu onda dokuz için yok olduğundan dolayı vardır.”

Geçen hafta Abdullah Gül tarafından jet hızıyla onanıp *Resmi Gazete*'de yayınlanan ve reform safsatısıyla yoksul ve emekçi halkın barınma hakkını, evini, komşusunu ve geleceğini elinden almaya hazırlanan ‘Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun’ 30 Mayıs 2012 tarihinde yürürlüğe girdi.

Bu kanunla birlikte Cumhuriyet’ten bugüne kadar gerçekleştirilmeyen toprak reformu(!) sermayenin emriyle yapılmış olacak. Böylece yoksul ve emekçi halkın elinden barınmasına ancak yeten topraklar da zorla elinden alınacak ve bu topraklar tekeli sermayenin hizmetine sunulacak. Bu rant paylaşımı ise sadece büyük şehirleri değil tüm Türkiye’yi kapsıyor. Öylesine geniş bir operasyonla karşı karşıyayız ki Çevre ve Şehircilik Bakanlığı TOKİ’ye vereceği yetkiyle deprem riski taşıyan-taşımazın “riskli yapı ve riskli alanlar” olarak ilan ettiği her yeri yıkıp yine belirlediği mütaahhitlere yeni şehirler kurduracak. Bu kanun orman alanlarını, meraları, zeytinlikleri, turizm alanlarını, askeri yasak bölgeleri, güvenlik alanlarını, kıyı alanlarını, SİT alanlarını, Boğaziçi Yasası’nı kapsayan alanları, Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kanunu kapsamında kalan alanları yani akla gelebilecek tüm alanları kapsıyor.

Sistem şöyle işletilecek: TOKİ, riskli yapı ve riskli alanları ilan edecek, bölgede bulunan taşınmaz sahiplerine tebligat yapıp 60 gün içinde deprem risk analizini sadece bakanlıkça lisanslandırılan kuruluşlara ücret mukabilinde yaptırmasını ve akabinde taşınmazı kendisinin yıkmasını isteyecek. Deprem risk analiz

ücretlerinin oldukça yüksek olacağı tahmin edildiğinden taşınmaz sahiplerinin bu parayı bulamama ihtimalini de gözden kaçırmayan sermaye hükümeti, bu durumlar için TOKİ’nin bu analizi ve akabinde yıkımı bizzat gerçekleştireceğini ve bedelini de taşınmaza ipotek koyarak tahsil edeceğini hükme bağlamış durumda.

Yıkımdan sonra ise hak sahiplerinin belirlenen bedeli -ki çok düşük olacağı şimdiden ilan edildi- almaları istenecek. Taşınmaz sahipleri verilen süre içerisinde taşınmazı yıkmaz ve bedeli almayıp dava açarsa, TOKİ davanın sonucunu beklemeksizin yapıyı

yıkabilecek. Evrensel hukuk normu olan ‘telafisi imkansız zararlar doğurma ihtimali’ne binaen verilen ‘yürütmenin durdurulması’ kurumu ise bu davalar için artık geçerli olmayacak.

Hak arama mücadelelerinin bir ayağı olan “hukuk”; bu kanunla işlevsiz hale gelmiş ve işlemin iptali için idare mahkemelerinde dava açmak artık önemini yitirmiştir. Üstelik hak sahipleri kendilerine verilen parayı almayarak direnirler ve şehrin en ücra gettolarına taşınmazlar ise takdir edilen taşınmaz bedeli kademeli olarak düşecek. Elektrik, su, doğalgaz, sokak lambaları tamamen kesilecek ve yıkılan gecekonduların yıkım masrafları, deprem analizleri de ayrıca tahsil edilecek... Adı “Afet Yasası” olarak bilinen yasa aslında emekçilere karşı tam bir “nefret yasası”dır. Çünkü; kanun, barınma hakkına sahip yoksulların kendi mülklerinde dahi bundan böyle söz söyleme haklarının olmadığı, şehrin içinde yer alan gecekonduların, yoksul mahallelerin tekeli sermayenin hizmetine sunulacağı ve işçi sınıfının şehrin dışında yaşamasını kanunla emredici hüküm altına almış durumda. Öyle ki bu kanun kapitalist sistemin başat hedefi olan özel mülkiyetin korunması ve tekelleşmesi yolunda öne çıkan tüm engelleri kaldırıp atacak büyük bir saldırı aracı olarak karşımıza çıkıyor. Yıkım işlerinin belediyelerin elinden alınıp valiliklere verilmesi, çevik kuvvetin yıkımları bizzat gerçekleştireceği düşünüldüğünde ise tablonun ne denli karanlık olduğu daha da anlaşılır hale geliyor.

Sermaye hükümetinin saldırı dalgası öyle büyük ki; Anayasa ile tanınmış “barınma hakkı”, “hak arama özgürlüğü”, “mülkiyet hakkı” bu yasayla gasp edilmiş ve hukuk yoluyla hak arama mücadelesinin önü daha baştan kesilmiştir. Kapitalist sistem döngüsü kendini özel mülkiyetle var eder. Çünkü kapitalizmin ruhudur özel mülkiyet. O halde Marx’ın yazdıkları bugün hala güncelliğini ve haklılığını koruyor. Bu büyük saldırıda sınıfa düşen görev ise; bir olmak, birlik olmak, kondularımızı, mahallelerimizi sınıf kardeşliğiyle hep birlikte korumak, yıktırmamak, teslim olmamak, mücadele etmek ve mücadeleyle kazanılan barınma hakkını sermaye hükümetinin tekeli sermayeye peşkeş çekmesini engellemektir.

Beytepe’de soruşturma terörü

Hacettepe Üniversitesi’nde “Hocalı katliamını anma” adı altında yapılan ırkçı etkinliğe müdahale eden 46 öğrenciye açılan soruşturmalar sürerken bir yeni soruşturma da geçtiğimiz hafta geldi. 30’a yakın ilerici-devrimci öğrenciye açılan soruşturmaların gerekçesi Anadolu Gençlik Derneği’nin “Fetih Nesli Öğrenci Grubu” adı altında yapmak istediği “Hz. Muhammed’e Sevgi” etkinliğini engellemek olarak gösterildi. Aralarında 2 Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu ilerici ve devrimci öğrenciler 4-5-6 Haziran tarihlerinde Rektörlük tarafından görevlendirilen bir komisyon tarafından soruşturulacak.

Murat Tuncer’den öğrencilere tehdit

Tüm bu olayların arka arkaya gelmesinin son yapılan saldırının tesadüf olmadığını göstermesi bakımından önemli olduğunun altını çizen devrimci öğrenciler ise geçtiğimiz haftalarda Rektör Yardımcısı Yüksel Kavak tarafından görüşmeye çağrıldı. Bir Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu 15 öğrenci resmi olmayan bu görüşme sırasında “tedbiren uzaklaştırılmakla” tehdit edildi. Son üç olayda da isimlerinin geçtiği bu yüzden Murat Tuncer’in son defa ‘uyarmak istediği’ ilerici-devrimci öğrencilere Yüksel Kavak aracılığıyla tehditler yağdırıldı. Daha ılımlı bir üslupla öğrencilere

uyarılarda bulunan Yüksel Kavak’la yapılan görüşmede rektörün ikiyüzlü tutumu teşhir edildi. Öğrenciler, Roboski Katliamı’nın ardından yapılan protesto eylemi için rektörün toplantıda kendilerine teşekkür ettiğini hatırlattılar. Düşüncelerinden kaynaklı okul yönetiminin baskılarına maruz kaldıklarını ifade eden öğrenciler bu tür yöntemlerle okuldaki mücadelenin engellenemeyeceğini vurguladılar.

Ekim Gençliği / Ankara

Av. Zeycan Balcı

TMMOB 42. Olağan Genel Kurulu gerçekleştirildi

TMMOB 42. Olağan Genel Kurulu, 31 Mayıs-3 Haziran tarihlerinde Ankara'da Kocatepe Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi.

31 Mayıs günü TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı'nın gerçekleştirdiği açılış konuşmasının ardından Şehircilik ve Çevre Bakanlığı'na yürüyüş gerçekleştirildi.

Olgunlar Sokak'ın önünde yolun kapatılmasının ardından okunan basın açıklamasında AKP iktidarının son süreçteki kapsamlı saldırılarına değinildi.

Genel kurul, delegelerin Kocatepe Kültür Merkezi'ne dönmesinin ardından konuk konuşmalarıyla devam etti. İlk sözü alan DİSK Genel Başkanı Erol Ekici, AKP ile yeni bir rejimin kurulduğunu söyledi ve AKP iktidarı döneminde izlenen politikaları özetledi. Bu kapsamda muhalefete de acımasız saldırılar olduğunu söyleyen Ekici, TMMOB'nin da toplumsal muhalefetin dinamiklerinden biri olduğunu söyledi ve direnmenin önemini altını çizdi.

KESK Genel Başkanı Lami Özgen de, AKP'nin tekçi-otoriter düzeninin 3 temel savaş verdiğini söyledi. Birincisinin uluslararası sermaye ile birlikte Ortadoğu'da verildiğini söylerken, ikinci savaşın Kürt halkına, üçüncüsünün ise işçi ve emekçilere olduğunu ifade etti. 23 Mayıs grevine de değinen Özgen, grevden çıkan sonuçları özetledi. Özgen konuşmasını birlikteliğin önemiyle sonlandırdı.

TTB Merkez Konseyi Başkanı Eriş Bilaloğlu ise, TTB'nin ve sağlık emekçilerinin verdiği mücadelede TMMOB'nin daima yanlarında olduğunu söylerken, başta "kürtaj cinayettir" olmak üzere son süreçte Tayyip Erdoğan'ın söylemlerine yanıt verdi. Uludere ziyaretinden aktarımlarda bulundu. Yol arkadaşılığının önemini vurgulayarak konuşmasını sonlandırdı.

EMEP, TKP, ÖDP genel başkanları ve Yenimahalle Belediye Başkanı Fethi Yaşar'ın konuşmalarının ardından düzen partisi CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu konuştu. Kılıçdaroğlu, demokrasi söylemleriyle AKP'yi eleştirdi ve CHP propagandası yaptı.

Komisyonların oluşturulmasının ardından, Yönetim, Denetleme ve Yüksek Onur kurullarının çalışma raporlarını özetleyen sunumlar gerçekleştirildi. Daha sonra çalışma raporları üzerinden söz alan delegelerin konuşmalarına geçildi.

İlk gün yapılan delege konuşmaları, ağırlıklı olarak Bartın İKK'nin feshedilmesi ve bu konuda yaşanan süreç ekseninde gelişti.

İlk gün genel kurula delegeler ortalama olarak 250 kişilik katılım sağladı. Verilen Metin Lokumcu anmasına katılım önergesinin kabul edilmesiyle Genel Kurul'un ilk günü 18:00'de sonlandırıldı.

1 Haziran Cuma:

Genel kurula, çalışma raporu üzerinden söz alan delegelerin konuşmalarıyla devam edildi. Toplamda 50 delege söz alıp farklı konularda konuştu. Bazı delegeler konuşmalarını Kürtçe gerçekleştirdi. Kürt delegelerin konuşmalarında genel vurgu anadil üzerineydi. Salona da başka bir delege tarafından Türkçe olarak tercüme edilen konuşmalarda KHK ve Kürt halkına dönük saldırılara değinildi.

Toplumcu Mühendis, Mimar Şehir Plancıları ve İvme okurlarının içinde olduğu bazı delegeler konuşmalarında, tutuklanan üyelere destek olunmamasını, öğrenci komisyonlarına aşırı kontrolcü ve şüphyle

yaklaşılmasını, işten çıkartılan İMO çalışanı Cansel Malatyalı'ya karşı da çözümden uzak katı bir tutum sergilenmesini eleştirdiler. Ücretli çalışanlar ile genç üyelere daha fazla önem verilmesine dönük eleştiriler ise daha sonra söz alan TMMOB'nin yönetim kurulu eski başkanlarından Yavuz Önen tarafından desteklendi. Yavuz Önen konuşmasında, yönetimlerin gençleri anlamaya çalışmasının ve tabandan örgütlenen yenilenmenin gerekliliğini belirtti.

Pezyaj Mimarları Odası'ndan Halil Sönmez ise daha önce bir TMMOB Genel Kurul'undan dönerken kaza geçirdiğini, bu kazadan sonra engelli kaldığını ve TMMOB Genel Kurulu'na katılmasının iş kazası kapsamında değerlendirilmemesi yüzünden mağdur olduğunu belirtti.

Diğer delege konuşmalarında ise siyasal ve toplumsal açıdan TMMOB'nin işlevsizleştirildiği, odaların ortak tavır geliştirmesi gerektiği, saldırılara karşı açılan davalarla yetinilmemesi gerektiği yönünde tespitler yapıldı. Bir delege ise, tutuklu Artı İvme okuru Barış Önal'ın mektubunu okudu.

Gün boyunca salondaki delege sayısı 280 civarındaydı.

2 Haziran Cumartesi:

Gelecek dönem görev almayacak Yönetim Kurulu üyelerinin veda konuşmalarının ardından Mehmet Soğancı eleştirilere cevap vermek üzere kürsüye geldi. "Eleştirisi az, tespiti çok olan bir genel kurul" olduğunu söyleyen Soğancı, gençlerin odalarda yönetimlerde yeterince yer almaması ve öğrenci çalışmalarına dönük eleştirileri yersiz bulduğunu belirtti. Bu konularda durumun gayet iyi olduğunu vurguladı. Bartın'da sorun yaşayan delegelerin o döneme takılıp kaldığını, bu sorunu buraya yansıtan kişileri delege olarak yollayan odaların tavırlarını gözden geçirmeleri gerektiğini belirtti. Kendilerine dönük eleştiri yapmadan önce diğer meslek örgütlerine ve önceki dönemlere bakılması gerektiğini söyledi. Diğer meslek odalarının AKP'lileştirildiğini, kendilerinin ve TTB'nin duruşunu koruduğunu söyleyerek, bu konuda yayımlanan TMMOB seçim bildirgesinin bir manifesto olduğunu belirtti. Önceki dönemlerden daha çok iş yapıldığını vurgulayan Soğancı, bunun göstergesinin de her dönem artan çalışma raporu sayfa sayısı olduğunu söyledi.

Mehmet Soğancı'dan sonra "son söz üyenin" hakkını

ise MMO delegesi Oğuz Türkyılmaz kullandı.

Öğle saatlerinde TMMOB'li kadınlar kürtaj yasağına karşı AKP il binasına bir yürüyüş gerçekleştirdi.

41. Dönem Yönetim Kurulu'nun aklanmasının ardından komisyon raporlarının karara bağlanmasına geçildi. Bu kısımda en uzun tartışmalar Bilgisayar Mühendisleri Odası'nın kurulması üzerine gerçekleşti. Tartışmalardan sonra Bilgisayar Mühendisleri Odası'nın kurulma kararı büyük bir çoğunlukla kabul edildi. Kararlar komisyonundan iletilen 41. Dönem Demokrasi, Ücretli Çalışan ve İşsiz, ve Kadın Kurultaylarından gelen kararlar kabul edildi. Delegelerden sunulan önergelerin çok az olduğu genel kurulda EMO Genel Kurulu'ndan geçen örgütlenme çalışmayı önergesi de dahil olmak üzere tüm önergeler kısa sürede kabul edildi.

Ardından sonuç bildirisi komisyonunun raporu okundu. Salondan alınan eleştiri ve düzeltmeler üzerine, redaksiyon yetkisi de verilen komisyon sonuç bildirgesini tamamlamak üzere görevlendirildi.

Dilek ve öneriler kısmına geçildiğinde ise ilk günlerden daha kalabalık olan salonun büyük kısmı boşaldı. Bu kısımda söz alan iki delege İMO çalışanı Cansel Malatyalı'nın işten çıkarılmasına değindi. Bunun üzerine İMO Yönetim Kurulu Başkanı Taner Yüzgeç söz alarak iş barışını korumak için sorunlar yaşadıkları Cansel Malatyalı'yı işten çıkardıklarını, kendisine yasal tazminatlarının da ödendiğini, bu yüzden bu konunun kapanması gerektiğini ancak belirli bir siyasi çevrenin bu konuyu siyaset malzemesi yaptığını söyledi. Bunun üzerine söz almak isteyen Cansel Malatyalı'ya salonda kalan birçok delegenin desteğine rağmen söz vermeyen divan, genel kurulu sonlandırdığını ilan etti.

3 Haziran Pazar:

Seçimlere *Devrimci, Demokrat, Yurtsever, İlerici ve Çağdaş Mühendis Mimar Şehir Plancıları*'nın önerdiği tek anahtar listeye girildi. Yönetim kurulunda yer alacak isim konusunda uzlaşma sağlayamayan tek oda EMO oldu. Kübülay Özbek, Haşim Aydınca ve İbrahim Saral'ın bulunduğu EMO Yönetim Kurulu listesinden seçimi kazanan Kübülay Özbek oldu. Katılımın düşük, coşkunun olmadığı genel kurulun ardından gerçekleşen ve 1819 delegeden 992'sinin oy kullandığı seçimlerin sonucuna göre, etkin yönetim anlayışının bir dönem daha görev aldığı süreç başlamış oldu.

Genel kurulun 2. ve 3. günlerinde *Toplumcu Eksen* ve *Kızıl Bayrak* standları açıldı.

Devrimci sanatçılar anıldı

3 Haziran 2012 | Çiğli İKE

Çiğli

Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Orhan Kemal 3 Haziran Pazar günü Çiğli'de Kasaplar Meydanı'nda şiir, ezgilerle anıldı.

Saat 17.00'de Kasaplar Meydanı'na stand kurularak, devrimci şairlerin, aydınların ve yazarların bulunduğu pankart asıldı. Yine standda Nazım Hikmet, Ahmed Arif ve Orhan Kemal'in portre resimleri konularak, İşçi Kültür Sanat Evi Derneği'nin hazırlamış olduğu bildiriler, program boyunca çevredeki emekçilere dağıtıldı.

Program öncelikle etkinliğin amacının ve önemini anlattığı bir konuşma ile başladı. Ardından sırasıyla Nazım Hikmet, Ahmed Arif'in şiirleri okundu. Yine üç büyük ustanın hayatı program sırasında okundu. Program boyunca üç büyük ustayı anlatan şarkılar çalındığı gibi, onların şiirlerinden bestelenen şarkılar da dinletildi.

Program "Hazıranda ölmek zor" şarkısı dinletilerek sona erdi.

3 Haziran 2012 | Sefaköy İKE

Sefaköy

Nazım Hikmet'in 49. ölüm yıldönümünde (3 Haziran) gerçekleştirilen anma programı Sefaköy İşçi Kültür Evi adına yapılan açılış konuşması ile başladı. Konuşmada devrimci sanatçıların sanatlarıyla mücadelede kattıklarından bahsedildi. Eserlerinde işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin sorunlarını ve hayatlarını anlattıkları vurgulandı. Hem sanatlarıyla, hem de yaşamlarıyla kavganın içerisinde yer aldıkları söylendi.

Etkinlik; Nazım Hikmet, Orhan Kemal, Ahmed Arif şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşamını yitirenler için saygı duruşunun ardından Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun hazırladığı sinevizyon gösterimi ile devam etti. Sinevizyon gösteriminin ardından Sefaköy İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu'nun hazırladığı anma programına geçildi.

Programda Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmed Arif'in yaşamları, mücadeleleri anlatıldı, şiirlerinden, yazılarından parçalar okundu.

Anma programının ardından İşçi Kültür Evi adına yapılan konuşmada İşçi Kültür Evi'nin sanata bakış açısı anlatıldı. İşçi ve emekçilere İşçi Kültür Evi'nin sanat çalışmalarına katılma çağrısı yapıldı. Ayrıca konuşmada 15-16 Haziran Direnişi'nin yaklaşması sebebi ile 15-16 Haziran'ın yıldönümünde işçi sınıfından öğrenerek mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Alibeyköy

Yaşamlarını işçi ve emekçilerin kurtuluş mücadelesine adanmış devrimci sanatçılar Nazım Hikmet, Ahmet Arif ve Orhan Kemal 4 Haziran günü Alibeyköy Karadolap Spor Klübü parkında gerçekleştirilen etkinlikle anıldı.

Etkinliğin açılış konuşmasında sanatın gündelik yaşamımızdaki etkilerine değinildi. Devrimci sanatçıların işçi ve emekçilerin özlemlerini ve mücadelesini gelecek kuşaklara aktarmada önemli görevler üstlendikleri vurgulandı.

'in "Gecelerinde aç yatılmayan gündüzlerinde sömürülmeyen" bir dünyanın yürekli sanatçıları oldukları vurgulandı. Düzenin devrimci sanatçıların içini boşaltma ve ehlileştirme saldırıları teşhir edildi. Düzenin ehlileştirme saldırılarına karşı yapılması gerekenin ustaların devrimci mirasına sahip çıkmakla mümkün olduğu vurgulandı.

Sermayenin işçi ve emekçilere karşı gerçekleştirdiği güncel saldırılar teşhir edilerek

3 Haziran 2012 | Alibeyköy

mücadele çağrısı yapıldı.

Açılış konuşmasının ardından ustaların kavgalarından kesitlerin yer aldığı sinevizyon gösterimine geçildi.

Emekçilerin ilgiyle izlediği sinevizyon gösteriminin ardından ustaların şiirlerinden oluşan bir dinleti sunuldu. Şiir dinletisinin bitiminde BDSP'nin 17 Haziran'da gerçekleştireceği 15-16 Haziran büyük işçi direnişi gündemli panele çağrı yapılarak program sonlandırıldı.

Mahalle muhtarı ve mahalledeki sivil toplum kuruluşlarının temsilcilerinde katıldığı program beğeniyle karşılandı. Emekçiler bu tarz açık alan etkinliklerinin daha sık yapılması gerektiğini ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / GOP-Küçükçekmece İzmir

Mamak'ta geleneksel dayanışma pikniği

Ankara'da Mamak işçi Kültür Evi tarafından her yıl geleneksel olarak düzenlenen birlik ve dayanışma pikniğinin 11.'si 3 Haziran'da yapıldı. Piknik, alana gelinmesinin ardından kısa bir açılış konuşmasıyla başlatıldı. Konuşmanın ardından pikniğin kolektif bir biçimde örgütlenmesini sağlamak amacıyla komiteler oluşturuldu. Daha sonra ise kolektif bir emekle hazırlanan kahvaltıya geçildi. Kahvaltının sonrasında sportif faaliyetler için oluşturulan komitenin öncülüğünde turnuvalar ve çeşitli sportif faaliyetler yapıldı. Oldukça heyecanlı ve yorucu olan bu bölümün bitmesiyle birlikte TOGO'da örgütlenme ve direniş süreci üzerine anlamlı bir söyleşi gerçekleştirildi.

Örgütlenme süreçlerini anlatan TOGO işçileri bireysel deneyimlerini de paylaştılar. Sendikal hak ve özgürlükleri için mücadele eden direnişçiler 35 işçi de sendikalı olarak iş başı yapıcaya kadar direneceklerini söylediler.

BDSP adına yapılan konuşmalarla da TOGO direnişinin önemine vurgu yapıldı.

Söyleşinin ardından öğle yemeğine geçildi. Yemekten sonra "serbest zaman" bölümünde içilen çaylar eşliğinde sohbetler, geziler gerçekleştirildi. "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarı etrafında örülen bir söyleşiyle sermaye devletinin işçi ve emekçilere, gençliğe, Aleviler'e, Kürtler'e yönelik saldırıları ve bunların karşısında devrimcilere düşen görevler tartışıldı. Bu bölümde birçok işçi ve genç söz aldı. Ekim Gençliği temsilcisi de yaptığı konuşmayla

gençlik cephesinden yaz dönemini verimli geçirebilmek için atılacak adımları sıraladı.

Piknik programı, Nazım Hikmet, Ahmed Arif ve Orhan Kemal anısına gerçekleştirilen anma etkinliğiyle devam etti. Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu tarafından hazırlanan ve Nazım Hikmet'in hayatı ve şiirlerinden oluşan dinleti ile devam eden etkinlikte işçi ve emekçiler İşçi Kültür Evi çalışmalarına destek vermeye çağrıldı. Bu dinletinin ardından Roboski'de katledilen 34 Kürt köylüsüne atfen Ahmed Arif'in "33 Kurşun" şiiri okundu. Şiir dinletisinin sonrasında Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu sahne aldı. Müzik topluluğunun ardından anma etkinliği bitirildi.

Çevreden birçok emekçinin de katıldığı coşkulu halaylarla piknik sürdü. Mendil kapmaca, halat çekmece vb. oyunlar oynandı. En çok çocukların eğlendiği bu bölümün ardından piknik sona erdi. Etrafın temizlenmesiyle birlikte program bitirildi. .

Kızıl Bayrak / Ankara

'84 Ölüm Orucu direnişçileri ölümsüzdür!

*"Apo, Haydar, Fatih ve Hasan'a...
Analarımızın saçlarında tutuşan
Dört kırmızı karanfile düşürüldü adınız
Unutulmadınız!"*

12 Eylül cuntasının amansız baskı ve terörünün hedefinde öncelikle devrimciler oldu. On binlerce ilerici, devrimci ve yurtsever işkencelerden geçirildi ve zindanlara kapatıldı. Cunta rejimine ilk büyük darbeyi de zindanlarda direniş yolunu seçen devrimciler vurdu. Bedenlerinden başka silahları kalmayan tutsaklar, bedenlerini cunta karşısında adeta barikata çevirdiler. Düşmana geçit vermediler!

Cunta toplumsal muhalefeti postallarıyla ezerken aynı zamanda düzenin adamlarını yaratmaya çalışıyordu ve bunun en büyük ayağını zindanlar oluşturuyordu. Cuntacılar CIA şeflerinden de aldıkları dersler ile tutsaklara yönelik kampanyalara giriştiler. İşkenceler, operasyonlar ile birlikte pişmanlık yasaları ve rehabilitasyon gündeme geldi. Başka bir yöntem ise tek tip elbise oldu. 1982 yılında gündeme getirilen tek tip elbise tutsaklara yönelik aşağılayıcı bir saldırı girişimidir.

İnsanlık onurunun ayaklar altına alındığı Diyarbakır Cezaevi'nde Kemal'ler yürünmesi gereken yolu gösterdiler. Diyarbakır'da yakılan ateş Metris ve Sağmalcılar'da daha da körüklendi. Birçok devrimci tek tipleşme yerine direnmeyi seçtiler ve '84 yılında bedenlerini ölüme yatırdılar.

400 Devrimci Sol ve TİKB tutsağı süresiz açlık grevine başlayarak cuntacıların kalbine korku tohumları ektiler. "Tek tip elbise giymedik ve giymeyeceğiz" diyen devrimciler 40. günden sonra direnişlerini ölüm orucuna dönüştürdüler. Direniş "dışarıya" da nefes verdi. Devrimcilerin aileleri de artık sokaklardaydı. Sivilleşen cunta birçok aileyi tehdit ve işkence ile yıldırıma çalıştı ancak aileler yılmadılar ve direnişin bayrağını dışarıda da dalgalandırdılar. Gözaltına alınan ve işkenceden geçirilen Aysel Zehir'in babası kızı kadar kararlıydı. İşkencecinin "bundan sonra da aynısını yapacak mısın" sorusunu Zehir "evet aynısını yine yapacağım" diyerek cevaplıyordu.

75 gün süren direniş sırasında devrimci tutsaklardan dördü ölümsüzlüğe kavuştular. Kavgada düşen direnişçilerin sözleri devrime ve zafere duydukları inancı özetliyordu:

"Ölüm orucu gönüllüsü olarak mücadelenin bir başka biçimini yerine getirmenin gururu ve sevinci içindeyim. Bu konuda hiçbir tereddüdüm olmadı, olamazdı. Çünkü gelinen sürecin özelliği, bunun sorumluluğu böyle hareket etmemizi gerektiriyordu. Hareketle bütünleşmiş, ona gönül vermiş, onun saflarında mücadelenin birçok aşamalarından geçmiş bir militanın ölümü seve seve göze alması kadar kutsal, doğal birşey olamaz..." Abdullah Meral

"Bir devrimcinin ailesine, eşine, yoldaşlarına, halkına ve ülkesine yapabileceklerini, yapması gerekenleri kapasitem ve yeteneklerim oranında yerine getirmeye çalıştım. Bugün de bunlardan en anlamlısını gerçekleştirmek istiyorum başaracağıma inanıyorum..." Haydar Başbağ

"Böyle bir mektupla karşı karşıya kalmak durumunda olacağımı hiç tahmin etmemiştim. Polis sorgusunda mizansen içinde teklif edildiğinde içten içe

nasıl da gülmüştüm. Onlar bir farkla 'vasiyetname' demişlerdi. Evet. Son mektup bir yerde vasiyetname olarak da değerlendirilebilir. Bizdeki 'mal', 'mülk' belli. O da siz yoldaşlarımda fazlasıyla var zaten. Bu nedenle benim bu konuda bırakacağım pek fazla bir şey olmasa gerek..." M. Fatih Öktülmüş

"...böyle onurlu bir görevin bana verilmesini

inançla karşılarken bu kararında hiçbir tereddüt ve karamsarlığa yer vermeden bu tarihsel görev içinde ölümü coşkuyla karşılıyorum..." Hasan Telci

'84 Ölüm Orucu şehitleri sadece cuntaya değil onun ürünü tasfiyeciliğe, yılgınlığa ve çürümeye karşı da darbe vurdular. Dosta da düşmana da devrim umudunun asla sönmeyeceğini ve bunun da tek yolunun direniş olduğunu gösterdiler.

"Özgür Gelecek susmadı, susmayacak!"

Özgür Gelecek okurlarına dönük tutuklama terörü 6 Haziran günü Ankara ve İstanbul'da yapılan eylemlerle protesto edildi.

İstanbul

Özgür Gelecek ve Yeni Demokrat Gençlik adına Taksim Galatasaray Lisesi önünde yapılan açıklamada son dönemde Özgür Gelecek okurlarına yönelik yoğunlaşan polis tehdidi ve baskınlara değinildi. Tüm bu saldırganlığın nedenleri olarak Kürt halkının imha ve inkara karşı verdiği mücadele karşısında aciz kalması, grev yasaklarına karşı KESK ve Hava-İş'te karşılığını bulan direniş, özgür basın emekçileri örgütleyen gücünden duydukları korku sayıldı.

Özgür Gelecek bürolarının basıldığı, çalışanlarının gözaltına alındığı, tutuklandığı, yazı işleri müdürlerine binlerce yıla varan cezalar verildiği, Kartal büro çalışanı Suzan Zengin'in bu politikanın sonucu olarak tedavi edilmeyip ölüme terk edildiği ifade edildi.

Dersim ve Antep baskınları sonrası mahkemeye sevk edilen devrimcilerden 15'inin tutuklandığı aktarıldı. Özgür Gelecek adına okunan basın açıklamasının ardından Yeni Demokrat Gençlik adına da ayrı bir açıklama okundu. YDG açıklamasında özel olarak tutuklu öğrenciler üzerinde duruldu.

Eylemde ayrıca Kızıl Bayrak gazetesi adına bir konuşma yapıldı. Kızıl Bayrak adına yapılan konuşmada "ileri demokrasi" aldatmacası sürerken yükseltelen baskı ve terör karşısında işçi ve emekçilerin sindirilemeyeceği, bu topraklarda bu aldatmacaların karşılık bulmayacağı ifade edildi. "Birlikte mücadele edeceğiz, devrim ve sosyalizmin sesini özgür basın olarak yükseltmeye devam edeceğiz" sözleri ile tamamlanan konuşmanın ardından "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganı atıldı.

Eyleme Demokratik Haklar Federasyonu, Proleter Devrimci Duruş ve TKP 1920 de destek verdi.

Ankara

Özgür Gelecek okurlarına yönelik tutuklamalar Ankara'da da protesto edildi.

"Gözaltılar, tutuklamalar baskılar bizi yıldırılmaz" Partizan ve YDG imzalı ozalitin açıldığı basın açıklamasında tüm bu operasyonların mücadeleyi bitiremeyeceğinin altı çizildi. Daha sonra BDP Diyarbakır milletvekili söz aldı ve mücadelenin destekçisi olduklarını vurguladı.

Sloganlarla bitirilen eyleme BDSP'nin de aralarında bulunduğu birçok ilerici ve devrimci kurum destek verdi.

Mücadele Postası

Çorlu'da çevre konseri

5 Haziran Dünya Çevre Günü nedeniyle Çorlu Tehlikeli Atık Tesisine Hayır Platformu tarafından Cumhuriyet Meydanı'nda bir halk konseri düzenlendi.

Çorlu Karatepe Mevkii'nde kurulacak olan Tehlikeli Atık Bertaraf Tesisi'ne karşı Çorlu halkını bilinçlendirmek amaçlı düzenlenen konserde, kurulacak tesisin insan ve çevre sağlığına vereceği zararı anlatan konuşmalar yapıldı. Yürütülen çevre mücadelesine destek sunanların mesajları okundu. Bu mücadeleyi daha da büyütmenin önemini altı çizildi.

Saat 20.00'de başlayan konserde ilk olarak yerel müzik ve dans grupları sahne aldı. Sonrasında ise Yusuf Güney ve Pınar Aydınlar sahne alarak şarkı ve türkülerini Çorlulular'la paylaştılar.

Yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı konser, emekçilerin, çevre sorununa karşı duyarlılıklarını gösterdi.

Ayrıca konser alanında deri işçileri tarafından hazırlanan ve işçileri Haziran ayı zamlarına sessiz kalmamaya çağıran bildiriler dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Çorlu

Çan'da çevre mitingi

Çanakkale Çevre Platformu tarafından düzenlenen 'Siyancı Şirket Memleketi Terk et' mitingi 3 Haziran günü, Kazdağları bölgesinde altın arayan maden şirketlerinin şantiyelerinin bulunduğu Çan ilçesine bağlı Etili Köyü'nün meydanında yapıldı. Mitinge çevrecilerin yanı sıra köylüler de yoğun katılım sağladı.

Mitingte, üzerinde Tayyip Erdoğan'ın fotoğrafının bulunduğu, 'Ferman Padişahınsa Kazdağları Bizimdir' pankartı dikkat çekti.

Çevre Platformu Dönem Sözcüsü Ziraat Yüksek Mühendisi Hicri Nalbant, birçok köyün içme suyunun maden şirketleri tarafından kirletildiğini belirtti.

Mitinge katılan köylü kadınlar da kürsüye çıkıp, Kazdağları'nda altın aranması ve maden şirketleri hakkında görüşlerini dile getirdi. Bayramiç Evciler Köyü'nden Hanife Dörtbaşı, "Biz senin bir ağacına kıymazken, seni uluslararası yabancı maden tekellerine peşkeş çekenlere yazıklar olsun. Her şeyin bir ömrü vardır, Kazdağları ölümsüzdür" dedi.

Suriye emekçileriyle dayanışma mitingi

Adana'da 3 Haziran günü emperyalistlerin ve işbirlikçi Türk sermaye devletinin Suriye'ye yönelik politikaları yapılan bölge mitingiyile protesto edildi. "Savaşa hayır! Suriye'den elini çek, ülkene bak! inançlara eşitlik, halklara özgürlük" şiarıyla Alevi Bektaşî Federasyonu'nun çağrısıyla örgütlenen miting için biraraya gelen devrimci ve ilerici güçler Uğur Mumcu Meydanı'nda toplandı.

Mitingin açılış konuşmasını Alevi Kültür Dernekleri Genel Başkanı Engin Gündük yaptı. Konuşmasında emperyalist güçlerle işbirliği halindeki AKP'nin savaş politikaları ve Suriye'ye 'demokrasi' götürme yalanları teşhir edildi. Türkiye'de Kürtler'in, Aleviler'in hak arayan öğrencilerin, kadınların ve tüm muhalif kesimlerin baskı ve zulüm gördüklerine değinilerek, katliamcı devlet politikalarına dikkat çekildi.

Mitingte ayrıca Alevi Değerleri Derneği Başkanı Zülfikar Çiftçi, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı Kemal Bülbül, Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Selahattin Özel de bir konuşma yaptı.

Konuşmaların ardından Musa Eroğlu'nun verdiği konser sonrasında miting bitirildi.

Mitingden notlar:

- Komünistler de miting alanına
- "Emperyalistler, işbirlikçiler Ortadoğu'dan elinizi çekin!" ve Arapça "Yaşasın halkların kardeşliği" şiarlı pankartla katılırken, BDSP flamaları taşındı.
- Mitinge destek imzaları olduğu halde KESK ve DİSK gibi sendika konfederasyonlarından katılımın temsili olduğu gözlemlendi.
- Mitinge katılan Suriyeli bir grup Suriye bayrakları ve Esad resimleri taşıdı.
- Mitingde Kızıl Bayrak gazetesinin satışı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / KOCAELİ

‘84 Ölüm Orucu şehitleri:

Abdullah Meral,

Haydar Başbağ,

M. Fatih Öktülmüş,

Hasan Telci...

Adnan Yücel

Saraylar

saltanatlar çöker

kan susar birgün

zulüm biter.

menekşelerde açılır

üstümüzde

leylaklarda güler.

bugünlerden geriye,

bir yarına gidenler kalır

bir de yarınlar için direnenler.

**Faşizmin zindanlarında
direniş bayrağını yükseltenleri
saygıyla anıyoruz...**